

รัฐศาสตร์วิจารณ์

Political Science Critique

ปีที่ 11 ฉบับพิเศษ "การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา" 2567 Vol.11 Special Issue on "U.S. Presidential Election" 2024

ISSN 2697-598X (Print)

ISSN 2822-0951 (Online)

รัฐศาสตร์พิจารณา ศูนย์การเมือง สังคม และอาณาบริเวณศึกษา
คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปีที่ 11 ฉบับพิเศษ 2024

Political Science Critique, Centre of Politics, Social and Area Studies,
Science, Ramkhamhaeng University.

Vol. 11 Specail Issue 2024

ISSN : 2697-598X (Print)

ISSN : 2822-0951 (Online)

ปีที่พิมพ์ : พฤศจิกายน 2567

Year : November 2024

© 2019 by Centre of Politics, Social and Area Studies,
Faculty of Political Science, Ramkhamhaeng University.

พิมพ์ที่ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ศูนย์การเมือง สังคม และอาณาบริเวณศึกษา

วารสารรัฐศาสตร์พิจารณา- มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2567.

1.วารสารรัฐศาสตร์พิจารณา. I. ศูนย์การเมือง สังคม และอาณาบริเวณศึกษา,
เจ้าของ. II. ชื่อเรื่อง.

2697-598X (Print)

2822-0951 (Online)

วารสารรัฐศาสตร์พิจารณา ศูนย์การเมือง สังคม และอาณาบริเวณศึกษา

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นวารสารที่นำเสนอบทความวิชาการจากคณาจารย์ นักวิชาการ นักวิจัยและนักศึกษาเกี่ยวกับสาขารัฐศาสตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รัฐประศาสนศาสตร์ สหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ การเมือง การปกครอง และเอเชียศึกษาในกรอบอาณาบริเวณศึกษา (Area study) วารสารรัฐศาสตร์พิจารณาใช้การกลั่นกรองบทความก่อนลงตีพิมพ์แบบผู้พิจารณาไม่ทราบชื่อผู้แต่งและผู้แต่งไม่ทราบชื่อผู้พิจารณา (Tripple-blind Peer Review) โดยแต่ละบทความต้องผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน วารสารรัฐศาสตร์พิจารณาจัดพิมพ์ปีละ 2 ฉบับ (ม.ค.-มิ.ย. และ ก.ค.-ธ.ค.)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเผยแพร่บทความวิชาการในสาขารัฐศาสตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รัฐประศาสนศาสตร์ การเมืองการปกครอง บริหารรัฐกิจ นโยบายสาธารณะ
2. เพื่อส่งเสริมให้คณาจารย์ บุคลากรของมหาวิทยาลัย และผู้ทรงคุณวุฒิผลิตผลงานทางวิชาการเผยแพร่ต่อสาธารณชนในรูปแบบบทความทางวิชาการและบทพิจารณาหนังสือ
3. เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา และนักวิจัย
4. เป็นเอกสารประกอบการเรียน การสอนในระดับอุดมศึกษา

ข้อความและบทความในวารสารฉบับนี้เป็นแนวความคิดของผู้เขียน การตีพิมพ์
บทความเข้าเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียน ไม่ใช่ความคิดเห็นและความรับผิดชอบ
ของคณะผู้จัดทำ บรรณาธิการ กองบรรณาธิการและมหาวิทยาลัยรามคำแหง

รัฐศาสตร์พิจารณา ศูนย์การเมือง สังคม และอาณาบริเวณศึกษา
Political Science Critique, Centre of Politics, Social and Area Studies
ปีที่ 11 ฉบับพิเศษ 2024
ISSN 2697-598X (Print)
ISSN 2822-0951 (Online)

เจ้าของ ศูนย์การเมือง สังคม และอาณาบริเวณศึกษา
คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บรรณาธิการบริหาร

ผศ.ดร.กานต์ บุญยะกาลัญจน คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บรรณาธิการประจำฉบับ

อ.ดร.ศกลรัตน์ จิระรุ่งเรืองวงศ์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

กองบรรณาธิการ

ภายนอก

ศ.ดร.อนุสรณ์ ลิ่มมณี	คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ศ.ดร.สมเกียรติ วันทะนะ	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
รศ.วรศักดิ์ มหัทธโนบล	คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
รศ.วันชัย มีชาติ	คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
รศ.ดร.วัชรพล พุทธรักษา	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
ผศ.ดร.อรุณี สันธิติวนิชย์	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
ผศ.ดร.ปราณี ทิพย์รัตน์	คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ผศ.ดร.วีระ หวังสัจจะโชค	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
ผศ.ดร. ทวีดา กมลเวช	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ผศ.ดร.วสันต์ เหลืองประภัสร์	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อ.ดร.เอกลักษณ์ ไชยภูมิ	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Prof. Eiji Murashima
Prof. Dr. Noel Morada

Waseda University
The University of Queensland

ภายใน

รศ.ดร.จักรี ไชยพินิจ
ผศ.ดร.กานต์ บุญยะกาญจน
ผศ.ดร.ธีระพล เกรียงพันธุ์
ผศ.ปิยะภพ อเนกทวีกุล

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาบทความ

ภายนอก

ศ.ดร.ไชยวัฒน์ คำชู
ผศ.ดร.ไพลิน กิตติเสรีชัย
อ.ดร.จิราภรณ์ คำจันทร์

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อ.ดร.วรศรา อัมพพิทักษ์
อ.ดร.ศิวพล ชมภูพันธ์ุ

ภายใน

รศ.ดร.จักรี ไชยพินิจ
ผศ.ดร.กานต์ บุญยะกาญจน
อ.ดร.ศกลรัตน์ จิระรุ่งเรืองวงศ์
อ.ปราชญา เสนะวัต

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้จัดการ

ออกแบบบรรณารักษ์

พิมพ์ที่

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์

นางสาววรราลี แสงนาค

นางสาววรรณิดา พรหมนิมิต

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

<https://so01.tci-thaijo.org/index.php/PSC>

Editorial

In November 2024, there was the U.S. presidential election which is very important issue for the discipline of political science because the U.S. is the superpower and the model for democracy for the world. As this election was the first presidential election after the attempt coup of January 6th, 2021, which damaged the U.S. image as the leader of world democracy, the editorial board considered this condition and aimed to provide the basic perspectives and background for those who are interested in observing and criticizing American politics. For this reason, the editorial board asked Assistant Prof. Dr. Pranee Thiparat from Faculty of Political Science, Chulalongkorn University, Assistant Prof. Dr. Akekalak Chaipumee from Faculty of Social Science, Kasetsart University, and Dr. Kittipos Phuttivanich from Faculty of Political Science, Ramkhamheang University to conduct the papers on “Presidential Election in American Politics” in order to provide academic background information for observing election in American politics. The editorial board would like to praise their time devotion. Moreover, we also appreciate all the peer reviewers in this special issue for making it published in time.

Sakonrat Jirarungruangwong

บทบรรณาธิการ

เนื่องด้วยเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2024 นี้มีเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อแวดวงรัฐศาสตร์อย่างมหาศาลคือ การเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาที่เป็นประเทศอภิมหาอำนาจและเป็นแบบอย่างของประชาธิปไตยทั่วโลก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่การเลือกตั้งในครั้งนี้นับเป็นการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งแรกภายหลังจากที่เกิดเหตุการณ์ความวุ่นวายในวันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 2021 ที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของสหรัฐฯ ในฐานะประเทศผู้นำประชาธิปไตยของโลก ด้วยเหตุนี้ การเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2024 จึงเป็นเหตุการณ์ที่มีควรจับตามองอย่างใกล้ชิด กองบรรณาธิการวารสารจึงได้ประสานงานกับ ผศ.ดร.ปราณี ทิพย์รัตน์ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผศ.ดร. เอกลักษณ์ ไชยภูมิ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ อ.ดร.กิตติพศ พุทธินิช คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อให้ความกรุณาเขียนบทความภายใต้หัวข้อใหญ่ว่า “การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในการเมืองอเมริกัน” สำหรับการให้ความรู้และความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับการเมืองอเมริกัน ซึ่งมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว และจะเป็นประโยชน์สำหรับการติดตามหรือการวิพากษ์วิจารณ์การเมืองอเมริกันต่อไป กองบรรณาธิการจึงขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้ นอกจากนี้ กองบรรณาธิการขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาบทความทุกท่านที่ให้เกียรติมาพิจารณาบทความทั้งสามในวารสารรัฐศาสตร์พิจารณาฉบับพิเศษนี้ด้วย

ศกลรัตน์ จิรรุ่งเรืองวงศ์

Table of Content

	Page
Editorial	v
What You Need to Know about 2024 U.S. Presidential Election Pranee Thiparat	1
Democracy in the Colonial Period and the Early Evolution of the U.S. Electoral College from the First Four Presidential Elections Akekalak Chaipayumee	65
Myth and Reality of Political Parties in the U.S. and the Presidential Election Kittipos Phuttivanich	86
Guideline for Submission	129

สารบัญ

หน้า

บทบรรณาธิการ	vi
สิ่งที่ควรรู้เกี่ยวกับการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา 2024 ! ปราณี ทิพย์รัตน์	1
ประชาธิปไตยในสมัยอาณานิคมกับพัฒนาการยุคแรกของกลไก คณะผู้เลือกตั้งสหรัฐฯ จากการเลือกตั้งประธานาธิบดี 4 ครั้งแรก เอกลักษณ์ ไชยภูมิ	65
มายาคติและความเป็นจริงของพรรคการเมืองในสหรัฐอเมริกา กับการเลือกตั้งประธานาธิบดี กิตติพศ พุทธิวินิช	86
แนวทางการพิจารณาและการส่งบทความ	129

What You Need to Know about 2024 U.S. Presidential Election

Pranee Thiparat*

Abstract

The purpose of this article is fourfold. First, it explains US Presidential Election in 2024 and its implications for American democracy and American democratic leadership in the world. Second, the article describes the long process of US Presidential Election from primary elections in early 2024, national conventions in July and August, election campaigns to Election day. Third, the article explores election issues and candidates' standpoints that will decide the result on November 5th including economy, immigration, gun control, abortion and foreign policy. Finally, an analysis of strengths and weaknesses of such process with particular emphasis on the unique characteristics of Electoral College will be presented.

Keywords: U.S. Presidential Election, U.S. President, American Politics

* Assistant Professor, Faculty of Political Sciences, Chulalongkorn University. Email: pranee.th@chula.ac.th

** Received November 7, 2024; Revised November 12, 2024; Accepted November 13, 2024.

สิ่งที่คุณต้องรู้เกี่ยวกับการ เลือกตั้งประธานาธิบดี สหรัฐอเมริกา 2024!

ปราณี ทิพย์รัตน์*

บทคัดย่อ

บทความนี้มีจุดประสงค์ คือ 1) เพื่ออธิบายการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ 2024 และนัยต่อสังคมอเมริกันและประชาคมโลก 2) เพื่ออธิบายขั้นตอนและกระบวนการการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ยาวนานมาก ตั้งแต่การเลือกตั้งขั้นต้น (Primaries และ Caucuses) การประชุมพรรคระดับประเทศเพื่อนำเสนอชื่อผู้แทนพรรค การนำเสนอนโยบายของพรรค การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ซึ่งจะเริ่มประมาณเดือนสิงหาคม การเลือกตั้งที่จะมีขึ้นทั่วประเทศในวันอังคารที่ 5 พฤศจิกายน การนับคะแนนของผู้เลือกตั้งอย่างเป็นทางการ จนกระทั่งถึงการสาบานตนเข้าสู่ตำแหน่งในวันที่ 20 มกราคม 2025 3) เพื่อชี้ให้เห็นถึงประเด็นสำคัญและจุดยืนของผู้สมัครในการรณรงค์หาเสียง อาทิ ประเด็นเศรษฐกิจ การอพยพเข้าเมือง สิทธิสตรี ในการยุติการตั้งครรภ์ นโยบายต่างประเทศ ฯ ลฯ และ 4) เพื่อวิเคราะห์จุดอ่อนและจุดแข็งของกระบวนการเลือกตั้งของสหรัฐฯ ที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระบบคณะผู้เลือกตั้ง การใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของผู้สมัครทุกระดับ

คำสำคัญ: การเลือกตั้ง, ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา, การเมืองอเมริกา

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์, อาจารย์อาวุโส คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย Email: praneet.th@chula.ac.th

** ได้รับบทความ 7 พฤศจิกายน 2567; แก้ไขปรับปรุง 12 พฤศจิกายน 2567; อนุมัติให้จัดพิมพ์ 13 พฤศจิกายน 2567

ในปี ค.ศ. 2024 ประชากรกว่าครึ่งหนึ่งของโลกในกว่า 60 ประเทศ ใช้สิทธิ์ในการเลือกตั้ง โดยมีผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งกว่า 2,000 ล้านคน และจึงถือว่าเป็นปีที่มีการเลือกตั้งมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ การเลือกตั้งที่จะมีความสำคัญและได้รับความสนใจอย่างมากก็คือการเลือกตั้งในสหรัฐอเมริกาในเดือนพฤศจิกายน แม้ว่าจะเป็นการเลือกตั้งที่ใหญ่ที่สุดลำดับ 3 ของโลก รองจากอินเดียและรัฐสภายุโรปแต่ก็เป็นการเลือกตั้งที่ได้รับความสนใจจากนานาประเทศมากที่สุด และถือว่าเป็นการเลือกตั้งในบริบทของโลกในยุคของการเสื่อมถอยของระบอบประชาธิปไตย ในช่วงสิบกว่าปีที่ผ่านมา แม้ว่าการเลือกตั้งอันเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของกระบวนการประชาธิปไตย ยังคงเกิดขึ้น ความนิยมในคุณค่าที่มีไขเสรีนิยม (liberal values) ในระบอบเผด็จการตลอดจน กระแสประชานิยมจะทะยานเพิ่มมากขึ้นทั่วโลก ด้วยเหตุนี้ การเลือกตั้งที่จะเกิดขึ้นในเดือนพฤศจิกายนนี้จึงไม่ได้ส่งผลเฉพาะต่อพลเมืองอเมริกันเท่านั้นหากแต่มีนัยต่อสถานะของความเป็นผู้นำสหรัฐฯ ในการดำรงคุณค่าประชาธิปไตยทั้งในสหรัฐอเมริกา และต่อระบอบประชาธิปไตยทั่วโลกด้วย (Statista, 2024; Carothers, 2024)

แม้ว่าโดยปกติการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ จะส่งผลกระทบต่อทั้งในด้านการเปลี่ยนแปลงนโยบายภายในและต่อการต่างประเทศ เนื่องจากสหรัฐฯ ยังคงเป็นมหาอำนาจที่ทรงอิทธิพลของโลก แต่สิ่งที่ทำให้การเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2024 มีความแตกต่างจากครั้งอื่น ๆ ก็คือนอกจากจะเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกหลังจากที่มีการสำรวจสำมะโนประชากรครั้งล่าสุดในปี ค.ศ. 2020 อันส่งผลต่อการจัดสัดส่วนของจำนวน คณะผู้เลือกตั้ง (electoral college) ใหม่แล้วยังเป็นการเลือกตั้งที่เกิดขึ้นท่ามกลางความแตกแยกและขัดแย้งแบ่งฝักฝ่ายทั้งภายในสหรัฐอเมริกาอย่างรุนแรงอันเป็นผลพวงจากการไม่ยอมรับผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุดในปี 2020 ที่อดีตประธานาธิบดีทรัมป์ (ซึ่งก็กลับมาทวงคืนตำแหน่งในปี 2024 ด้วย) และผู้ออกเสียงเลือกตั้งฝ่ายรีพับลิกันเกือบ 70% ยังคงเชื่อว่าพวกเขาถูกปล้นชัยชนะไป และหากทรัมป์พ่ายแพ้ในการเลือกตั้งครั้งนี้ มีการคาดการณ์ว่าภาพของความรุนแรงทางการเมืองที่เกิดขึ้นในวันที่ 6 มกราคม 2021 และในมลรัฐต่างๆ ที่มีการประท้วงผลการเลือกตั้งน่าจะเกิดขึ้นอีกยิ่งไปกว่านั้น ความขัดแย้งและความตึงเครียดที่เข้มข้นขึ้นระหว่างมหาอำนาจทั้งในวิกฤตการณ์ยูเครนและวิกฤตการณ์ในตะวันออกกลางซึ่งสหรัฐฯ มีส่วนพัวพันอย่างเต็มตัวจนถึงขั้นที่ความขัดแย้งในทั้งสองสมรภูมิจากลุกลามขยายขอบเขตไปสู่สงครามโลกน่าจะเป็นประเด็นสำคัญในการชี้ชะตาว่าใครจะเป็นผู้นำสหรัฐฯ คนต่อไปด้วย (The Economist, 2024a) นอกจากนี้ ในวันที่ 5 พฤศจิกายน ค.ศ. 2024 คนอเมริกันที่มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้งจำนวน 244 ล้านคนไม่เพียงแต่จะใช้สิทธิ์เพื่อเลือกประธานาธิบดีเท่านั้น (เป็นการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 60 ในประวัติศาสตร์อเมริกัน) แต่ยังเป็นผู้กำหนดว่าสภาองเกรสซึ่งมีอำนาจมหาศาลทั้งในกิจการภายในและกิจการต่างประเทศจะอยู่ในมือของพรรคการเมืองใด (ปัจจุบันวุฒิสภามีสัดส่วนเท่ากัน ขณะที่พรรครีพับลิกันมีเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร) นอกจากนี้ ยังมีการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐอีก 11 มลรัฐและการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นอื่นๆ อีกจำนวนมาก ซึ่งจะส่งผลการกำหนดนโยบาย

ภายในของสหรัฐฯ เองด้วย (Haass, 2024)

บทความนี้มีจุดประสงค์ คือ 1) เพื่ออธิบายการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ 2024 และนายตอลด์คอมอเมริกันและประชาคมโลก 2) เพื่ออธิบายขั้นตอนและกระบวนการการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ยาวนานมาก ตั้งแต่การเลือกตั้งขั้นต้น (Primaries และ Caucuses) ในช่วงต้นปี ค.ศ. 2024 สู่อำนาจประชุมพรรคระดับประเทศเพื่อนำเสนอชื่อผู้แทนพรรคในเดือนกรกฎาคมและสิงหาคม การนำเสนอโยบายของพรรค การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ซึ่งจะเริ่มประมาณเดือนสิงหาคม การเลือกตั้งที่จะมีขึ้นทั่วประเทศในวันอังคารที่ 5 พฤศจิกายน การนับคะแนนและผู้เลือกตั้งอย่างเป็นทางการ จนกระทั่งถึงการสาบานตนเข้าสู่ตำแหน่งในวันที่ 20 มกราคม 2025 3) เพื่อชี้ให้เห็นถึงประเด็นสำคัญในการเลือกตั้งครั้งนี้ อาทิ ประเด็นเศรษฐกิจ การอพยพเข้าเมือง สิทธิสตรีในการยุติการตั้งครรภ์ นโยบายต่างประเทศ ฯลฯ และ 4) เพื่อวิเคราะห์จุดอ่อนและข้อดีของกระบวนการเลือกตั้งของสหรัฐฯ ที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระบบคณะผู้เลือกตั้ง การใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของผู้สมัครทุกระดับทั้งในฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ

1. การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ 2024 นัยต่อประชาธิปไตยในอเมริกาและประชาคมโลก

นี่คือวันแห่งการเป็นประชาธิปไตยของสหรัฐฯ เป็นวันแห่งประวัติศาสตร์และความหวัง เป็นวันที่เราจะเริ่มต้นใหม่และแก้ไขข้อบกพร่อง...ในวันนี้ เราเฉลิมฉลองชัยชนะ *แต่ไม่ใช่ชัยชนะของผู้สมัครลงชิงตำแหน่งประธานาธิบดี หากแต่เป็นชัยชนะของมูลฐานแห่งของประชาธิปไตย...* อันเป็นการสะท้อนถึงเจตนารมณ์ของประชาชน... เราได้เรียนรู้อีกครั้งหนึ่งว่า *ประชาธิปไตยเป็นสิ่งที่มีความหมาย ประชาธิปไตยเป็นสิ่งที่เปราะบาง แต่ ณ ชั่วโมงนี้ ประชาธิปไตยก็ยังคงอยู่.....* เราสามารถกันในวันนี้ในฐานะหนึ่งประเทศภายใต้พระเจ้าที่ไม่มีแบ่งแยก เพื่อที่จะถ้อยโอนอำนาจอย่างสันติ ซึ่งเราได้ทำมากกว่า 2 ศตวรรษ.....

และนี่คือสาส์นจากข้าพเจ้าถึงท่านทั้งหลายที่อยู่นอกพรมแดนของเรา *อเมริกาได้รับการทดสอบ และเรากำลังทดสอบด้วยความแข็งแกร่งมากขึ้น* เราจะฟื้นฟูพันธมิตรของเรา และกลับไปปฏิสัมพันธ์กับโลกอีกครั้งหนึ่ง เราจะไม่เผชิญกับข้อท้าทายของวันวาน แต่จะเผชิญกับข้อท้าทายของวันนี้และวันต่อ ๆ ไป และ*เราจะผู้นำโลกไม่เพียงแต่เพราะเราเป็นตัวอย่างของผู้ที่มีอำนาจเท่านั้น แต่เราจะใช้อำนาจที่มีอยู่ในการเป็นแบบอย่างที่ดีด้วย* (Biden, 2021)

สหรัฐฯ ได้เผชิญกับความเสื่อมถอยของระบอบประชาธิปไตยในสองรูปแบบด้วยกัน นั่นคือ การครอบงำการเลือกตั้ง และการใช้อำนาจเกินขอบเขตของฝ่ายบริหาร ดังจะเห็นได้ว่า ตั้งแต่ ค.ศ. 2010 เป็นต้นมา ฝ่ายนิติบัญญัติพยายามออกกฎหมายที่มีเจตนาในการขัดขวางการเข้าถึงคูหาเลือกตั้งของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง การทำให้การจัดการเลือกตั้งเป็นประเด็นทางการเมือง รวมถึงตลอดถึงการขัดขวางการแข่งขันอย่างเสรีโดยการขีดเส้นแบ่งเขตการเลือกตั้งอย่างไม่เป็นธรรม

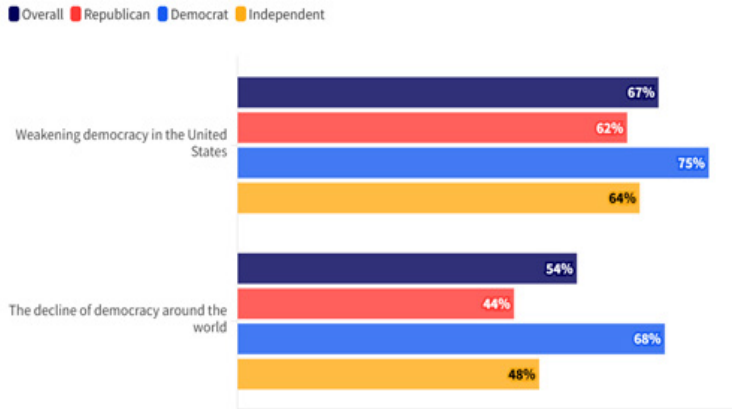
ในขณะที่ อำนาจของฝ่ายบริหารก็ขยายตัวเพิ่มมากขึ้นจนคุกคามการทำงานของรัฐบาลและนำไปสู่การแบ่งฝักแบ่งฝ่ายอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นในรัฐบาลจนทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้ รวมไปถึงการขาดการตรวจสอบอย่างโปร่งใส เป็นธรรมดา การขาดความเป็นกลางของฝ่ายตุลาการ ความเป็นประชาธิปไตยนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องของตัวบทกฎหมายหรือรัฐธรรมนูญเท่านั้น หากแต่เป็นพื้นฐานของระบบ “ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน” (system of mutual security) ซึ่งหมายความว่าทุกฝ่ายที่เข้าแข่งขันในกระบวนการประชาธิปไตยจะต้องมีความเชื่อมั่นว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะเล่นไปตามกฎกติกาของระบอบประชาธิปไตยและยอมรับในความพ่ายแพ้และกลับเข้าสู่สนามแข่งขันใหม่ในวันข้างหน้า การแข่งขันทางการเมืองนั้นจะถูกจำกัดขอบเขตด้วยการให้ความเคารพซึ่งกันและกัน การไว้วางใจ ตลอดจนการเคารพสิทธิของฝ่ายตรงข้ามทั้งในการแข่งขันและการวิพากษ์วิจารณ์ด้วยความเชื่อที่ว่าอีกฝ่ายจะไม่ขจัดสิ่งเหล่านี้ออกไปหากเป็นผู้ชนะการเลือกตั้ง **ไม่มีระบอบประชาธิปไตยใดในโลกที่จะสามารถคงอยู่ได้หากบรรยากาศทางการเมืองปราศจากบรรทัดฐานเหล่านี้** แต่สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่เกิดขึ้นในสหรัฐฯ และส่งผลให้ประชาธิปไตยในสหรัฐฯ เสื่อมถอยลง นั่นก็คือ เหตุการณ์จลาจลในรัฐสภาสหรัฐฯ เมื่อวันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 2021 อันสืบเนื่องมาจากการไม่ยอมรับผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2020 นั่นเอง

ในวันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 2021 ซึ่งเป็นวาระที่ผลของคะแนนที่ได้รับการรับรองจากคณะผู้เลือกตั้งของแต่ละรัฐจะได้รับการนับอย่างเป็นทางการในที่ประชุมร่วมของสภาคองเกรส โดยมีรองประธานาธิบดีซึ่งเป็นประธานวุฒิสภาโดยตำแหน่งเป็นประธานนั้น สหรัฐฯ ได้เผชิญกับความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงต่อการเปลี่ยนผ่านอำนาจอย่างสันติในระบอบประชาธิปไตยนับตั้งแต่สงครามกลางเมืองเป็นต้นมา จากการที่กลุ่มผู้ที่อ้างตนว่าเป็นผู้รักชาติ ได้จู่โจมเข้าไปในรัฐสภาสหรัฐฯ (อันเป็นอาคารที่เคยถูกบุกรุกโดยกองทัพอังกฤษในปี ค.ศ. 1812) โดยบางคนได้พรางหน้าและแต่งตัวเป็นทหาร บางคนโบกธงของสหพันธรัฐ บางคนก็ถ่ายทอดสดการกระทำของตนเองในการก่อกบฏ และตะโกนว่า “หยุดการขโมย” (Stop the steal) โดยผู้ที่บุกรุกเชื่อว่าอดีตประธานาธิบดีทรัมป์เป็นผู้ชนะการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2020 อย่างถล่มทลายและได้ถูกขโมยชัยชนะไป และในเหตุการณ์ครั้งนี้มีตำรวจรัฐสภาเสียชีวิต 1 คน การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นการทำลายรากฐานของประชาธิปไตยสหรัฐฯ นั่นคือ เป็นการขัดขวางการเปลี่ยนผ่านอำนาจโดยสันติในรัฐสภา (“Select January 6th Committee Final Report and Supporting Materials Collection,” 2022) อาจกล่าวได้ว่า สหรัฐฯ ได้ตกเป็นประเทศที่อยู่ในกลุ่มรัฐประชาธิปไตยที่เผชิญกับความพยายามในการทำรัฐประหารเฉกเช่นประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลาย

อดีตประธานาธิบดีทรัมป์ได้ระดมเงินจำนวนกว่า 200 ล้านดอลลาร์เพื่อกล่าวหาว่าการเลือกตั้งไม่สุจริตยุติธรรม ซึ่งตามมาด้วยการปั่นข้อมูลข่าวสารที่บิดเบือนผ่านสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ โทรทัศน์ หรือสื่อออนไลน์ ซึ่งการกระทำดังกล่าว สื่อบางกลุ่มเรียกว่าเป็น “การโกหกคำโต” (a big lie) ซึ่งส่งผลกระทบที่เสียหายอย่างหนักในระยะยาว การไล่ฟ้องของทรัมป์ในมลรัฐต่าง ๆ ของสหรัฐฯ ทำให้สมาชิกของพรรคริพับลิกันจำนวนมาก และประชาชน

ชาวอเมริกันกว่า 1 ใน 3 เชื่อว่าชัยชนะของไบเดนนั้นเป็นชัยชนะที่ไม่โปร่งใสและชอบธรรม ขณะที่ผลการสำรวจความคิดเห็นจากสำนักต่างๆ ได้สะท้อนถึงการที่คนอเมริกันเต็มใจที่จะใช้และ/หรือยอมรับการใช้ความรุนแรงทางการเมือง เมื่อขัดขวางการเมืองทั้งสองข้างพัฒนาไปถึงจุดที่แต่ละฝ่ายมองฝ่ายตรงข้ามว่า เป็นภัยต่อความอยู่รอดของฝ่ายตน และเป็นภัยของอนาคตของประเทศ ตลอดจนไม่สามารถยอมรับจุดยืนของอีกฝ่ายได้ ประชาธิปไตยของสหรัฐฯ จึงอยู่ในจุดที่เสี่ยงมากที่สุด ขณะที่จากการสำรวจความเห็นสาธารณะอย่างต่อเนื่องของ Chicago Council Survey ระหว่างเดือนมิถุนายน-สิงหาคม 2024 พบว่าคนอเมริกันส่วนใหญ่ (67%) มองว่าความอ่อนแอและเสื่อมถอยของประชาธิปไตยในสหรัฐฯ นั้นเป็นภัยคุกคามที่ร้ายแรงสูงสุดต่อผลประโยชน์แห่งชาติในอีกสิบปีข้างหน้า (Baz, 2024) ซึ่งสอดคล้องกับการผลการสำรวจล่าสุดโดย New York Times/Siena College Poll ระหว่างวันที่ 20-23 ตุลาคม 2024 ที่ประชาชนถึง 76% มองว่า ประชาธิปไตยในสหรัฐฯ กำลังถูกคุกคาม ทั้งยังมองว่าประชาธิปไตยอเมริกันนั้นมิได้ทำหน้าที่ในฐานะตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริง (Corasanti et. al, 2024)

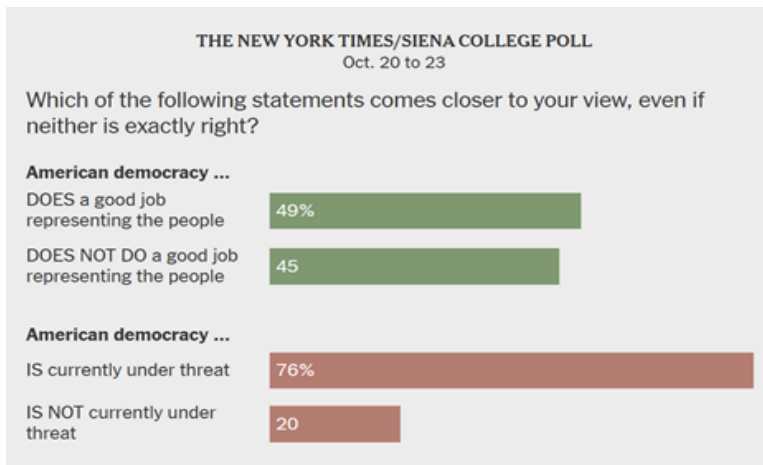
ภาพที่ 1: ภัยคุกคามต่อประชาธิปไตย

Chicago Council Surveys • June 21-July 1, 2024 | n = 2,106

ที่มา: Americans Say Weakening Democracy Is the Most Critical Threat to the United States, 21 October 2024, <https://globalaffairs.org/research/public-opinion-survey/americans-say-weakening-democracy-most-critical-threat-united-states>

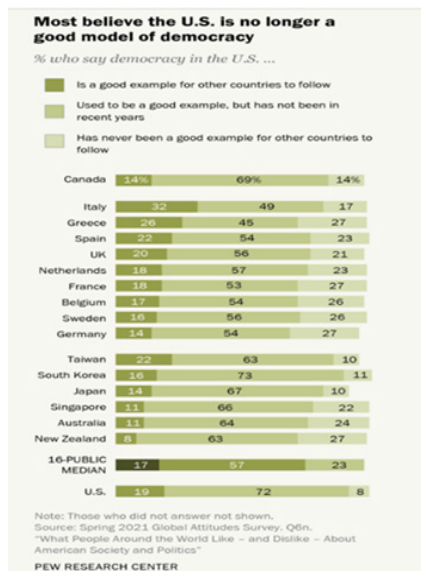
ภาพที่ 2: The New York Times/Siena College Poll Oct. 20 to 23

ที่มา: <https://www.nytimes.com/2024/10/27/us/politics/american-democracy-poll.html>

นอกจากนี้ นานาประเทศก็มองว่าข้อท้าทายสำคัญของการเมืองสหรัฐฯ ณ วันนี้ ก็คือ ความเสื่อมถอยของประชาธิปไตยภายในสหรัฐฯ เอง ซึ่งส่งผลให้สหรัฐฯ ไม่สามารถรักษา ทั้งความเป็นผู้นำและต้นแบบของความเป็นประชาธิปไตยได้อีกต่อไป แม้เมื่อทศกคติดต่อสหรัฐฯ โดยรวมจากประเทศทั่วโลกมีแนวโน้มที่ดีขึ้นอย่างมากภายหลังจากที่ โจ ไบเดนเข้ารับตำแหน่ง ประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2021 ก็ตาม ดังจะเห็นได้จากการสำรวจโดย Pew Research Center ของกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว 16 ประเทศทั่วโลกว่า มีเพียง 17% ของผู้ตอบแบบสอบถามที่ มองว่า ประชาธิปไตยสหรัฐฯ เป็นต้นแบบที่ดีที่ประเทศอื่นควรต้องดำเนินรอยตาม ขณะที่ผู้ตอบ แบบสอบถามถึง 57% มองว่าสหรัฐฯ เพียงเคยเป็นต้นแบบที่ดีของประชาธิปไตยเท่านั้น

ภาพที่ 3: ประเทศส่วนใหญ่เชื่อว่าสหรัฐฯ ไม่ได้เป็นต้นแบบที่ดีของประชาธิปไตยอีกต่อไป

ที่มา: <https://www.pewresearch.org/global/2021/12/07/global-public-opinion-in-an-era-of-democratic-anxiety/>

2. ขั้นตอนและกระบวนการการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ

2.1 การเลือกตั้งสหรัฐฯ ปี ค.ศ. 2024

ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นว่า การเลือกตั้งในสหรัฐฯ ที่จะเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 2024 นั้น มีเพียงแค่เพียงการเลือกตั้งประธานาธิบดีเท่านั้น แต่ยังมีมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมดจำนวน 435 ที่นั่ง สมาชิกวุฒิสภาจำนวน 1 ใน 3 คือ 34 ที่นั่ง จาก 100 ที่นั่ง รวมถึงการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐอีก 11 มลรัฐจาก 50 มลรัฐ และการเลือกตั้งในส่วนท้องถิ่นอีกจำนวนหนึ่ง อาทิ อัยการประจำมลรัฐ (attorney general) ผู้สอบบัญชีประจำมลรัฐ (state comptroller/auditor) ผู้พิพากษาศาลสูงสุดประจำมลรัฐ (state supreme court justices) ตลอดจนถึงสมาชิกสภานิติบัญญัติประจำมลรัฐ (state legislative) เป็นต้น

ณ วันนี้ ประธานาธิบดีมาจากพรรคเดโมแครต ขณะที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสียงข้างมากมาจากพรรครีพับลิกัน (222 ต่อ 213) และสมาชิกวุฒิสภาเสียงข้างมากก็สังกัดพรรครีพับลิกันด้วยเช่นกัน (50 ต่อ 47+) ขณะที่ผู้ว่าการมลรัฐมี 27 รัฐสังกัดรีพับลิกัน และ 23 รัฐสังกัดเดโมแครต โดยในการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐครั้งนี้จะมีทั้งหมด 11 มลรัฐ ได้แก่ Delaware, Indiana, Missouri, Montana, New Hampshire, North Carolina, North Dakota, Utah, Vermont, Washington และ West Virginia โดยมีผู้ว่าที่สังกัดพรรครีพับลิกัน 8 ตำแหน่ง ในขณะที่ผู้ว่าที่สังกัดเดโมแครตมี 3 ตำแหน่ง

ภาพที่ 4: การเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐในปี ค.ศ. 2024 (11 มลรัฐ)

2024	2025	2026	2027	Show 2024 Candidates	Election Race Ratings
State	Incumbent	Party	Since	Term	Consensus
MD	Mike Parson	•	2018	2nd	■
MT	Greg Gianforte	•	2021	1st	■
NC	Roy Cooper	•	2017	2nd	■
NH	Chris Sununu	•	2017	4th	■
VT	Phil Scott	•	2017	4th	■
WA	Jay Inslee	•	2013	3rd	■
The following races are rated as safe for the incumbent party.					
DE	John Carney	•	2017	2nd	■
IN	Eric Holcomb	•	2017	2nd	■
ND	Doug Burgum	•	2016	2nd	■
UT	Spencer Cox	•	2021	1st	■
WV	Jim Justice	•	2017	2nd	■

ที่มา: <https://www.270towin.com/2024-governor-election/>

จากการสำรวจสำมะโนประชากรในปี ค.ศ. 2020 คาดว่าจะมีผู้มีสิทธิในการเลือกตั้งในปี 2024 จำนวน 244 ล้านคน และจากผลการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2020 มีผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียง 66.6% หากสัดส่วนผู้ลงคะแนนยังคงเดิมคาดว่าจะมีผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง 162 ล้านคน (Weil, 2024) ในจำนวนนี้ จะมีผู้มีสิทธิเลือกตั้งครั้งแรกจำนวน 8 ล้านคน ซึ่งทั้งหมดนี้จะมีผลกระทบต่อประเด็นในการหาเสียงเลือกตั้ง ทั้งประเด็นการเมืองภายในไม่ว่าจะเป็นเรื่องสิ่งแวดล้อม การทำแท้ง การควบคุมอาวุธปืน หรือประเด็นการเมืองระหว่างประเทศอย่างเช่น อิสราเอล และยูเครน เป็นต้น

จนถึงเดือนสิงหาคม ค.ศ. 2024 มีผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี 7 คนด้วยกัน คือ Kamala Harris จากเดโมแครต (ประกาศวันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ. 2024) Donald Trump จากรีพับลิกัน (ประกาศวันที่ 15 พฤศจิกายน ค.ศ. 2022) Chase Oliver จากลิเบอร์ทาเรียน (ประกาศวันที่ 4 เมษายน ค.ศ. 2023) Robert Kennedy ซึ่งเป็นผู้สมัครอิสระ (ประกาศวันที่ 9 ตุลาคม ค.ศ. 2023) Jill Stein จากพรรคกรีน (ประกาศวันที่ 9 พฤศจิกายน ค.ศ. 2023) Randall Terry พรรคคอนสติติวชัน (ประกาศวันที่ 27 เมษายน ค.ศ. 2024) และ Cornel West ผู้สมัครอิสระ (ประกาศวันที่ 5 มิถุนายน ค.ศ. 2023)

2.2 รัฐธรรมนูญสหรัฐฯ และอำนาจของประธานาธิบดี

มาตรา 2 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ระบุว่า “อำนาจในการบริหารนั้นเป็นของประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา” และ “เขาจะดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างซื่อสัตย์” อย่างไรก็ดี วิถีปฏิบัติของประธานาธิบดีแต่ละคนนั้นได้นำไปสู่การขยายอำนาจของฝ่ายบริหารอย่างมหาศาลในเวลาต่อมา

รัฐธรรมนูญกำหนดว่า ประธานาธิบดีจะต้องมีอายุ 35 ปีขึ้นไป เป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาไม่น้อยกว่า 14 ปี และเป็นผู้ที่เป็นพลเมืองสหรัฐอเมริกาโดยกำเนิด¹ การปลดประธานาธิบดีออกจากตำแหน่งนั้นสามารถทำได้ด้วยวิธีการถอดถอน (Impeachment) หรือ ดังที่ระบุไว้ในบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 25 นั่นคือ เมื่อประธานาธิบดีไร้ความสามารถ (Congressional Research Service, 2024a) วาระในการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีคือ 4 ปี และภายใต้บทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 22 ซึ่งผ่านสภาเป็นกฎหมายในปี ค.ศ. 1951 นั้น ประธานาธิบดีจะดำรงตำแหน่งได้ไม่เกิน 2 วาระ

1 อย่างไรก็ดี มีคุณสมบัติที่ไม่ได้ระบุไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในรัฐธรรมนูญ อาทิ ประธานาธิบดีสหรัฐฯ เกือบทั้งหมดเป็นคนผิวขาว แองโกล-แซกซัน (Anglo-Saxons) นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ มีประธานาธิบดีเพียงคนเดียวที่เป็นคาทอลิก คือ จอห์น เอฟ. เคนเนดี และยังไม่เคยมีประธานาธิบดีที่เป็นคนอเมริกันเชื้อสายสเปนหรือ ผู้หญิง หรือ ชาวฮิวด์ และจาก ค.ศ. 1932 เป็นต้นมาประธานาธิบดีเป็นผู้ที่มีการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย และส่วนใหญ่เป็นชายผิวขาวที่มีประสบการณ์ทางการเมืองหรือ การทหารอย่างมากมาก่อนที่จะเข้าสู่ตำแหน่งประธานาธิบดี โปรดดู Elowitz, Larry. (1992). HarperCollins College Outline Introduction to Government, HarperCollins. p.104.

ประธานาธิบดีมิได้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน แต่ประธานาธิบดีจะเข้าสู่ตำแหน่งด้วยการเลือกตั้งผ่านระบบคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) โดยแต่ละมลรัฐจะมีจำนวนคณะผู้เลือกตั้งตามจำนวนของสมาชิกวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรของแต่ละรัฐรวมกัน (และสำหรับเขต ดิสตริกต์ ออฟ โคลัมเบียซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองหลวง ก็จะมีเสียงของคณะผู้เลือกตั้งจำนวน 3 เสียง) ในวันเลือกตั้ง จะมีการนับคะแนนในแต่ละมลรัฐและตัวแทนที่ได้รับคะแนนเสียงจากประชาชนมากที่สุดในวันนั้นจะได้คะแนนของคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมดภายในรัฐนั้นๆ ไป ยกเว้นเฉพาะมลรัฐ เมน และ เนบราสกา ที่มีได้ใช้วิธีการนับคะแนนที่เรียกว่า “ผู้ชนะได้คะแนนเสียงทั้งหมด” (Winner takes all) ไป และเมื่อแต่ละมลรัฐนับคะแนนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จะมีการรวมคะแนนของคณะผู้เลือกตั้งทั่วประเทศ หากผู้สมัครที่เป็นตัวแทนของพรรคการเมืองที่ได้คะแนนเสียงข้างมากจากคณะผู้เลือกตั้ง (คือ 270 เสียง ซึ่งเท่ากับเกินครึ่งหนึ่งมา 1 เสียง) ก็ถือว่าผู้นั้นจะได้เป็นประธานาธิบดีคนต่อไป หากไม่มีผู้สมัครคนใดได้เสียงข้างมาก (ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่ามีผู้สมัครหลายคน ซึ่งส่งผลให้คะแนนเสียงกระจายกันออกไป) รัฐธรรมนูญก็กำหนดให้ตัดสินด้วยการลงคะแนนในสภาผู้แทนราษฎร โดยแต่ละมลรัฐคณะผู้เลือกตั้งจะมีเสียงเพียง 1 เสียง และผู้สมัครจะต้องได้เสียงข้างมากเช่นกัน²

ประธานาธิบดีสหรัฐฯ มีอำนาจอย่างมหาศาลแม้จะเป็นอำนาจที่ถูกกำหนดไว้อย่างไม่ชัดเจนก็ตาม มาตรา 2 ของรัฐธรรมนูญกำหนดอำนาจของประธานาธิบดีไว้สองประเภท กล่าวคือ อำนาจที่ประธานาธิบดีสามารถดำเนินการโดยลำพังโดยไม่ต้องอาศัยความเห็นชอบจากรัฐสภา และอำนาจที่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาหรือสภาองเกรส แม้ว่าผู้ร่างรัฐธรรมนูญเห็นถึงความจำเป็นที่สหรัฐฯ จะต้องมีความเข้มแข็งแต่ก็ไม่ต้องทำให้ประธานาธิบดีไม่ว่าจะในฐานะส่วนบุคคลหรือสถาบันประธานาธิบดี สามารถพัฒนาไปสู่การเป็นทรราช ด้วยเหตุนี้ ผู้ร่างรัฐธรรมนูญจึงตกอยู่ระหว่างทางสองแพร่ง โดยด้านหนึ่งเกรงว่าจะมีฝ่ายบริหารที่เข้มแข็งเกินไปเหมือนกษัตริย์อังกฤษ แต่ก็ปรารถนาที่จะได้ฝ่ายบริหารที่มีอำนาจในการตัดสินใจมากกว่าระบบรัฐสภาของยุโรป และจึงต้องการเห็นประธานาธิบดีและสถาบันประธานาธิบดีที่มีอำนาจจำกัดและใช้อำนาจอย่างรับผิดชอบ ด้วยเหตุนี้ จึงมีการกำหนดการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจของฝ่ายบริหารไว้ เพื่อควบคุมและจำกัดอำนาจของประธานาธิบดี และด้วยเหตุผลนี้เช่นกันที่ทำให้ผู้ร่างรัฐธรรมนูญกำหนดขอบเขตอำนาจของประธานาธิบดีไว้อย่างคลุมเครือ และจึงเป็นการเปิดโอกาสให้ประธานาธิบดีในสมัยต่อมาสามารถตีความขอบเขตอำนาจของตนได้อย่างกว้างขวาง (Wolfiger et. al., 1976, 391)

รัฐธรรมนูญ มาตรา 2 จึงอธิบายอำนาจของประธานาธิบดีไว้อย่างสั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นประเด็นในเรื่องการบริหาร การควบคุมกิจการต่างประเทศ ผ่านการดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดและอำนาจในการทำสนธิสัญญา ตลอดจนกำหนดให้ประธานาธิบดีมีความรับผิดชอบ

2 โปรดดู Thiparat, P. (2000). *kānlūktaṅg lāe kānronronghāsānglūktaṅg nai sarat`amērikā* [USA's Election and election's campaign]. ASP/CSP Academic Series, Office of Research Affairs, Chulalongkorn University.

ที่ต้องรายงานต่อรัฐสภาเกี่ยวกับสถานะของสหพันธรัฐ (State of the Union Address) และ “ดำเนินการให้กฎหมายได้รับการปฏิบัติอย่างซื่อตรง” (Take Care that the Law be faithfully executed) ขณะที่ในทางปฏิบัตินั้น ประธานาธิบดีสหรัฐฯ มีบทบาทและหน้าที่อันหลากหลาย ตั้งแต่ การทำหน้าที่ประมุขของรัฐ ประมุขฝ่ายบริหาร ประมุขทางการทูต ผู้บัญชาการทหารสูงสุด หัวหน้าพรรคการเมือง อำนาจทางนิติบัญญัติผ่านการวิเฒ่กฎหมาย เป็นต้น

ตารางที่ 1 การใช้อำนาจของประธานาธิบดี

อำนาจที่ประธานาธิบดีสามารถใช้ได้โดยลำพัง	อำนาจที่จะต้องดำเนินการร่วมกับวุฒิสภา	อำนาจที่ต้องทำร่วมกับสภาองเกรสทั้งหมด
1. การดำเนินการให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างซื่อสัตย์และตรงไปตรงมา (Take Care that the Law be faithfully executed) 2. อำนาจในฐานะผู้บัญชาการทหารสูงสุด 3. เรียกประชุมรัฐสภาสมัยพิเศษ 4. การใช้อำนาจของฝ่ายบริหาร ที่รู้จักกันในนาม Executive Power 5. แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ในกองทัพสหรัฐฯ 6. ให้อภัยโทษต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลาง (ยกเว้นการถอดถอนซึ่งอภัยโทษไม่ได้) 7. อำนาจในต้อนรับทูตานุทูตต่างประเทศ	1. การทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศ 2. การแต่งตั้งทูตสหรัฐฯ ประจำประเทศต่าง ๆ การแต่งตั้งผู้พิพากษา และการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ระดับสูง	1. การอนุมัติร่างกฎหมาย

ที่มา: Wilson, James Q., and Dilulio, John J. (1995). American Government, Sixth edition. Massachusetts: D.C. Health and Company.

2.3 ขั้นตอนและกระบวนการการเลือกตั้งประธานาธิบดี

กระบวนการในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ นั้นถือว่าเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนมากที่สุดในการเมืองสหรัฐฯ โดยพรรคการเมืองหลัก 2 พรรค คือ เดโมแครตและรีพับลิกันจะทำการเลือกตั้งและเสนอรายชื่อผู้ลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ผ่านขั้นตอนและกระบวนการที่ค่อนข้างยาวนาน อันได้แก่ การเลือกตั้งขั้นต้นในระดับมลรัฐ ที่เรียกว่า primaries, caucuses และ convention หรือบางกรณีก็เป็นการผสมผสานทั้ง 3 รูปแบบ ซึ่งในแต่ละรูปแบบแต่ละกระบวนการก็จะมีกติกาเฉพาะว่าผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อนั้นจะต้องผ่านขั้นตอนใดบ้าง และพรรคการเมืองในแต่ละมลรัฐจะมีส่วนร่วมได้มากน้อยเพียงใด การประชุมใหญ่ของพรรคถือเป็นขั้นตอนสุดท้ายในกระบวนการเสนอชื่อผู้แทนของพรรคและเป็นจุดเริ่มต้นของการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งอย่างเป็นทางการ โดยในปี 2024 นั้น การประชุมใหญ่ของพรรครีพับลิกันกำหนดให้มีขึ้นระหว่างวันที่ 15 – 18 กรกฎาคม ที่ มิลวอกี มลรัฐวิสคอนซิน ในขณะที่พรรคเดโมแครตกำหนดจัดประชุมระหว่าง 19 - 22 สิงหาคม ณ มหานครชิคาโก มลรัฐอิลลินอยส์

ทั้งพรรคเดโมแครตและรีพับลิกันมีวิธีการที่แตกต่างกันในการเลือก “ตัวแทน” (delegates) ของแต่ละมลรัฐ และมีการกำหนดสัดส่วนของคะแนนที่แตกต่างกัน ซึ่งหมายถึงจะมี delegates ที่มาจากการคัดเลือกในระดับรัฐที่ระบุผู้ที่ตนจะให้การสนับสนุนอย่างชัดเจน (pledged delegates) ควบคู่ไปกับ delegates ที่ได้รับการขนานนามว่าเป็น superdelegates เพราะเป็นตัวแทนโดยอัตโนมัติเนื่องจากมีตำแหน่งหรือเป็นบุคคลสำคัญที่เคยมีตำแหน่งทั้งในพรรคการเมืองหรือในรัฐสภา สำหรับการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2024 นั้น พรรคเดโมแครตกำหนดจำนวน delegates ทั้งหมด 4,521 คน (ประมาณ 15% มาจาก superdelegates) ในขณะที่พรรครีพับลิกันมี delegates ทั้งหมดจำนวน 2,429 คน (ประมาณ 7% เป็น superdelegates) ซึ่งผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนของพรรคในที่ประชุมใหญ่จะต้องได้เสียงของ delegates เกินกึ่งหนึ่ง (Garrett, 2024a)

โดยหลักการแล้ว superdelegates มีบทบาทสำคัญที่สามารถเปลี่ยนแปลงผลของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อประธานาธิบดีของแต่ละพรรคได้ แม้ว่าในทางปฏิบัติเหตุการณ์ดังกล่าวเกือบจะไม่เคยเกิดขึ้นเลย ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่แล้วการลงคะแนนของ superdelegates มักจะโน้มเอียงไปตามการลงคะแนนเสียงทั้งแบบ primaries และ caucuses ของแต่ละพรรค จะมีก็เพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่ superdelegates จากพรรคเดโมแครตได้แสดงถึงอำนาจและอิทธิพลของตนเองในกระบวนการเสนอชื่อผู้แทนพรรคเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี นั่นก็คือ ในการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1984 เมื่อ superdelegates ได้ผลักดันให้ Walter Mondale ได้รับการเสนอชื่อหลังจากที่เขาได้รับคะแนนที่ทำให้เขาได้รับชัยชนะเพียงเล็กน้อยจาก delegates ทั่วประเทศ³

3 รองประธานาธิบดีมอนเตดีต้องการคะแนนเสียงจาก superdelegates จำนวน 323 คะแนนเพื่อให้ได้รับชัยชนะเหนือผู้สมัคร Gary Hart ในการเลือกตั้งปี 1984 ซึ่งในที่สุดมอนเตดีประกาศชัยชนะในวันที่ 5 มิถุนายน จากการลงคะแนนเสียงแบบ primaries ครึ่งสุดท้าย ซึ่งเขาจะไม่ได้รับคะแนนเสียงเพียงพอหากไม่ได้รับคะแนนเสียงจาก superdelegates โปรดดู Kamarck, Elaine C. (2009). Primary Politics: How Presidential Candidates Have Shaped the Modern Nominating System. Washington: Brookings Institution Press, 2009. pp. 158 – 160.

ประเด็นเรื่อง superdelegates นั้นเป็นสิ่งที่พรรคเดโมแครตเพิ่งจะริเริ่มและบรรจุไว้ในกระบวนการเสนอชื่อเพื่อเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีภายหลังจากการเลือกตั้งในปี 1980 ซึ่งประธานาธิบดีคาร์เตอร์ที่ดำรงตำแหน่งอยู่ขณะนั้นต้องพ่ายแพ้อย่างหมดรูปให้แก่ผู้ว่าการมลรัฐแคลิฟอร์เนีย โรนัลด์ เรแกนของพรรครีพับลิกันด้วยเสียง electoral vote อย่างถล่มทลายคือ 489 ต่อ 49 และหลังจากที่มีการปฏิรูปกฎกติกาของพรรคในปี 1982 เป็นต้นมา พรรคเดโมแครตเชื่อว่า การเพิ่ม superdelegates ซึ่งส่วนใหญ่เคยเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มาจากการเลือกตั้งและเคยดำรงตำแหน่งเป็น วุฒิสมาชิก สมาชิกสภาราษฎร รวมถึงสมาชิกพรรคที่มีชื่อเสียงไม่ว่าจะเป็นอดีตประธานาธิบดี และสมาชิกของกรรมการบริหารพรรคเดโมแครต ซึ่งก็คือผู้ที่เปิ่นชนชั้นนำ (elite) ของพรรคนั่นเองนั้น น่าจะมีบทบาทสำคัญในการตรวจสอบและถ่วงดุลคณะ delegates ที่มาจากมลรัฐต่าง ๆ ในการประเมินคุณสมบัติของผู้ที่จะเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นการเพิ่มอิทธิพลของผู้อาวุโสของพรรคนั่นเอง โดยพรรคเดโมแครตนั้นได้เพิ่มจำนวน superdelegates ซึ่งเริ่มใช้ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1984 ในทุกรอบที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีเป็น 15-20% ของ delegates แต่หลังปี ค.ศ. 2012 เป็นต้นมาก็ได้ลดจำนวนของ superdelegates ลง ขณะที่พรรครีพับลิกันผู้ที่เป็น delegates โดยอัตโนมัติได้ถูกเรียกว่าเป็น superdelegates แต่เรียกว่าเป็น automatic delegates โดยพรรครีพับลิกันได้กำหนดให้แต่ละมลรัฐสามารถมี automatic delegates ได้มัลรัฐละ 3 คนจากคณะกรรมการบริหารพรรคในระดับมลรัฐ (Pruitt, 2023; Jacobs, 2016)

ในอดีตที่ผ่านมา นั้น superdelegates เกือบจะไม่ได้รับความสนใจเท่าใดนัก แต่ในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2008 ปรากฏว่า superdelegates น่าจะเป็นผู้ที่ตัดสินผลการแข่งขันภายในพรรคเดโมแครต กล่าวคือ ในเดือนกุมภาพันธ์ ทั้งวุฒิสมาชิกคลินตันและวุฒิสมาชิกโอบามามีคะแนนเสียงใกล้เคียงกันมากในการชิงเสียงจาก delegates ซึ่งทำให้ทั้งสองฝ่ายต้องรณรงค์แข่งขันที่จะให้ได้คะแนนจาก superdelegates จำนวน 796 คน ซึ่งนับเป็นสัดส่วน 20% ของ delegates ทั้งหมด ซึ่งในที่สุดแล้วปรากฏว่า ต้นเดือนมิถุนายนใน primaries ทั้งใน South Dakota และ Montana โอบามาได้คะแนนเสียงจาก delegates จำนวน 1,764 และจาก superdelegates จำนวน 438 ซึ่งทำให้โอบามาได้คะแนนทั้งหมด 2,201 เสียง ซึ่งผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนพรรคต้องได้รับคะแนนจำนวน 2,118 เสียง ขณะที่คลินตันได้คะแนนจาก delegate จำนวน 1,640 เสียง และจาก superdelegates จำนวน 256 เสียง ซึ่งรวมเป็น 1,896 เสียง (Bosman, 2008; “2016 Presidential Election Result,” 2017)

กระบวนการเสนอชื่อผู้เข้าแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐฯ เป็นกระบวนการทางการเมือง พรรคการเมืองในสหรัฐฯ นั้นถือว่าเป็นภาคเอกชน (private sector) และจึงมีอิสระที่จะกำหนดกติกาในการเสนอชื่อผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีได้ด้วยตนเอง ขณะที่กติกาการเลือกตั้งที่กำหนดโดยรัฐบาลกลางนั้นเป็นการวางกรอบกว้างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือกฎที่คุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้มีสิทธิในการเลือกตั้งผ่าน Voting Right Act

(Tulin, and Rudensky, 2024; Maciotek, 2024) ขณะที่กฎหมายที่ว่าด้วยการใช้เงินในการหาเสียงเลือกตั้งของรัฐบาลกลางก็มีส่วนกำหนดขอบเขตของการระดมทุนและค่าใช้จ่ายในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของประธานาธิบดี ซึ่งรวมถึงการระดมทุนในการเสนอชื่อผู้ที่พรรคจะเสนอเข้าชิงตำแหน่งในการประชุมใหญ่ของพรรคด้วย

สภาองเกรสไม่มีบทบาทอย่างเป็นทางการใดๆ ในกระบวนการเสนอชื่อ Delegates แต่สมาชิกสภาองเกรสสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมดังกล่าวได้อย่างไม่เป็นทางการ ทั้งในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของประธานาธิบดี การเข้าร่วมในการประชุมใหญ่ของพรรค การเสนอชื่อผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี สภาองเกรสจะมีบทบาทที่ต่อเนื่องมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเสนอชื่อในส่วนที่เกี่ยวกับการตรวจสอบการใช้เงินในการหาเสียงเลือกตั้ง หรือการดูแลจัดการเกี่ยวกับความปลอดภัยในการจัดประชุมใหญ่ของพรรคเท่านั้น

2.3.1 รูปแบบการเลือกตั้ง (Primaries, Caucuses, และ General Election)

พรรคการเมืองเป็นผู้กำหนดกฎกติกาตลอดจนวิธีการในการนำเสนอชื่อผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรค ในบางกรณี กฎกติกาเหล่านี้ก็ถูกบรรจุอยู่ในกฎหมายของแต่ละมลรัฐด้วย โดยพรรคการเมืองแต่ละพรรคจะใช้กระบวนการในการให้ได้มาซึ่งผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีใน 3 รูปแบบด้วยกัน ซึ่งในบางกรณีบางพรรคก็ใช้ทั้ง 3 รูปแบบ กล่าวคือ

1. Caucuses เป็นกระบวนการของการรวบรวมผู้มีสิทธิในการออกเสียง ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่งตั้งแต่ระดับ precinct, district จนถึงระดับมลรัฐที่เรียกว่า state convention เพื่อถกอภิปรายและเลือก delegates ที่คาดว่าจะสนับสนุนผู้สมัครที่พวกเขาให้การสนับสนุนของพรรคต่อไปในการประชุมใหญ่ (National Convention) ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว การคัดเลือกที่ใช้วิธีการแบบนี้ทำในรูปแบบของการถกอภิปรายและในบางกรณีมีการลงคะแนนเสียงแบบลับโดยปกติแล้ว กระบวนการเลือกตั้งแบบ Caucus ใช้เวลาหลายเดือนจากที่เริ่มต้นครั้งแรกจนกระทั่งถึง State Convention เช่นหาก Caucus เริ่มประมาณต้นมกราคม State Convention จะสิ้นสุดในเดือนมิถุนายนปีเดียวกัน นอกจากนี้ ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งที่จะลงคะแนนในวิธีการแบบนี้ก็มักมีจำนวนน้อยกว่าการเลือกตั้งในแบบ Primary มลรัฐไอโอวาเป็นรัฐที่เป็นที่รู้จักดีที่สุดในการใช้ระบบการเลือกตั้งแบบ Caucus ของทั้งสองพรรคการเมือง (Coleman, 2012a)

2. สำหรับ Primaries ถือเป็นกระบวนการเสนอชื่อผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ใช้กันอย่างแพร่หลายที่สุดในปัจจุบันนับตั้งแต่มีการปฏิรูปกระบวนการเสนอชื่อในช่วงต้นทศวรรษที่ 1970's เป็นต้นมา โดยผู้ออกเสียงจะเลือกผู้สมัครที่ตนชื่นชอบด้วยวิธีการลงคะแนนลับ ในช่วง 120 ปีก่อนหน้านั้น คณะ delegates จากมลรัฐที่จะเข้าร่วมในการประชุมใหญ่ของพรรคส่วนใหญ่จะมาจากการเลือกโดยผู้นำพรรคหรือโดยการประชุมแบบ Caucuses ที่ถูกควบคุมตามลำดับสายการบังคับบัญชาของพรรคและถึงแม้ว่า ระบบ primaries จะถูกนำเสนอโดยฝ่ายปฏิรูปหัวก้าวหน้าตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ก็ยังคงไม่สามารถเข้าแทนที่ระบบที่พรรคเป็นผู้ควบคุมกระบวนการคัดเลือก delegates ไปสู่การประชุมใหญ่ของพรรคมาเป็นเวลาหลายทศวรรษ

โดยมลรัฐฟลอริดาเป็นมลรัฐแรกที่ใช้ระบบ primaries ในปี 1901 ในขณะที่วิสคอนซินเป็นรัฐแรกที่ได้ออกกฎหมายให้ใช้วิธีการแบบ Primaries ในการเสนอชื่อผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีตั้งแต่ ค.ศ. 1905 เป็นต้นมา อย่างไรก็ดีในปี ค.ศ. 1916 กลับปรากฏว่า ขบวนการปฏิรูปได้ถดถอยลงในกว่า 20 มลรัฐ และจึงส่งผลให้การใช้ระบบ primaries ลดลงทันที ในช่วงหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1

มลรัฐที่ใช้กระบวนการ primaries เพิ่มขึ้นอีกครั้งหนึ่งหลังสงครามโลกครั้งที่สอง แต่ก็ยังไม่ส่งผลกระทบใด ๆ ต่อการได้รับชัยชนะให้เป็นผู้ได้รับการเสนอชื่อเข้าเป็นประธานาธิบดีของแต่ละพรรคทั้งนี้เพราะกระบวนการ primaries มิได้เป็นตัวกำหนดการคัดเลือก delegates และยังไม่สามารถลดการควบคุมโดยพรรคการเมืองในกระบวนการดังกล่าวได้ แรงกดดันที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในกระบวนการนำเสนอชื่อนี้เกิดขึ้นอย่างเข้มข้นในช่วงบรรยากาศทางการเมืองที่ปั่นป่วนในทศวรรษที่ 1960's ซึ่งกระบวนการดังกล่าวถูกมองว่าเป็นกระบวนการที่ไม่เป็นประชาธิปไตย ปัจจัยประการหนึ่งคือ การประชุมใหญ่ของพรรคเดโมแครตปี ค.ศ. 1968 ซึ่งเกิดการเผชิญหน้าระหว่างผู้ประท้วงสงครามเวียดนามกับตำรวจของนครชิคาโกภายนอกหอประชุมควบคู่ไปกับความขัดแย้งภายในของพรรคเดโมแครตเองในส่วนของความน่าเชื่อถือของพรรค จึงส่งผลให้พรรคเปลี่ยนแปลงกฎกติกาเกี่ยวกับการเสนอชื่ออย่างสิ้นเชิง โดยกฎกติกาใหม่นี้ได้ถ่ายโอนอำนาจของการเลือก delegates จากผู้นำพรรคไปสู่ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในระดับล่าง อันเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเสนอชื่ออย่างกว้างขวางเป็นครั้งแรก และพรรคการเมืองในระดับมลรัฐทั้งหลายจึงเปลี่ยนมาใช้ระบบ primaries เพื่อให้สอดคล้องกับกฎกติกาที่เปลี่ยนแปลงไปของพรรคในระดับชาติ ขณะที่พรรครีพับลิกันก็ได้เปลี่ยนแปลงและปรับปรุงกฎกติกาในช่วงทศวรรษที่ 1970 เช่นกัน ผลที่ตามมาคือ มลรัฐที่ใช้ Primaries ในการเสนอชื่อผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจึงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้ว่า ระหว่างปี ค.ศ. 1968 – 2000 นั้น จำนวนมลรัฐที่ใช้ระบบ primaries ของพรรคเดโมแครตเพิ่มขึ้นจาก 15 เป็น 40 มลรัฐ ขณะที่พรรครีพับลิกันก็เพิ่มขึ้นจาก 17 เป็น 43 มลรัฐ ซึ่งนับเป็นอัตราสูงสุดตั้งแต่มีการนำระบบนี้มาใช้ (Coleman, 2012b, 2)

กล่าวได้ว่า การปฏิรูปในทศวรรษที่ 1970 นี้ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญของกระบวนการเสนอชื่อประธานาธิบดี และพลวัตของการเมืองเรื่องการนำเสนอชื่อประธานาธิบดีด้วย กล่าวคือ ภายใต้ระบบเดิมนั้น การเลือกผู้ได้รับเสนอชื่อของพรรคจะเกิดขึ้นในระดับท้องถิ่นที่ผู้นำพรรคเป็นผู้ควบคุมคณะ delegates ทั้งหมด และเป็นผู้กำหนดบุคคลที่ตนต้องการนำเสนอชื่อ ขณะที่การปฏิรูปได้ทำให้การแข่งขันในเรื่องการเสนอชื่อนั้นถูกย้ายไปสู่ระดับมลรัฐ ซึ่งทำให้ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อได้รับการสนับสนุนโดยตรงจากการลงคะแนนเสียงของประชาชน ผลที่ตามมาคือการจัดการเลือกตั้งทั้งในระดับ caucuses และ primaries ในระดับมลรัฐให้เร็วที่สุดดังที่ปรากฏในมลรัฐไอโอวาและนิวแฮมป์เชียร์เพื่อที่รัฐแรกๆจะเป็นผู้กำหนดทิศทางตลอดจนได้รับและกระตุ้นความสนใจจากสื่อมวลชน ซึ่งสภาพการณ์ดังกล่าวนี้ส่งผลต่อการเสนอชื่อประธานาธิบดี

สหรัฐฯ ในมลรัฐอื่น ๆ ต่อมาในอีก 20 ปีให้หลัง

การเลือกตั้งแบบ Primaries ในมลรัฐนิวแฮมเชอร์เป็นปรากฏการณ์สำคัญตั้งแต่ปี ค.ศ. 1952 เป็นต้นมาซึ่งเป็นครั้งแรกที่ผู้มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนเสียงเลือกผู้ที่ตนต้องการให้เป็นประธานาธิบดีซึ่งผู้สมัครในครั้งนั้นคือระหว่างนายพลไอเซนฮาวกับทฤษฎีแมนแมวมลรัฐนิวแฮมเชอร์จะเป็นมลรัฐที่เริ่ม primaries ในปี ค.ศ. 1913 แต่ระบบ primaries ในนิวแฮมเชอร์เพิ่งมีความโดดเด่นขึ้นมาในปี ค.ศ. 1952 นี้เอง โดยพรรคเดโมแครตได้กำหนดกฎเกณฑ์ที่ทำให้นิวแฮมเชอร์เป็นมลรัฐแรกที่เริ่ม primaries ในทศวรรษที่ 1980's ขณะที่การเลือกตั้งแบบ Caucuses ของไอโอวา นั้นมีบทบาทโดดเด่นอันเป็นผลมาจากเหตุการณ์ในปี ค.ศ. 1972 เมื่อพรรคเดโมแครตจัดการเลือกตั้งแบบ Caucuses ในเดือนมกราคม ในขณะที่พรรครีพับลิกันจัดในเดือนเมษายน โดยเดโมแครตได้มีการปรับปรุงกฎเกณฑ์ในการเสนอชื่ออย่างสิ้นเชิงเพื่อให้กระบวนการการเสนอชื่อนั้นมีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น ซึ่งการปฏิรูปลักษณะดังกล่าวมาจากข้อเสนอแนะของคณะกรรมการของพรรคที่รู้จักกันในชื่อว่า McGovern/Fraser Commission (Democratic National Committee, 1970, in Coleman, 2012a, 10)

ในกรณีของรูปแบบ primaries นั้น ผู้มีสิทธิออกเสียงจะลงคะแนนเสียงให้กับผู้เสนอตัวเป็นผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในลักษณะเดียวกันกับการเลือกตั้งทั่วไป นั่นคือการไปที่คูหาเลือกตั้งหรือการส่งบัตรเลือกตั้งทางไปรษณีย์ โดยมีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการเลือกตั้งในระดับมลรัฐ เป็นผู้จัดการเลือกตั้งขั้นต้น ระบบของ Primaries นั้นจะมีหลากหลายรูปแบบในมลรัฐต่างๆ และมีความแตกต่างกันใน District of Columbia (DC) ด้วย โดยปกติ การเลือกตั้งในระดับนี้จะมีสองรูปแบบ คือแบบเปิดและแบบปิด กล่าวคือในระบบปิดนั้น ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะต้องมีการลงทะเบียนกับพรรคการเมืองก่อนจึงจะมีสิทธิในการลงคะแนนได้ ส่วนในระบบเปิดนั้น จะเปิดให้กับสาธารณชนสามารถมาเลือกตั้งได้ โดยจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐและแต่ละพรรคการเมือง

2.3.2 การประชุมใหญ่ของพรรคและการนำเสนอแนวนโยบายของพรรคอย่างเป็นทางการ

หลังจากสิ้นสุดฤดูกาลการเลือกตั้งขั้นต้นแล้ว พรรคการเมืองใหญ่จะกำหนดการจัดการประชุมใหญ่ของพรรค เพื่อกำหนดคตินโยบายของพรรค และที่สำคัญที่สุดคือการเสนอชื่อผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี การประชุมใหญ่ของพรรคถือเป็นปรากฏการณ์สำคัญในวัฏจักรการเมืองเรื่องการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ และถือเป็นจุดเริ่มต้นอย่างเป็นทางการของฤดูกาลรณรงค์หาเสียงสำหรับการเลือกตั้งทั่วไป โดยพรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองพรรคจะมีการจัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อจัดการประชุมใหญ่โดยเฉพาะ โดยเดโมแครตจะเรียกว่า Democratic National Convention Committee ขณะที่พรรครีพับลิกันจะเรียกว่า Committee on Arrangement for the Republican National Convention

การที่ผู้สมัครของแต่ละพรรคจะได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนพรรคในการเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ณ ที่ประชุมใหญ่นั้น เขาจะต้องได้รับเสียงส่วนใหญ่จาก delegates ดังที่

ได้กล่าวข้างต้นว่า ทั้งสองพรรคการเมืองมี delegates ในสองลักษณะด้วยกัน ได้แก่ delegates ซึ่งยืนยันที่จะเสนอชื่อผู้ลงสมัครคนหนึ่งคนใดและจึงได้รับเลือกให้มาเข้าร่วมในการประชุมใหญ่ของพรรค (pledged delegates) กับ superdelegates ซึ่งมาจากผู้ที่เคยดำรงตำแหน่งในพรรคการเมือง รัฐสภา และ ฯลฯ อย่างไรก็ดี ทั้งสองพรรคการเมืองอาจใช้สิทธิ์ในการลงโหมมลรัฐด้วยการลดจำนวน delegation ลงหรือปฏิเสธที่จะยอมรับ delegate จากมลรัฐนั้น ๆ หากคณะกรรมการที่จัดการประชุมใหญ่ของพรรคได้มีมติว่า delegate เหล่านั้นไม่ทำตามกฎกติกาของพรรคการเมือง สำหรับการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2024 นั้น เดโมแครตจะมี delegate จำนวน 4,521 คน โดยจากจำนวนนี้ 3,770 คน หรือประมาณ 83.5% เป็นคะแนนเสียงจาก pledged delegates ขณะที่ superdelegates มีจำนวน 749 หรือประมาณ 16.5% ของเสียงทั้งหมด ขณะที่รีพับลิกันมี delegate จำนวน 2,429 คน เป็น pledged delegates จำนวน 2,261 คน หรือ 93.1% และ Super delegates จำนวน 168 คนหรือ 6.9% (Garret, 2024a)

แม้ว่าการประชุมใหญ่ของพรรคจะได้รับการสนับสนุนจากเงินบริจาคมาโดยตลอด แต่จากปี 2001 เป็นต้นมา สภาองค์กรได้จัดสรรงบประมาณจำนวนหนึ่งเพื่อใช้ในการรักษาความปลอดภัยในที่ประชุมใหญ่ของพรรค โดยงบประมาณส่วนนี้ตัดมาจากกระทรวงยุติธรรมและเป็นงบประมาณที่ตั้งไว้สำหรับทุกพรรคการเมืองที่มีการจัดการประชุมใหญ่ตั้งแต่หลังเหตุการณ์ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 เป็นต้นมา ในปี ค.ศ. 2024 นั้น สภาองค์กรจัดสรรงบประมาณจำนวน 150 ล้านดอลลาร์ให้แก่การจัดการประชุมใหญ่ของพรรคการเมือง อันเป็นงบที่จะจ่ายคืนให้กับหน่วยงานความมั่นคงและผู้รักษากฎหมายของมลรัฐที่จัดการประชุมใหญ่ของพรรคนั่นเอง (Garrett, 2024a, 132; Reese, 2024)

สำหรับปี ค.ศ.2024 ปฏิทินการเสนอชื่อประธานาธิบดีมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย กล่าวคือ พรรคเดโมแครตตัดสินใจที่จะไม่เริ่มกระบวนการของการณรงค์เพื่อให้การได้รับการเสนอชื่อที่มลรัฐโอไฮโอและนิวแฮมเชอร์ ซึ่งถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญเพราะเดโมแครตทำเช่นนั้นมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 อันเป็นผลมาจากการถกเถียงกันอย่างหนักและยาวนานภายในพรรคเองว่า ทั้งสองมลรัฐนั้นเป็นตัวแทนอย่างแท้จริงของการเริ่มต้นกระบวนการเลือกตั้งขั้นต้นในระดับชาติได้จริงหรือไม่ ซึ่งในที่สุด พรรคเดโมแครตก็ตัดสินใจที่จะจัดการเลือกตั้งขั้นต้นที่มลรัฐ South Carolina, Nevada, Michigan ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 2024

2.3.2.1 การประชุมใหญ่ของพรรครีพับลิกันระหว่างวันที่ 15 – 18 กรกฎาคม ค.ศ. 2024

ณ เมืองมิลวอกี มลรัฐวิสคอนซิน

กำหนดการของการประชุมใหญ่ของพรรคในแต่วันนั้นจะมีหัวข้อหลักที่แตกต่างกันไป กล่าวคือ ในวันแรก ได้แก่ “Make America Wealthy Once Again” โดยมีผู้กล่าวคำปราศรัยหลักเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอย่างเช่น Marjorie Taylor Green จากมลรัฐจอร์เจีย วุฒิสมาชิก Tim Scott จากมลรัฐเซาท์แคโรไลนา และ Sean O'Brien ซึ่งเป็นประธานของ

International Brotherhood of Teamsters⁴ รวมทั้งผู้ว่าการมลรัฐอีกจำนวนหนึ่ง ในวันที่สองคือ “Make America Safe Once Again” ซึ่งมีผู้กล่าวปราศรัยคนสำคัญ อาทิ Julie Harris ประธานของ National Federation of Republican Women วุฒิสมาชิก Ted Cruz จากเท็กซัส Nikki Haley อดีตผู้ว่าการมลรัฐเซาท์ แคโรไลนา และเอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกา ประจำสหประชาชาติระหว่างปี 2017-2018 (Alberta, 2021) วุฒิสมาชิก Marco Rubio จากฟลอริดา และผู้ว่า Ron DeSantis จากฟลอริดา ในวันที่ 3 คือ “Make America Strong Once Again” โดยมีผู้กล่าวคำปราศรัยคนสำคัญ อาทิ Newt Gingrich อดีตประธานสภาผู้แทนราษฎรระหว่างค.ศ. 1995-1999 Peter Navarro อดีตผู้อำนวยการ U.S. Office of Trade and Manufacturing และ Kellyanne Conway อดีตที่ปรึกษาประธานาธิบดีทรัมป์ และผู้ที่ได้รับเสนอชื่อเป็นรองประธานาธิบดี J.D. Vance จากโอไฮโอ ในวันที่สุดท้ายหัวข้อหลักคือ “Make America Great Once Again” โดยมีบุคคลสำคัญกล่าวคำปราศรัย อาทิ Mike Pompeo อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ Franklin Graham ประธาน Billy Graham Evangelistic Association และปิดท้ายด้วยการที่อดีตประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ กล่าวรับการเสนอชื่อเป็นตัวแทนของพรรคในการลงชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ปี 2024 ด้วยจำนวน delegates ทั้งหมด 2,388 เสียงจาก 2,429 เสียง ซึ่งเท่ากับได้ 98.31% ในขณะที่บิก เฮลีย์ ได้ 41 เสียง เท่ากับ 1.68% (Ballotpedia, 2024a)

ทรัมป์กล่าวปราศรัยโดยมีความยาว 90 นาที ซึ่งถือว่ายาวที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองอเมริกัน (Shepard, 2024) การปราศรัยดังกล่าวเป็นการประกาศจุดเริ่มต้นของการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งอย่างเป็นทางการ สาระสำคัญของคำปราศรัยซึ่งเดิมคาดว่าจะเป็นถ้อยคำที่ทำให้เกิดความเป็นเอกภาพของชาวอเมริกันหลังเหตุการณ์ที่ทรัมป์รอดชีวิตจากความพยายามลอบสังหารในระหว่างการหาเสียงที่เมืองบัลเลอร์ มลรัฐเพนซิลเวเนียซึ่งเขาได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย กลับกลายเป็นการนำเสนอสิ่งที่ทรัมป์กระทำซ้ำซากอย่างต่อเนื่อง อันได้แก่ การประณามผู้อพยพเข้าเมือง และการกล่าวหาว่ามีการทุจริตและไม่โปร่งใสในการเลือกตั้ง ๖ ลา โดยสาระสำคัญของคำปราศรัยโดยสรุป ดังนี้

1. ทรัมป์ใช้เวลาในช่วงแรกด้วยการกล่าวถึงประสบการณ์ในการถูกลอบยิงด้วยโทนเสียงอย่างเรียบ ๆ และยกย่องทั้งประชาชนที่ไม่ตื่นตระหนก และเจ้าหน้าที่ FBI ที่ทำหน้าที่ได้อย่างทันท่วงทีในการรับมือกับสถานการณ์ (“The Task Force on the Attempted Assassination of Donald J. Trump,” 2024)
2. แม้ว่าสาระของคำปราศรัยจะเต็มไปด้วยการโจมตีนโยบายต่าง ๆ ของไบเดนแต่เขาก็กลับกล่าวถึงไบเดนเพียงครั้งเดียว โดยระบุว่าไบเดนเป็นประธานาธิบดีที่แย่ที่สุดในประวัติศาสตร์อเมริกัน

4 เป็นสหภาพแรงงานที่ใหญ่ที่สุดและมีความหลากหลายมากที่สุดในสหรัฐฯ ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1903 จากการรวมสหภาพแรงงานสองแห่ง คือ Team Drivers International Union และ Teamsters National Union โดยมีเป้าหมายสำคัญคือการส่งเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และให้สหภาพได้รับผลประโยชน์อย่างเป็นธรรมจากบรรษัทต่าง ๆ สมาชิกส่วนใหญ่คือคนขับรถบรรทุก คนงานในคลัง ทั้งในภาครัฐและเอกชน ในปัจจุบัน International Brotherhood of Teamsters มีสมาชิก 1.3 ล้านคนจากหลากหลายอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นพนักงานความ คนงานภาคการเกษตร คนงานภาคสาธารณสุข ผู้ผลิตเบียร์ ๖ ลา นอกจากนี้ยังมีเครือข่ายทั้งในสหรัฐฯ แคนาดา และเปอร์โตริโกอีกกว่า 1,900 แห่ง โปรดดู teamster.org/about.

3. ทรัมป์ให้สัญญาว่าจะยังคงสร้างกำแพงเพื่อกีดกันผู้อพยพเข้าเมืองในมลรัฐทางตอนใต้ โดยอ้างว่า เขาสามารถสร้างได้เกือบตลอดทั้งระยะทางแล้ว ซึ่งความเป็นจริงเขาสร้างได้เพียงแค่ 500 ไมล์เท่านั้น นอกจากนี้ ทรัมป์ยังกล่าวถึงสภาวะค่าครองชีพที่สูงขึ้นอย่างมหาศาลโดยอ้างว่า ค่าครองชีพสูงขึ้นกว่า 50% และค่าพลังงานสูงขึ้น 70% ในขณะที่ราคาอสังหาริมทรัพย์สูงขึ้นกว่า 4 เท่า (แม้ว่าสภาวะเงินเฟ้อจะเป็นประเด็นใหญ่ในการตัดสินใจของผู้ลงคะแนนเสียง แต่นับตั้งแต่ไบเดนเข้าดำรงตำแหน่งในปี 2021 เป็นต้นมา ค่าครองชีพสูงขึ้นประมาณ 20%)

4. แม้ว่าทรัมป์จะพยายามคงไว้ซึ่งหัวข้อหลักของการประชุมพรรค คือการสร้างความเป็นเอกภาพของประเทศ แต่ท้ายที่สุดแล้ว เขาก็ยังคงโจมตีนโยบายของพรรคเดโมแครตเป็นหลัก ซึ่งรวมถึงการโจมตีผู้นำของสหภาพแรงงานยานยนต์ซึ่งเป็นฝ่ายเดโมแครตอีกด้วย (Wendling, 2024a; Beckett, 2024)

นอกจากนี้ พรรครีพับลิกันยังได้อนุมัตินโยบายของพรรค (Party Platform) ภายใต้หัวข้อ “Make America Great Again!” ซึ่งนำเสนอโดยคณะกรรมการนโยบายของพรรคในวันแรกของการประชุมใหญ่ของพรรค ซึ่งมีสาระสำคัญคือ การหวนกลับไปสู่นโยบาย America First ของทรัมป์ โดยพรรครีพับลิกันมองว่าเป็นการกลับไปสู่สามัญสำนึกของประชาชนอเมริกัน (America First: A Return to Common Sense) โดยเน้นว่าพรรครีพับลิกันมีเจตนารมณ์อันมุ่งมั่นในการบรรลุเป้าหมาย 20 ประการในทันทีเมื่อได้รับชัยชนะและเป็นผู้นำฝ่ายบริหารพร้อมๆกันได้เสียส่วนใหญ่ในสภาองเกรส ภารกิจ 20 ประการได้แก่

1. ปิดพรมแดนและหยุดยั้งการรุกรานของผู้อพยพเข้าเมือง
2. ดำเนินการส่งกลับผู้อพยพจำนวนมากที่สุดในประวัติศาสตร์อเมริกัน
3. หยุดสภาวะเงินเฟ้อและทำให้อเมริกามีความสามารถในการซื้ออีกครั้งหนึ่ง
4. ทำให้สหรัฐอเมริกาเป็นผู้ผลิตพลังงานที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในโลก
5. หยุดยั้งการจัดจ้างบุคคลภายนอก(Outsourcing) และทำให้อเมริกากลับมาเป็นมหาอำนาจด้านอุตสาหกรรมอีกครั้งหนึ่ง
6. ลดภาษีสำหรับแรงงานและไม่ให้เก็บภาษีจากค่าทิป
7. ปกป้องรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญด้วยสิทธิพลเมือง และเสรีภาพขั้นพื้นฐานซึ่งหมายรวมถึงเสรีภาพในการแสดงออก เสรีภาพในการนับถือศาสนา และเสรีภาพในการมีอาวุธไว้ในครอบครอง
8. ป้องกันไม่ให้เกิดสงครามโลกครั้งที่สาม นำสันติภาพคืนสู่ยุโรปและตะวันออกกลาง และสร้างเกราะป้องกันการโจมตีด้วยขีปนาวุธที่ครอบคลุมทั้งประเทศ โดยยุทธโธปกรณ์ทั้งหมดนี้ต้องทำในสหรัฐอเมริกาเท่านั้น
9. ยุติการติดอาวุธให้รัฐบาลเพื่อทำร้ายประชาชนอเมริกัน
10. ยุติอาชญากรรมอันเกิดมาจากผู้อพยพ โรคระบาด ขจัดเจ้าพ่อค้ายาเสพติด กำจัดการ

ใช้ความรุนแรงของแก๊งต่าง ๆ และจำคุกผู้ใช้ความรุนแรงทั้งหมด

11. พื้นฟูเมืองใหญ่ๆของเราทั้งหมด รวมถึงกรุงวอชิงตัน ดี ซี โดยทำให้เมืองเหล่านั้นมีความปลอดภัย สะอาด และสวยงามอีกครั้งหนึ่ง

12. ทำให้อังกฤษของเรามีความทันสมัยและมีความแข็งแกร่งที่สุด และมีแสนยานุภาพที่สุดในโลก

13. รักษาสถานะของสกุลเงินดอลลาร์สหรัฐฯ ให้ยังคงเป็นสกุลเงินสำรองของโลก

14. ปกป้องและต่อสู้เพื่อการคงไว้ซึ่งระบบสวัสดิการของรัฐทั้งระบบ Social Security และ Medicare โดยไม่มีการตัดงบประมาณ ตลอดจนไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์อายุของผู้เกษียณอายุด้วย

15. ยกเลิกคำสั่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับรถยนต์ไฟฟ้า และยกเลิกกฎหมายที่ก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายและเป็นภาระอย่างสูง

16. ตัดงบประมาณที่ให้การสนับสนุนแก่โรงเรียนต่าง ๆ ที่ส่งเสริมแนวคิด ทฤษฎีในเรื่องศีลวิสัยสุดโต่ง ที่ส่งเสริมอุดมการณ์ในเรื่องเพศสภาพอย่างสุดโต่ง และที่ส่งเสริมเนื้อหาหลักสูตรอันไม่เหมาะสมในส่วนที่เกี่ยวกับศีลวิ เพศ และประเด็นทางการเมือง

17. ห้ามไม่ให้ผู้ขายลงแข่งในกีฬาของผู้หญิง

18. ขับพวกหัวรุนแรงที่สนับสนุนฝ่ายฮามาฮาก่อนนอกประเทศ และทำให้มหาวิทยาลัยของเราปลอดภัยและมีความเป็นชาตินิยมอีกครั้งหนึ่ง

19. ปกป้องการเลือกตั้งของเราให้มีความปลอดภัย ซึ่งรวมถึงกำหนดให้ มีการเลือกตั้งภายในวันเดียว การแสดงบัตรของผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้ง และการพิสูจน์ความเป็นพลเมืองของสหรัฐฯ

20. สร้างความเป็นหนึ่งเดียวให้กับประเทศด้วยการสร้างความสำเร็จอันเป็นที่ประจักษ์

The American Presidency Project, 2024; Edelman Global Advisory, 2024)

เป็นที่น่าสังเกตว่า สาระส่วนหนึ่งของนโยบายพรรครีพับลิกันฉบับนี้จะมีที่มาจากโครงการที่เป็นรู้จักกันดีในนาม “Project 2025” อันเป็นแผนงานนโยบายโดยละเอียดที่นำเสนอโดย Heritage Foundation⁵ และกลุ่มอนุรักษ์นิยมกว่า 100 กลุ่ม โดยหวังว่าหากรีพับลิกันชนะการเลือกตั้งในครั้งนี้นี้และทรัมป์ได้เป็นประธานาธิบดีสมัยที่สอง ก็จะมีทั้งนโยบายและแผนการดำเนินการที่เป็นระบบและมีประสิทธิภาพ “Project 2025” เป็นการนำเสนอนโยบายรวมทั้งข้อเสนอแนะในเอกสาร 922 หน้า โดยเป้าหมายหลักคือ การทำให้ประธานาธิบดีหรือฝ่ายบริหารมีอำนาจมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมทั้งในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐและการปฏิรูประบบรัฐบาลกลางขนาดใหญ่ รวมตลอดถึงการมุ่งสู่การบรรลุเป้าหมายของนโยบายที่พรรครีพับลิกันให้ความสำคัญลำดับแรก ๆ

5 คือ Think Thank ของกลุ่มอนุรักษ์นิยมที่สร้างขึ้นในทศวรรษที่ 1970 โดยมีเป้าหมายที่จะผลักดันให้พรรครีพับลิกันมีนโยบายไปทางขวามากขึ้นเรื่อย ๆ และเป็นผู้ที่นำเสนอนโยบายต่อประธานาธิบดีฝ่ายรีพับลิกันเสมอมา ในขณะที่ก็เตรียมพร้อมที่จะเข้ารับตำแหน่งในฝ่ายบริหารด้วย โปรดดู Wiggins, Christopher. (2024). " What is the Heritage Foundation, the group behind the terrifying Republican Project 2025 Agenda?", Advocate, July 30, 2024 www.advocate.com; Albert, Zachary. (2024). Heritage Foundation's 'Project 2025' is just the latest action plan from a group with an over 50-year history of steering GOP lawmaking" The Conversation, 18 July 2024. <https://theconversation.com>

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเพิ่มค่าใช้จ่ายด้านการทหาร การมีนโยบายที่แข็งกร้าวที่โน้มเอียงไปในทางที่ให้ความสำคัญกับศาสนาอย่างเคร่งครัดขึ้น อาทิ ข้อเสนอให้รัฐบาลกลางใช้อำนาจในการป้องกันไม่ให้การทำแท้ง นโยบายจำกัดการให้สวัสดิการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาคุมกำเนิด และอาจไปไกลถึงการทำให้สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งผิดกฎหมายรวมทั้งจำกัดผู้ที่ผลิตสื่อเหล่านั้นด้วย รวมถึงลดถึงการปฏิเสธที่จะไม่ให้นักศึกษาเข้าถึงเงินกู้หากนักศึกษาดังกล่าวมาจากสถาบันการศึกษาที่เปิดรับผู้อพยพเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย เป็นต้น (Prokop, 2024; Wendling, 2024b)

แม้ว่าในช่วงแรกที่เอกสารนี้ได้รับการเผยแพร่ในช่วงต้นปี ค.ศ. 2023 ก่อนที่ทรัมป์ จะได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอย่างเป็นทางการ ทั้งทรัมป์และฝ่ายรีพับลิกัน จะปฏิเสธว่าไม่ได้มีส่วนรู้เห็นใด ๆ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการรณรงค์หาเสียงของทรัมป์ถึงกับโจมตีเอกสารดังกล่าวอย่างรุนแรงก็ตาม แต่ก็เป็นที่เชื่อกันว่า หากทรัมป์ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง สาระสำคัญของเอกสารนโยบายฉบับนี้น่าจะได้รับการบรรจุอยู่ในนโยบายของทรัมป์ด้วย เนื่องจากผู้มีส่วนร่วมในการร่างเอกสารฉบับนี้จำนวนไม่น้อยเป็นผู้ที่เคยดำรงตำแหน่งสำคัญในสมัยแรกของทรัมป์มาแล้ว (Montgomery, 2024)

2.3.2.2 การประชุมใหญ่ของพรรคเดโมแครตระหว่างวันที่ 19 – 22 สิงหาคม ค.ศ. 2024 ณ นครชิคาโก มลรัฐอิลลินอยส์

แม้ว่าการประชุมใหญ่ของพรรคในระดับชาติจะเป็นเพียงพิธีกรรมอย่างเป็นทางการของแต่ละพรรคการเมือง เพื่อนำเสนอตัวแทนของพรรคเพื่อเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีรวมถึงการนำเสนอโยบายของพรรคอย่างเป็นทางการดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ในปี ค.ศ. 2024 สิ่งซึ่งไม่ปกติของพรรคเดโมแครตก็คือผู้ที่คาดว่าจะเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีมาตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 2024 คือ โจ ไบเดน ซึ่ง ณ ขณะนั้นได้รับคะแนนเสียงข้างมากจาก delegates จากการเลือกตั้งขั้นต้นเป็นที่เรียบร้อยแล้วได้ถอนตัวออกจากการแข่งขันเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ. 2024 จึงส่งผลให้ Democratic National Committee (DNC) ให้การรับรอง รองประธานาธิบดี คาเมลา แฮร์ริส ให้ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีแทนในวันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ. 2024 ด้วยวิธีการที่เรียกว่า “Virtual Roll Call Vote” (Navarro, 2024) โดยแฮร์ริสได้รับคะแนนเสียงจาก Delegates จำนวน 4,563 เสียง ซึ่งเป็นสัดส่วน 99% จากจำนวน delegates ทั้งหมด ซึ่งแฮร์ริสเป็นผู้สมัครเพียงคนเดียวที่มีคุณสมบัติครบถ้วน โดยการทำมีคุณสมบัติที่จะสามารถจัดให้มีการลงคะแนนในลักษณะนี้ได้ นั้น ผู้สมัครจะต้องยื่นเอกสารรับรองที่มีการลงนามโดย delegates จำนวนอย่างน้อย 300 คนภายในเวลา 18:00 น. ของวันที่ 30 กรกฎาคม ค.ศ. 2024 แฮร์ริสนั้นได้ส่งเอกสารรับรองที่มีการลงนามโดย delegates จำนวน 3,923 คน ซึ่งถือว่าเป็นเสียงข้างมากของจำนวน delegates จากการสำรวจของ Associated Press ระบุว่า แฮร์ริสนั้นได้รับคะแนนเสียงข้างมาก ซึ่งทำให้มีคุณสมบัติที่จะได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงตำแหน่งตั้งแต่วันที่ 22 กรกฎาคมแล้ว (Miller et. al., 2024)

ในการประชุมทั้งสามที่จัดขึ้นนั้น ในแต่ละวันจะมีหัวข้อหลักที่แตกต่างกันออกไปเช่น

เดียวกับพรรคริพับลิกัน กล่าวคือ ในวันแรกเป็นหัวข้อ “For the People” โดยบุคคลสำคัญที่ปรากฏตัวและกล่าวคำปราศรัยได้แก่ ฮิลลารี คลินตัน, จิล ไบเดน และโจ ไบเดน ในวันที่สองหัวข้อคือ “A Bold Vision for America’s Future” ผู้กล่าวคำปราศรัยในวันนี้ได้แก่ วุฒิสมาชิก ชัค ชูมเมอร์ จากนิวยอร์ก วุฒิสมาชิกเบอร์นี แซนเดอร์ส วุฒิสมาชิกแทมมี ดักเวิร์ด สภามหาวิทยาลัยเลขสอง Doug Emhoff อดีตสภามหาวิทยาลัยหมายเลขหนึ่งมิเชล โอบามา และอดีตประธานาธิบดีบารัค โอบามา วันที่สามหัวข้อคือ “A Fight for Our Freedom” บุคคลสำคัญที่ขึ้นกล่าวคำปราศรัยคือ อดีตประธานาธิบดี บิล คลินตัน อดีตประธานสภาผู้แทนราษฎรแนนซี เพโลซี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม Pete Buttigieg ผู้ว่าการมลรัฐเพนซิลเวเนีย จอร์จ เชปิโร และผู้สมัครชิงตำแหน่งรองประธานาธิบดี ผู้ว่าการมลรัฐมินิโซตา ทิม วอลซ์ วันสุดท้ายมีหัวข้อว่า “For Our Future” ซึ่งเป็นวันที่ โดย คามาลา แฮร์ริสรับการเสนอชื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและกล่าวคำปราศรัยโดยเนื้อหาส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่การโจมตีทรัมป์ว่าเป็นศัตรูของหลักการดั้งเดิมแบบอเมริกันและบทบาทของทรัมป์ในเหตุการณ์ 6 มกราคม 2021 (Levin, 2024)

เป็นที่น่าสังเกตว่า สารของคำปราศรัยรับการเสนอชื่อของ คามาลา แฮร์ริสนั้นปราศจากรายละเอียดในเรื่องนโยบาย หากให้ความสำคัญกับการนำอเมริกากลับคืนสู่ สภาวะของความปกติและความสมรรถนะ (Normalcy and Competence) โดยเน้นว่า การเลือกตั้งครั้งนี้เป็นโอกาสอันทรงคุณค่าที่สหรัฐฯ จะเคลื่อนผ่านอดีตอันขมขื่นและการต่อสู้ที่ก่อให้เกิดความแตกแยกในอดีตและมุ่งสู่อนาคตใหม่และแฮร์ริสจะให้ความสำคัญกับประเทศเหนือพรรคทั้งที่ยึดมั่นในหลักการพื้นฐานแบบอเมริกันในเรื่องของ กฎหมาย การเลือกตั้งที่เสรีและเป็นธรรมรวมถึงการถ่ายโอนอำนาจอย่างสันติ (Blake, 2024)

ในวันที่ 13 กรกฎาคม 2024 DNC ได้เผยแพร่เอกสารซึ่งเป็นร่างนโยบายของพรรค(Party Platform)สำหรับการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2024 ซึ่งร่างนโยบายฉบับนี้ถูกนำเสนอในที่ประชุมใหญ่เพื่อการรับรองในวันที่ 19 สิงหาคม ลักษณะเด่นคือการเชิดชูความสำเร็จของรัฐบาลไบเดน-แฮร์ริสตลอดระยะเวลาเกือบ 4 ปี และนำเสนอวาระของการสานต่อนโยบายในอีก 4 ปีข้างหน้า โดยให้ความสำคัญลำดับแรกกับการเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ การลดอัตราค่าครองชีพครัวเรือน การจัดการกับวิกฤติของสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป และการทำให้สหรัฐฯ มีความมั่นคงทางพลังงาน การลดช่องว่างทางเศรษฐกิจและทางสถานะในหมู่คนผิวสี และการลงทุนในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การนำการตัดสิน Roe V. Wade กลับมาอีกครั้งหนึ่ง ตลอดจนการปกป้องประชาชนของชาวอเมริกันจากความเสี่ยงอันเกิดจากอาวุธปืน การปกป้องเสรีภาพของคนอเมริกันทั้งหมด รวมถึงตลอดถึงการปกป้องรักษาเขตแดนให้มีความมั่นคงปลอดภัย และการคงไว้ซึ่งการเป็นผู้นำของอเมริกาในระดับโลก (Democratic National Committee, 2024)

ประธานDNC Jaime Harrison แถลงว่า “ขณะที่ทรัมป์และRNCได้นำเสนอแนวนโยบายของพรรคในลักษณะสุดโต่งซึ่งยังคงยืนยันเนื้อหาของการทำให้อเมริกายิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง แต่แนวนโยบายตัวจริงสำหรับการรับตำแหน่งครั้งที่สองของทรัมป์ก็คือ “Project 2025” อันเป็น

นโยบายที่ก่อให้เกิดความเสียหาย เพราะมุ่งกำจัดเสรีภาพของคอนกรีตและเอื้อประโยชน์ต่อมหาเศรษฐีบนความทุกข์ยากของประชาชนคนทำงาน เป็นการปูทางให้ทรัมป์ขึ้นสู่การเป็นจอมเผด็จการตั้งแต่วันแรก ด้วยเหตุนี้ นโยบายพรรคจึงต้องนำเสนอสิ่งที่ตรงข้ามอย่างชัดเจน อันเป็นผลจากการทำงานร่วมกันของทั้งนักวิชาการและสมาชิกพรรคเดโมแครตจากทั่วประเทศ ซึ่งการสะท้อนถึงวาระที่กล้าหาญของเดโมแครตที่ยืนยันพันธกรณีในการปกป้องสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของอเมริกันทั้งหมด”

ประเด็นที่ถือว่าเป็นจุดเด่นของนโยบายพรรคก็คือการยืนยันว่า ระบอบประชาธิปไตยนั้นสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างแท้จริง และพรรคเดโมแครตก็ได้แสดงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ว่าตลอดระยะเวลา 4 ปีที่ผ่านมา พรรคโดยการนำของประธานาธิบดีไบเดนสามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้และยังยืนยันที่จะดำเนินการตามเป้าหมายดังกล่าวต่อไป โดยในเนื้อหาของนโยบายพรรคนั้น จะเป็นการเปรียบเทียบแนวนโยบายของพรรคกับแผนการใน Project 2025 ของทรัมป์ในทุกประเด็น อาทิ

1. ขณะที่เดโมแครตภายใต้ไบเดนมีแผนการที่จะทำให้เศรษฐกิจเข้มแข็งจากฐานรากและด้วยการขยายฐานของชนชั้นกลางออกไป ดังจะเห็นได้จากการที่ไบเดนสามารถลดการขาดดุลงบประมาณประเทศลงได้ถึง 1 ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ ตลอดจนมีอัตราการจ้างงานที่เพิ่มสูงขึ้นที่สุดในประวัติศาสตร์นับตั้งแต่ประธานาธิบดีเคนเนดี โดยการสร้างงานกว่า 16 ล้านงาน และจึงส่งผลให้สหรัฐฯ สามารถฟื้นฟูเศรษฐกิจได้อย่างแข็งแกร่งที่สุดในโลก ควบคู่ไปกับการมีโครงการใหม่ ๆ กว่า 57,000 รายการ ครอบคลุมชุมชนกว่า 4,500 แห่งทั่วประเทศ แต่ Project 2025 ของ RNC และทรัมป์นั้นได้ทำลายระบบเศรษฐกิจลงด้วยการตัดงบประมาณด้านการลงทุนในสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานและการศึกษาตลอดจนเอื้อประโยชน์ให้กับบริษัทข้ามชาติขนาดใหญ่ที่ไปสร้างงานในต่างประเทศซึ่งเอื้อประโยชน์ให้ต่างชาตินอกจากนี้ Project 2025 จะเปิดโอกาสให้มีการลดภาษีมหาศาลให้กับบริษัทขนาดใหญ่และนักธุรกิจผู้มั่งคั่งโดยปล่อยให้ชนชั้นกลางได้รับผลกระทบจากโครงการดังกล่าว
2. ขณะที่เดโมแครตภายใต้ไบเดนมีแผนการที่จะลดค่าครองชีพซึ่งถือว่าเป็นความสำคัญลำดับแรกของพรรคเดโมแครต ด้วยการลดค่าใช้จ่ายทางด้านการรักษาพยาบาลและยาสามัญประจำบ้าน และค่ายาที่จำเป็นแก่ผู้ที่เป็นโรคเบาหวานและโรคหัวใจ ควบคู่ไปกับการคงอัตราค่าเช่าอพาร์ทเมนต์จำนวน 2 ล้านแห่งไว้ไม่ให้เพิ่มค่าเช่าขึ้น ซึ่งตรงข้ามกับ Project 2025 ที่ไม่ได้มีข้อเสนอใด ๆ ที่จะลดค่าครองชีพที่สูงขึ้น ทั้งยังจะทำให้อัตราค่าครองชีพของนครธรรมดาทั่วไปสูงขึ้นอีกกว่า 2,500 เหรียญต่อปี นอกจากนี้สมาชิกสภาของพรรครีพับลิกันยังลงมติให้ตัดเงินจำนวน 1.5 ล้านล้านเหรียญที่ใช้ในเรื่องสวัสดิการสังคมรวมทั้งการขยายเวลาเกษียณอายุออกไป ซึ่งก็จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวม
3. ในส่วนของการจัดการกับวิกฤตการณ์สภาพภูมิอากาศนั้นนโยบายของพรรคเดโมแครตคือการมุ่งเน้นความเป็นอิสระในการได้มาซึ่งความมั่นคงด้านพลังงานและการมีพลังงาน

ราคาถูก ไบเดนได้เสนอรัฐบัญญัติที่จะก่อให้เกิดการใช้พลังงานสะอาดควบคู่ไปกับการลดค่าใช้จ่ายด้านพลังงานลง ทั้งยังปกป้องทั้งผืนแผ่นดินและผืนน้ำมากกว่าประธานาธิบดีที่ทำมาก่อนหน้าเขา และสามารถรักษาความเป็นผู้นำในด้านการจัดการสภาพภูมิอากาศของโลกเอาไว้ได้

4. พรรคเดโมแครตมีแผนที่จะปกป้องชุมชนอเมริกันจากการใช้ความรุนแรงอันเนื่องมาจากอาวุธปืน จะเห็นได้ว่า ในปี ค.ศ. 2023 นั้น อัตราการฆาตกรรมได้ลดลงอย่างเห็นได้ชัดและอาชญากรรมอันเกิดความรุนแรงก็ลดลงต่ำสุดในรอบ 50 ปี โดยพรรคเดโมแครตได้ใช้งบประมาณอย่างมหาศาลในการรักษาความปลอดภัยให้กับประชาชนและในการป้องกันการใช้ความรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการเพิ่มจำนวนตำรวจของชุมชนต่าง ๆ นอกจากนี้ พรรคเดโมแครตยังสามารถเอาชนะฝ่ายที่สนับสนุนให้คงไว้ซึ่งการใช้อาวุธปืนโดยผ่านรัฐบัญญัติในสภาของเกรสในส่วนที่เกี่ยวกับการสร้างความปลอดภัยในการใช้อาวุธปืน (Federal Gun Safety Law) (Congressional Research Service, 2022; Wax, 2024) ซึ่งเน้นให้ความสำคัญกับการตรวจสอบประวัติของผู้ที่จะซื้ออาวุธปืน การกำหนดสถานที่จัดเก็บอาวุธปืน ฯลฯ ขณะที่ทรัมป์และรีพับลิกัน ใน Project 2025 นั้นปฏิเสธที่จะให้มีการจำกัดอาวุธสังหาร (Assault Weapons) ทั้งยังต้องการที่จะลดจำนวนตำรวจลง รวมตลอดถึงการเสนอให้มีการตัดลดงบประมาณของกระทรวงยุติธรรมและ FBI ลงด้วย

5. พรรคเดโมแครตจะยังคงดำเนินการในสมัยที่สองเพื่อสร้างหลักประกันว่าระบอบประชาธิปไตยของสหรัฐฯ นั้นจะยังคงอยู่ต่อไปผ่านมาตรการต่าง ๆ อาทิ การสนับสนุนให้สภาผ่านร่างรัฐบัญญัติ “Voting Rights Advancement Act” และ “Freedom to Vote Act” เพื่อเป็นการสร้างหลักประกันว่าประชาชนทุกคนมีสิทธิที่จะลงคะแนนเสียงในทุกรัฐ ให้มีการแบ่งเขตการเลือกตั้งที่เป็นธรรมสำหรับชาวอเมริกันทุกคน รวมถึงระบบการเลือกตั้งที่ทันสมัยและปลอดภัยในทุกมลรัฐ การหยุดยั้งการใช้สิทธิพลผ่านการใช้จ่ายเงินในการหาเสียงในการเลือกตั้ง โดยพรรคจะแต่งตั้งผู้พิพากษาในระบบสหพันธรัฐที่มุ่งมั่นในการปกป้องสิทธิและเสรีภาพของอเมริกันชน ขณะที่ทรัมป์และ Project 2025 นั้นเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อระบอบประชาธิปไตย ดังจะเห็นได้จากการไม่ยอมรับผลการเลือกตั้งและพยายามทำลายความเชื่อมั่นในระบบการเลือกตั้ง พร้อมทั้งกล่าวว่าจะเกิดการนองเลือดหากเขาแพ้การเลือกตั้งในครั้งนี้

3. ประเด็นในการเลือกตั้ง: การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งและการใช้จ่ายเงินในการหาเสียง

3.1 ประเด็นในการเลือกตั้งในมุมมองอเมริกัน

จากการสำรวจของ Pew Research Center เมื่อต้นปี ค.ศ. 2024 เพื่อสะท้อนถึงทัศนคติของชาวอเมริกันในการเลือกตั้งประธานาธิบดีและสมาชิกสภาองเกรสสหรัฐฯ พบว่าประเด็นเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการจ้างงานและการขาดดุลงบประมาณเป็นประเด็นที่เป็นข้อกังวลหลักที่สุดของประชาชนอเมริกัน ดังจะเห็นได้ว่า มีคนอเมริกัน 73% ที่ตอบแบบ

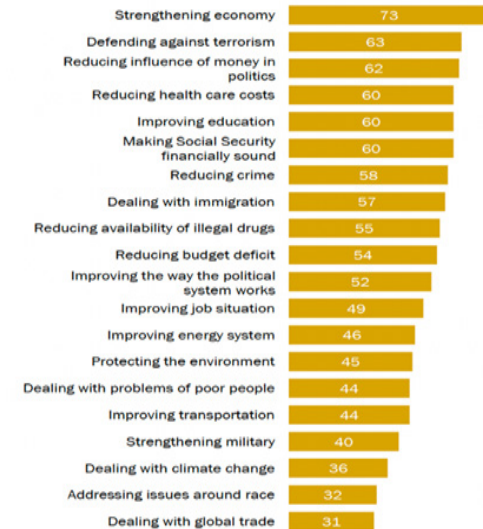
สำรวจที่มองว่าการทำให้เศรษฐกิจมีความเข้มแข็งขึ้นนั้นควรเป็นประเด็นสำคัญลำดับแรกที่ทั้งตัวประธานาธิบดีและสมาชิกสภาองเกรสให้ความสำคัญ (Pew Research Center, 2024a) ขณะที่ประเด็นอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการต่อต้านการก่อการร้าย การลดบทบาทของเงินในการใช้หาเสียงเลือกตั้ง การลดอาชญากรรมภายในประเทศ การปกป้องสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการกับปัญหาผู้อพยพเข้าเมือง มีความสำคัญน้อยกว่าประเด็นทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ มีข้อสังเกตคือ แม้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามจะมีความเห็นที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนทั้งในประเด็นที่เกี่ยวกับผู้อพยพเข้าเมือง หรือแม้แต่ประเด็นการจัดการกับปัญหาอาชญากรรมภายในประเทศ อันเป็นผลมาจากจุดยืนทางการเมืองต่างพรรค แต่สิ่งซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นไปในทางเดียวกันอย่างชัดเจนก็คือประเด็นเรื่องการลดอิทธิพลของเงินในการใช้เงินในเมืองของสหรัฐฯ ดังจะเห็นได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามถึง 62% มองว่าการลดอิทธิพลของเงินในการเมืองอเมริกันนั้น ควรจะเป็นเป้าหมายสูงสุดทั้งของฝ่ายบริหารและของฝ่ายนิติบัญญัติ

ในประเด็นทางเศรษฐกิจนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งฝ่ายรีพับลิกัน เดโมแครตและอิสระมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าการกระตุ้นเศรษฐกิจและการทำให้เศรษฐกิจเข้มแข็งเป็นความสำคัญลำดับแรกในปี 2024 เช่นเดียวกันกับในระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา ส่วนประเด็นด้านความมั่นคงทั้งในเรื่องอาชญากรรมและผู้อพยพเข้าเมืองนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามฝั่งรีพับลิกันให้ความสำคัญกับการต่อต้านการก่อการร้ายมากขึ้นกว่าปี ค.ศ. 2023 (76% ต่อ 65%) ในขณะที่เพียง 51% จากฝ่ายเดโมแครตที่ให้ความสำคัญกับประเด็นนี้ ในขณะที่ชี้ชัดเจนว่าระหว่างปี ค.ศ. 2021 – 2022 ประเด็นผู้อพยพเข้าเมือง ผู้ตอบแบบสอบถามฝั่งรีพับลิกันมองว่าเป็นประเด็นที่มีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเพิ่มจาก 39% เป็น 67% และพุ่งเป็น 76% ในปี ค.ศ. 2024 ขณะที่ ฝั่งเดโมแครต สัดส่วนของผู้ที่ให้ความสำคัญกับประเด็นนี้มีลักษณะค่อนข้างคงที่ คืออยู่ที่ระหว่าง 39% ตลอดระยะเวลา 4 ปี

ภาพที่ 5 ประเด็นสำคัญในการเมืองอเมริกันปี ค.ศ. 2024

Americans' top policy priority this year? Strengthening the economy

% who say ___ should be a top priority for the president and Congress to address this year

Source: Survey of U.S. adults conducted Jan. 16-21, 2024.

PEW RESEARCH CENTER

ที่มา: Pew Research Center. (2024a). Americans' Top Policy Priority for 2024: Strengthening the Economy, <https://www.pewresearch.org/politics/2024/02/29/americans-top-policy-priority-for-2024-strengthening-the-economy/>

แม้ว่าคนส่วนใหญ่จากทั้งสองพรรคการเมืองจะมีความเห็นไปในทำนองเดียวกันเกี่ยวกับประเด็นที่มีความสำคัญในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2024 แต่ก็มีหลากหลายประเด็นที่ทั้งสองฝ่ายมีความเห็นที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน อาทิ ขณะที่เดโมแครตให้ความสำคัญกับการปกป้องสิ่งแวดล้อมและการรับมือกับสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปมากกว่ารีพับลิกัน (63% : 23%, 59% : 12%) รีพับลิกันกลับให้ความสำคัญเรื่องผู้อพยพเข้าเมือง (76% : 39%) และการเสริมสร้างกองทัพให้มีความเข้มแข็งมากกว่าฝ่ายเดโมแครต (56% : 23%) ส่วนประเด็นความหลากหลายทางเชื้อชาติและสีผิว เป็นที่ชัดเจนว่า คนผิวสีซึ่งรวมถึงคนดำ ฮิสแปนิก และเอเชียมีความกังวลต่อประเด็นของการจ้างงานมากกว่าคนผิวขาวในสัดส่วนระหว่าง 64% ต่อ 41% นอกจากนี้ การจัดลำดับความสำคัญยังมีความแตกต่างกันโดยอายุที่แตกต่างกันของผู้ตอบแบบสอบถามอีกด้วย

ดังจะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีอายุ 50 ขึ้นไปไม่ว่าจะพรรคการเมืองใดก็ตามจะให้ความสำคัญต่อการป้องกันประเทศจากการก่อการร้ายมากกว่าผู้ที่มีอายุ 29 ปีลงมา เช่นเดียวกันกับผู้ที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไปให้ความสำคัญกับเรื่องสวัสดิการสังคม การลดการใช้ยาแบบผิดกฎหมายมากกว่าผู้ที่มีอายุ 29 ปีลงมา (Pew Research Center, 2024a)

3.2 จุดยืนของทรัมป์และแฮร์ริสในประเด็นที่เป็นความสำคัญลำดับต้น ๆ ของการเลือกตั้งประธานาธิบดี 2024

เศรษฐกิจ (Economy) ในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 1992 James Carville นักยุทธศาสตร์ของพรรคเดโมแครตได้กล่าวข้อความที่กลายเป็นคำติดหูโดยทั่วไป คือ “มันเป็นเรื่องของเศรษฐกิจโง่งง!” (It’s the economy, stupid!) และข้อความดังกล่าวก็ยังคงเป็นจริงอยู่จนถึงปัจจุบัน เพราะเศรษฐกิจก็ยังคงเป็นความสำคัญลำดับแรก ๆ สำหรับผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2024 หากสถานะทางเศรษฐกิจของประเทศมีความเข้มแข็ง ผู้ลงคะแนนเสียงก็มักไม่สนใจเรื่องอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะสถานะทางเศรษฐกิจส่งผลกระทบต่ออัตราค่าครองชีพของอเมริกันชนทั่วไป แม้ว่าความเป็นจริงแล้ว สิ่งที่กำหนดสถานะทางเศรษฐกิจนั้นจะอยู่นอกเหนือการควบคุมของประธานาธิบดีก็ตาม แต่ประเด็นทางเศรษฐกิจจะเป็นประเด็นหลักในการตัดสินใจของผู้ลงคะแนนเสมอมา

ในช่วงเดือนสิงหาคม ดัชนีชี้วัดทางเศรษฐกิจเริ่มที่จะบ่งชี้ว่าเศรษฐกิจของสหรัฐฯ น่าจะมุ่งสู่สภาวะถดถอย แม้ว่า ณ ขณะนี้ (กันยายน ค.ศ. 2024) สถานะทางเศรษฐกิจดูเหมือนว่าจะฟื้นตัวแล้ว แต่จากการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนอเมริกัน พวกเขายังคงมองว่าสถานะทางเศรษฐกิจยังคงถดถอย ดังจะเห็นได้ว่ามีอเมริกันเพียง 23% ที่ให้คะแนนสถานะทางเศรษฐกิจของสหรัฐฯ ว่าอยู่ในสถานะที่ดี ในขณะที่ 36% มองว่าเศรษฐกิจอยู่ในสภาพถดถอย (Pew Research Center, 2024b) แม้ว่าข้อเท็จจริงจะไม่ได้เป็นเช่นนั้นก็ตาม ซึ่งทัศนคติในทางลบดังกล่าวมักจะมีที่มาจากมุมมองสถานะเศรษฐกิจของประเทศจากการรับรู้ที่ผิดพลาด (Rampell, 2024) เพราะในความเป็นจริงแล้ว เศรษฐกิจสหรัฐฯ อยู่ในสถานะของการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องในช่วงระยะ 2 ปีที่ผ่านมา ตัวชี้วัดสำคัญที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนก็คือสภาวะเงินเฟ้อตลอดช่วงปี ค.ศ. 2021 – 2022 ซึ่งพุ่งสูงกว่าในรอบ 40 ปีที่ผ่านมา และถึงแม้ว่าตัวเลขของเงินเฟ้อจะลดลงแต่ราคาสินค้าก็ยังคงพุ่งสูงขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง ซึ่งส่งผลให้ทรัมป์จะมียุทธศาสตร์นำในส่วนที่เกี่ยวกับการได้รับความไว้วางใจในการจัดการปัญหาทางเศรษฐกิจ ท่ามกลางกระแสการกล่าวอ้างถึงความสำเร็จในการจัดการปัญหาทางเศรษฐกิจภายใต้รัฐบาลไบเดน ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชื่อ Bidenomics อันมีรากฐานมาจากความเชื่อที่ว่า วิธีที่จะทำให้เศรษฐกิจเติบโตคือ การขยายความเจริญเติบโตผ่านชนชั้นกลางและการวางรากฐานให้ความเจริญเติบโตนั้นมาจากข้างล่างโดยมุ่งเน้นปัจจัยสำคัญ 3 ประการ อันได้แก่ การลงทุนในภาครัฐอย่างชาญฉลาด การทำให้ชนชั้นแรงงานมีสมรรถนะมากขึ้นผ่านการให้การศึกษาและการส่งเสริมความสามารถในการแข่งขันให้กับธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง (The White House, 2023a) ซึ่งก็เป็นที่เชื่อกันว่า แฮร์ริสจะสืบทอดวาระทางเศรษฐกิจของไบเดนไม่ว่าจะเป็นนโยบายการค้า เรื่องภาษี ที่อยู่อาศัย และ สวัสดิการ

ลังคม (Harrington and Waddan, 2024)

จุดยืนของแอริสในเรื่องภาษี คือ การสานต่อนโยบายของไบเดนในเรื่องการลดภาษีสจำนวน 4 แสน เหรียญ ให้กับกลุ่มบริษัทต่าง ๆ และการเพิ่มภาษีของชนกลุ่มนี้จาก 21% เป็น 28% รวมถึงเสนอให้มีการลดภาษีแก่ครอบครัวที่มีบุตรรายละเอียด 3,600 เหรียญต่อเด็ก 1 คน และลดภาษีในอัตราเฉลี่ย 800 เหรียญแก่ชนชั้นแรงงานทั่วไป ขณะที่กำหนดอัตราภาษีที่ 25% กับมหาเศรษฐีทั้งหลาย ในขณะที่ทรัมป์ยืนยันที่จะลดภาษีให้กับบริษัทและกลุ่มชนชั้นนำต่าง ๆ (NBC News, 2024)

ในประเด็นเรื่องที่อยู่อาศัยนั้น แอริสสนับสนุนให้รัฐบาลกลางขยายโครงการการจัดการที่อยู่อาศัยที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ รวมทั้งการลดจำนวนของผู้ที่ไร้ที่อยู่ลง ตลอดจนการจัดการกับการประเมินราคาที่อยู่อาศัยให้กับคนขายขอยอย่างเป็นธรรมมากขึ้น ทั้งนี้เพราะปรากฏว่ามีหลายกรณีที่ครอบครัวคนผิวสีมักจะได้รับการประเมินราคาที่อยู่อาศัยต่ำกว่ามูลค่าที่แท้จริง ซึ่งถือว่าการสร้างอคติต่อคนผิวสี ๑ ลา ขณะที่ทรัมป์สนับสนุนให้มีการลดค่าใช้จ่ายของที่อยู่อาศัยด้วยการสนับสนุนให้มีการสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ ๆ ในบริเวณนอกเมืองอันเป็นพื้นที่ที่ราคาที่ดินถูกที่สุด ตลอดจนสนับสนุนให้มีการยกเลิกกฎหมายที่เกี่ยวกับการต่อต้านการสร้างที่อยู่อาศัยในเขตนอกเมืองที่เสนอโดยไบเดน

ในประเด็นเรื่องสวัสดิการสังคม (social security) แอริสสืบสานภารกิจของไบเดนด้วยการให้ความสำคัญกับการปกป้องระบบสวัสดิการสังคมของรัฐบาลกลางโดยเรียกร้องให้มีการตัดผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่คนอเมริกันพึงได้จากระบบนี้ ตลอดจนเก็บภาษีมากขึ้นกับผู้รายได้สูง นอกจากนี้ ยังส่งเสริมให้มีการปรับปรุงผลประโยชน์ในด้านนี้ ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับผู้สูงอายุและผู้พิการ รวมทั้งการขยายสวัสดิการทางการแพทย์ ให้ครอบคลุมในเรื่องค่าใช้จ่ายทางด้านทันตกรรม จักษุ และโสตประสาท ขณะที่จุดยืนของทรัมป์นั้นค่อนข้างสับสนและไม่อยู่กับร่องกับรอย ดังจะเห็นได้ว่า ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 2024 ทรัมป์ประกาศว่า ไม่มีนโยบายที่จะทำลายระบบสวัสดิการสังคมและสวัสดิการทางการแพทย์แต่อย่างใด ขณะที่ก่อนหน้านี้เขากลับให้สัมภาษณ์ว่ายังมีวิธีการที่จะจัดการกับสวัสดิการเหล่านี้ด้วยการตัดลดงบประมาณลง ในขณะที่ฝ่ายรณรงค์หาเสียงของพรรคก็ไม่ได้ให้คำตอบใด ๆ ในประเด็นนี้

ในเรื่องการค้า จุดยืนของแอริสคือการคัดค้านการขึ้นภาษีสกับสินค้าทุกประเภทแต่สนับสนุนให้มีการเพิ่มภาษีสกับสินค้าเฉพาะบางรายการ อย่างเช่น เหล็กกล้าและอะลูมิเนียมจากจีน โดยกล่าวหาจีนว่าฉวยโอกาสนโยบายการค้าที่ไม่เป็นธรรม ในขณะที่ทรัมป์มีข้อเสนอว่าให้ตั้งกำแพงภาษีส 10% กับสินค้าที่นำเข้าทั้งหมด และได้ให้สัมภาษณ์กับ Fox News ในช่วงต้นปี ค.ศ. 2024 ว่า อาจกำหนดอัตราภาษีสถึง 60% หรือมากกว่านั้นสำหรับสินค้าที่นำเข้าจากจีน

การอพยพเข้าเมือง (immigration) ถือว่าเป็นอัตลักษณ์ทางการเมืองของทรัมป์ ตั้งแต่การเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2016 ซึ่งเขาวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลโอบามาอย่างรุนแรงว่าได้สูญเสียการควบคุมพื้นที่บริเวณชายแดนไปแล้ว และรณรงค์โดยให้สัญญาว่าจะสร้างกำแพงตลอดบริเวณชายแดนสหรัฐฯ -เม็กซิโก รวมถึงการบังคับใช้มาตรการที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งหลากหลายรูปแบบ

แบบเพื่อหยุดยั้งการข้ามเขตแดน ในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2024 นั้น พรรครีพับลิกันก็ยังคงโจมตีรัฐบาลไบเดน-แฮร์ริสว่าปล่อยให้ผู้อพยพเข้าเมืองหลังไหลเข้ามาในพรมแดนทางตอนใต้โดยไม่มีการควบคุม โดยกล่าวหาอย่างซ้ำซากว่า ผลจากการบังคับใช้กฎหมายที่อ่อนแอของรัฐบาลทำให้ผู้ค้ายาอาชญากรที่ใช้ความรุนแรง ตลอดจนผู้ก่อการร้ายสามารถข้ามเขตแดนเข้ามาได้ แม้ว่าในข้อเท็จจริงรัฐบาลไบเดนจะมีมาตรการหลากหลายรูปแบบในการลดจำนวนผู้อพยพเข้าเมือง ตลอดจนการลดจำนวนของผู้ที่อ้างสิทธิ์ในการลี้ภัยลงก็ตาม และเมื่อแฮร์ริสได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี พรรครีพับลิกันก็ยังคงตั้งสมญาเธอว่าเป็น “border czar” ที่สร้างความหายนะให้กับประเทศ เนื่องจากแฮร์ริสได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ประสานงานกับประเทศในอเมริกากลางในการลดจำนวนผู้อพยพเข้าเมืองจากประเทศเหล่านี้ ด้วยเหตุนี้ในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2024 ทริมป์จึงยังคงมุ่งเน้นไปที่การกวาดล้างผู้อพยพเข้าเมือง ดังจะเห็นได้จากเว็บไซต์ในการรณรงค์หาเสียงของเขาซึ่งระบุว่า เขาจะหยุดยั้งหายนะที่เกิดขึ้นบริเวณพรมแดนและจะยกเลิกนโยบายที่จับและปล่อยของรัฐบาลไบเดน รวมทั้งส่งเสริมให้คนเหล่านี้ยังอยู่ในประเทศของตน ทั้งยืนยันที่จะให้อำนาจกับผู้บังคับใช้กฎหมายในระดับท้องถิ่นในการกำจัดผู้เข้าเมืองอย่างผิดกฎหมายที่เป็นแก๊งอาชญากรต่าง ๆ ให้ออกไปจากประเทศโดยเร็วที่สุด (Berube, 2024)

ขณะที่แฮร์ริสเน้นการจัดการกับผู้อพยพเข้าเมืองจากประเทศในอเมริกากลางนั้นที่ต้นตอของปัญหา โดยต่อต้านการแยกครอบครัวออกจากกันและส่งเสริมให้มีการอนุญาตให้คู่สมรสของพลเมืองสหรัฐฯ ที่ไม่มีเอกสารที่ถูกต้องตามกฎหมายสามารถสมัครรับ Green Card ได้ ขณะที่ให้การสนับสนุนรัฐบัญญัติที่เสนอโดยวุฒิสมาชิกทั้งของพรรครีพับลิกันและเดโมแครตที่กำหนดให้มีการเพิ่มมาตรการที่เข้มงวดมากขึ้นสำหรับผู้ที่ต้องการลี้ภัยมายังสหรัฐฯ รวมตลอดถึงการเพิ่มอำนาจให้กับประธานาธิบดีในการที่จะปฏิเสธหรือส่งกลับผู้อพยพรุ่นใหม่หากจำนวนของผู้อพยพถึงพีดานที่กำหนดไว้แล้ว

สิทธิในการทำแท้ง (Abortion Issue and Reproductive Rights) นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา ประเด็นในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีของผู้สมัครฝ่ายพรรครีพับลิกันเน้นการให้ความสำคัญต่อการต่อต้านการทำแท้งซึ่งหมายรวมถึงการแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูงสุดที่จะพิพากษาให้มีการจำกัดการเข้าถึงการทำแท้งในมรัฐต่าง ๆ ด้วย โดยยุทธศาสตร์ดังกล่าวประสบความสำเร็จในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2022 เมื่อศาลสูงสหรัฐฯ มีคำพิพากษาในคดี *Dobbs v Jackson Women’s Health Organization* ด้วยคะแนนเสียง 5:1:3 **ล้มเลิกคำพิพากษาในกรณี *Roe v Wade*** ในปี ค.ศ. 1973 ซึ่งพิพากษาให้การทำแท้งเป็นสิทธิตามรัฐธรรมนูญโดยระบุว่า “*Roe v Wade* ต้องถูกยกเลิกเนื่องจากไม่ได้คุ้มครองความใดในรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ที่กล่าวถึงการทำแท้ง และสิทธิดังกล่าวจึงมิได้รับการคุ้มครองโดยเนื้อหาส่วนใดภายใต้รัฐธรรมนูญทั้งสิ้น”⁶ และประเด็น

6 เสียงข้างมาก 5 เสียงมาจาก ผู้พิพากษา Samuel A. Alito, Amy Coney Barrett, Brett M. Kavanaugh

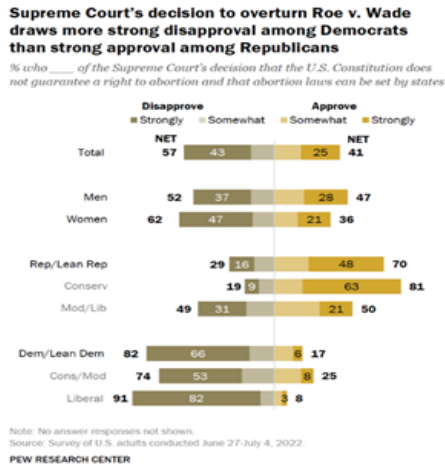
Neil M. Gorsuch, และ Clarence Thomas ผู้ที่เห็นแย้ง คือ ผู้พิพากษา Stephen Breyer, Elena Kagan, Sonia Sotomayor ขณะที่ประธานคณะผู้พิพากษา John G. Roberts มีความเห็นสอดคล้อง โปรดดู The National Constitution Center. 2022. *Dobbs V. Jackson Women’s Health Organization* (2022) Summary, <https://constitutioncenter.org/the-constitution/supreme-court-case-library/dobbs-v-jackson-womens-health-organization>.

นี้จึงกลายเป็นประเด็นที่น่าจะเป็นผลลบต่อพรรครีพับลิกัน

ในกรณีของ Roe v. Wade นั้น คดีเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1970 เมื่อ Jane Roe ซึ่งเป็นชื่อสมมติที่ตั้งขึ้นเพื่อคุ้มครองอัตลักษณ์ของโจทก์ที่ฟ้องร้องต่อ Henry Wade ซึ่งเป็นอัยการของเมืองดัลลัส มลรัฐเท็กซัสที่ Roe อาศัยอยู่ แม้ว่าศาลสูงสุดสหรัฐฯ จะไม่เห็นด้วยกับคำร้องของ Roe ที่ถือว่าสตรีมีสิทธิโดยเด็ดขาดในการยุติการตั้งครรภ์ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดหรือในช่วงเวลาใดก็ตาม แต่ศาลสูงก็พยายามสร้างสมดุลระหว่างสิทธิส่วนบุคคลของสตรีกับผลประโยชน์ของรัฐในการควบคุมหรือตั้งกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการทำแท้ง โดยในที่สุด ศาลสูงสหรัฐฯ มีคำพิพากษาในวันที่ 22 มกราคม ค.ศ. 1973 ด้วยคะแนนเสียง 7 ต่อ 2 ว่า ข้อกำหนดของมลรัฐในการจำกัดการทำแท้งอย่างเกินควร (unduly) ถือว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ โดยหนึ่งในผู้พิพากษาย้ำว่า กฎกติกาที่มลรัฐเท็กซัสทำให้การทำแท้งเป็นคดีอาชญากรรมในกรณีส่วนใหญ่ นั้นถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของสตรีตามรัฐธรรมนูญซึ่งได้รับการรับรองตามบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญข้อที่ 14

ในกรณีของ Dobbs v Jackson Women's Health Organization นั้นเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 2018 โดย องค์การสาธารณสุขในเมือง Jackson ที่เป็นคลินิกทำแท้งในมลรัฐมิสซิสซิปปีได้ยื่นคำร้องถึงการขัดต่อรัฐธรรมนูญของกฎหมายที่ชื่อว่า “Gestational Age Act” ที่ประกาศใช้เมื่อวันที่ 19 มีนาคม ค.ศ. 2018 เพื่อห้ามการทำแท้งหลังจากที่มีอายุครรภ์เกิน 15 สัปดาห์ ยกเว้นในกรณีฉุกเฉินทางการแพทย์หรือในกรณีที่มีความผิดปกติของตัวอ่อน ในที่สุด ศาลเขตของสหรัฐฯ ก็ให้คำตัดสินที่คัดต่อผู้ร้องโดยยืนยันว่ากฎหมายดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญ และขอให้ยุติการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว (The Supreme Court of the United States, 2019; Kruesi, 2022)

ภาพที่ 6 ความเห็นต่อคำตัดสินของศาลสูงสุดในการล้มเลิกคำพิพากษารณี Roe v. Wade

ที่มา: Pew Research Center. 2022. Majority of Public Disapproves of Supreme Court's Decision to Overturn Roe v. Wade. <https://www.pewresearch.org/politics/2022/07/06/majority-of-public-disapproves-of-supreme-courts-decision-to-overturn-roe-v-wade/>.

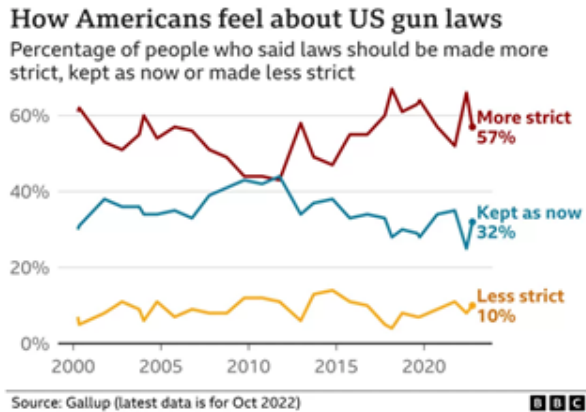
ในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2024 อดีตประธานาธิบดีทรัมป์ที่ครั้งหนึ่งเคยสนับสนุนการทำแท้งได้เปลี่ยนจุดยืนในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2016 มาสู่การต่อต้าน และมีความภาคภูมิใจว่าเขาเป็นผู้ที่ล้มเลิก Roe v. Wade หลังจากที่เขาได้แต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูงสุด 3 คนที่เป็นฝ่ายเสียงข้างมากที่ลงคะแนนล้ม Roe v. Wade จุดยืนของทรัมป์ ณ ปัจจุบันนี้คือ การให้การสนับสนุนมลรัฐที่ยอมให้มีการทำแท้งได้ และจะไม่ลงนามในกฎหมายที่ต่อต้านการทำแท้งในระดับชาติ สนับสนุนการทำแท้งหลังมีอายุครรภ์เกิน 20 สัปดาห์ แต่ยังคงมีข้อถกเถียงในกรณีที่สุดริถูกข่มขืนหรือการตั้งครรภ์จะกลายเป็นอันตรายถึงชีวิตของตัวเอง อย่างไรก็ตาม ทรัมป์คัดค้านการให้การสนับสนุนงบประมาณอันเป็นเงินภาษีของประชาชนในการทำแท้ง

ขณะที่จุดยืนของแฮร์ริสค่อนข้างชัดเจน คือ การเรียกร้องให้มีการออกกฎหมายเพื่อธำรงไว้ซึ่งมาตรฐานระดับชาติดังที่เคยมีใน Roe v. Wade โดยแฮร์ริสยืนยันว่ากฎหมายดังกล่าวจะเป็นการให้การคุ้มครองสิทธิสตรีที่ถูกพรากไปโดยคำพิพากษาศาลสูงสุดในปี ค.ศ. 2022 ในคดี Dobbs v. Jackson ดังที่กล่าวแล้วข้างต้น

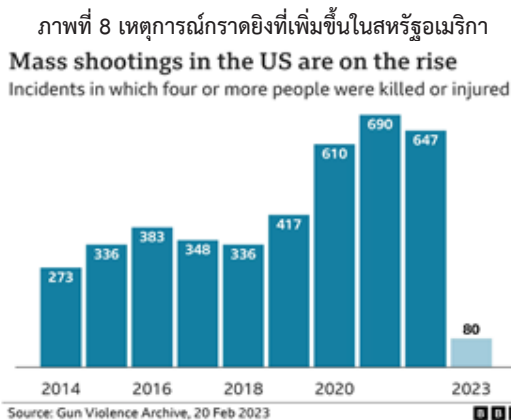
ประเด็นเรื่องความเชื่อมโยงระหว่างอาชญากรรมกับสิทธิในการครอบครองอาวุธ การถกอภิปรายเรื่องการควบคุมอาวุธโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาวุธปืนซึ่งเชื่อกันว่ามีผลต่อสถิติที่เพิ่มขึ้นของคดีอาชญากรรมนั้น เป็นประเด็นในการถกเถียงหาเสียงประธานาธิบดีแทบทุกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสวนที่เกี่ยวกับการตีความบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญข้อที่ 2 (the Second Amendment) ซึ่งระบุว่า “กองกำลังกึ่งทหารที่มีการควบคุมหรือมีกฎกติกาที่ชัดเจนอันเป็นกองกำลังที่มีความจำเป็นต่อความมั่นคงของมรดกเสรี สิทธิของประชาชนที่จะเก็บรักษาและถือครองอาวุธจะต้องไม่ถูกละเมิด” (A well regulated Militia, being necessary to the security of a free State, the right of the people to keep and bear Arms, shall not be infringed.) (Constitution of the United States, 1791) เพื่อให้เป็นไปตามวรรคแรกของข้อบัญญัติดังกล่าว ศาลสหรัฐฯ ส่วนใหญ่ตีความข้อความนี้ว่าหมายถึงสิทธิของมรดกที่จะมีกองกำลังกึ่งทหารหรือสิทธิของปัจเจกชนที่จะถือครองและมีไว้ซึ่งอาวุธได้หากเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับราชการในกองกำลังกึ่งทหารของมรดก ซึ่งเป็นการตีความที่สอดคล้องกับข้อจำกัดและกฎกติกาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้และการครอบครองอาวุธปืน ดังจะเห็นได้ว่า ศาลสูงสหรัฐฯ ได้ตีความไว้ในปี ค.ศ. 1939 ว่า บทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญข้อ 2 นี้มิได้ห้ามมิให้มีการออกกฎหมายที่กำหนดให้มีการลงทะเบียนอาวุธปืนทั้งหลาย ทั้งนี้เพราะอาวุธปืนสั้นเหล่านี้มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ กับการรักษาไว้หรือประสิทธิภาพหรือการคงไว้ซึ่งกองกำลังกึ่งทหารอย่างใดก็ได้ ในคดีปี ค.ศ. 2008 ในเขตโคลัมเบีย เป็นครั้งแรกที่ศาลสูงสหรัฐฯ ออกมายอมรับอย่างชัดเจนถึงสิทธิของปัจเจกบุคคลในการใช้อาวุธปืนได้โดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกองกำลังกึ่งทหารของรัฐแต่อย่างใด ซึ่งหมายรวมถึงการใช้อาวุธปืนเพื่อป้องกันตนเองในบ้านด้วย ต่อมาในปี ค.ศ. 2010 ศาลสูงยังมีคำพิพากษาเพิ่มเติมว่า การตีความบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญข้อ 2 นั้นสามารถใช้ได้ทั้งในกรณีที่รัฐออกกฎหมายควบคุมอาวุธปืนและยังสามารถใช้ได้กับกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของรัฐบาลกลาง

อย่างไรก็ดี ในวันที่ 29 กรกฎาคม ค.ศ. 2022 สภาผู้แทนราษฎรสหรัฐฯ ได้ผ่านกฎหมายว่าด้วยการห้ามใช้อาวุธโจมตี (assaulted weapons) ด้วยคะแนนเสียง 211 ต่อ 213 ซึ่งรัฐบัญญัติดังกล่าวยังคงต้องการการสนับสนุนจากสมาชิกวุฒิสภาทั้งจากฝั่งเดโมแครตและรีพับลิกันเพื่อที่จะให้สามารถประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ภาพที่ 7 ความรู้สึกของชาวอเมริกันที่มีต่อกฎหมายการควบคุมอาวุธปืน

ที่มา: Greenall, Robert, et. al. (2022). Texas shooting: Police accused of delay in storming Uvalde school. **BBC**. <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-61588274>.

ที่มา: Youisif, Nadine. (2023). Why number of US mass shootings has risen sharply. **BBC**. <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-64377360>.

จุดยืนของทรัมป์แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากแฮร์ริส ดังจะเห็นได้ว่าทันทีหลังจากเข้ารับตำแหน่งในปี ค.ศ. 2017 ทรัมป์ลงนามในร่างกฎหมายเพื่อยกเลิกกฎหมายที่ออกโดยประธานาธิบดีโอบามาอันส่งผลให้ประชาชนที่มีปัญหาทางจิตเข้าถึงการใช้อาวุธได้มากขึ้น ทั้งยังไปเกลี้ยกล่อมสนับสนุนให้ครูใช้อาวุธปืนถึงขั้นที่จะจัดหาใบอนุญาตพกพาให้หลังเหตุการณ์ยิงครั้งใหญ่ในปี ค.ศ. 2018 ณ เมือง Parkland มลรัฐ ฟลอริดาโดยเชื่อว่าชาวอเมริกันทุกคนมีสิทธิที่พระเจ้าให้มาในการปกป้องตนเองและครอบครัวและจึงรณรงค์หาเสียงในลักษณะการปกป้องผู้ครอบครองอาวุธปืนที่ปฏิบัติตามกฎหมายตลอดมา และเขาจึงได้รับการสนับสนุนจาก National Rifle Association (NRA) ในการประชุมระดับชาติของสมาคมนี้ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2024 อย่างไรก็ดี ทรัมป์มีได้มีนโยบายเฉพาะที่ชัดเจนในเรื่องนี้ตลอดช่วงการรณรงค์หาเสียงเพียงแต่ย้ำภายใต้การบริหารงานตลอด 4 ปีของเขานั้นรัฐบาลของเขาไม่เคยออกมาตรการใดๆ ในการจำกัดการครอบครองและการใช้อาวุธปืน (Linton, 2014)

ขณะที่แฮร์ริสกล่าวว่าเธอให้การสนับสนุนบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตรา 2 ในเวทีโตอภิปรายกับทรัมป์เมื่อ 10 กันยายน แต่สนับสนุนให้มีการออกและใช้มาตรการในการควบคุมอาวุธปืนที่เข้มข้นและเคร่งครัดกว่าที่มีอยู่ นอกจากนี้ แฮร์ริสยังเป็นผู้รับผิดชอบสำนักงานในทำเนียบขาวที่โดดเด่นตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 2023 เพื่อดูแลความรุนแรงและการป้องกันความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากการใช้อาวุธปืนด้วย โดยพุ่งเป้าไปที่การหาแนวทางที่จะสร้างมาตรการที่เข้มข้นกว่าเดิมในการควบคุมเนื่องจากรัฐสภาสหรัฐฯ ซึ่งเสียงข้างมากคุมโดยรีพับลิกันดูจะวางเฉยในประเด็นนี้⁷ นอกจากนี้ ในการรณรงค์หาเสียง แฮร์ริสยังย้ำว่าหากได้รับการเลือกตั้ง เธอจะห้ามการใช้อาวุธที่ใช้ในการโจรกรรมที่มีสมรรถนะสูงทุกชนิด กำหนดให้มีการตรวจสอบประวัติอย่างเป็นสากล รวมทั้งสนับสนุน Red Flag Laws ที่เน้นมิให้อาวุธปืนตกไปอยู่ในมือของประชาชนที่เป็นอันตรายด้วย⁸

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) เป็นที่ชัดเจนว่าอดีตประธานาธิบดีทรัมป์นั้นต้องการที่จะล้มและยกเลิกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสนธิสัญญาระหว่างประเทศต่าง ๆ ดังจะเห็นได้ว่า สหรัฐฯ ได้ถอนตัวจาก Paris Agreement และได้ถอนคลายกกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับภาวะแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการปล่อยสภาวะเรือนกระจก โรงงานผลิตถ่านหิน โดยระบุว่ากฎหมายเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อการสร้างงานในช่วงที่เขาเป็นประธานาธิบดี

7 ในปี 2022 รัฐบาลไบเดนออกกฎหมายชื่อ Bipartisan Safer Communities Act ภายหลังเหตุการณ์กราดยิงครั้งใหญ่ที่ Uvalde เท็กซัส และบัพฟาโล นิวยอร์ก ซึ่งถือว่าเป็นการยกเครื่องกฎหมายที่เกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้อาวุธปืนที่สำคัญที่สุดในรอบ 30 ปี ดู The White House. (2023b). Report on the Bipartisan Safer Communities Act, 1 Year Later, Center for American Progress, August 10, 2023. Retrieved October 1, 2024 from <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2024/06/A-Report-on-the-Implementation-of-the-Bipartisan-Safer-Communities-Act.pdf>.

8 Red Flag Laws หมายถึงกระบวนการแบบพลเมืองที่อนุญาตให้เจ้าหน้าที่รัฐและสมาชิกในครอบครัวยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้ออกคำสั่งสั่งถูกในการปลดอาวุธจากบุคคลเป็นการชั่วคราวหากเชื่อว่ามีความเสี่ยงที่บุคคลดังกล่าวอาจก่อให้เกิดอันตรายทั้งต่อตัวเองและผู้อื่นได้ ซึ่งในแต่ละมลรัฐจะมีชื่อเรียกกระบวนการ/มาตรการดังกล่าวที่แตกต่างกันไป อาทิ Extreme Risk Protection Orders (Erpos) * ลา โพรดดู Clayton, Abene. (2024). What are Red Flag Laws, and How Do They Work? The Guardian, 23 March 2024. Theguardian.org.

และหากได้รับการเลือกตั้งกลับมาอีกครั้ง ทรัมป์ให้สัญญาว่าจะยกเลิกขั้นตอนที่ล่าช้าทั้งหมดของระบบราชการในส่วนที่เกี่ยวกับโครงการขุดเจาะน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ และจะถอนตัวออกจาก Paris Agreement อีกครั้งหนึ่ง รวมทั้งต่อต้านนโยบายของฝ่ายซ้ายสุดโต่งอย่าง Green New Deal Policy ที่มีจุดประสงค์เพื่อหยุดยั้งการพัฒนาแหล่งทรัพยากรพลังงานที่สหรัฐฯ มีอยู่อย่างมหาศาล (Friedman, 2019; D'Souza, 2024)

ในขณะที่แอริสให้การสนับสนุนโครงการ Green New Deal Climate Change Framework และถือว่านโยบายด้านนี้มีความสำคัญในลำดับต้น ๆ เธอส่งเสริมให้มีการระงับการขุดเจาะนอกชายฝั่งและสนับสนุนให้ดำเนินการฟ้องร้องบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ทำลายสิ่งแวดล้อมอย่างเช่น บริษัทที่ผลิตยาสูบ ในฐานะรองประธานาธิบดีภายใต้ไบเดน แอริสมีบทบาทสำคัญในการผลักดัน Inflation Reduction Act ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวกับการลดภาษีในอัตราสูงถึง 30% ให้กับผลิตภัณฑ์ยานยนต์ที่ใช้พลังงานไฟฟ้าและการลดภาษีให้กับการลงทุนของบริษัทที่ใช้พลังงานสะอาดในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นพลังงานแสงอาทิตย์ลมและโครงการที่นำพลังงานมาหมั่นเวียนใช้ใหม่ (Harrington, and Waddan, 2024)

นโยบายต่างประเทศ (foreign policy) จุดยืนของอดีตประธานาธิบดีทรัมป์ คือ “การจัดการที่พึ่งพาเงินในทุกประเด็น” ซึ่งหมายรวมถึงการพึ่งพาเหล็กกล้า ผลิตภัณฑ์ยา และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ โดยทรัมป์มองว่าเงินแสวงหาประโยชน์จากระบบการค้าเสรีทั้งในลักษณะของการให้การสนับสนุนการส่งออกสินค้า การโจรกรรมทรัพย์สินทางปัญญา และการควบคุมค่าเงิน สหรัฐฯ จึงจำเป็นต้องมีนโยบายที่แข็งแกร่งเพื่อปกป้องคนงานอเมริกันและเพื่อลดสภาวะขาดดุลทางการค้ากับจีน โดยทรัมป์เป็นผู้ริเริ่มสงครามการค้ากับจีน ด้วยการตั้งกำแพงภาษีสูงถึง 18% และได้ประกาศว่าจะเพิ่มกำแพงภาษีเป็น 3 เท่าหากเขาได้รับการเลือกตั้งอีกครั้ง นั่นหมายความว่าเขาจะกำหนดอัตราภาษีถึง 60% ต่อสินค้าที่นำเข้าจากจีน และยืนยันว่าจะยกเลิกสถานะชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง (Most-Favored Nation—MFN) ของจีน อันเป็นสถานะที่สหรัฐฯ ให้กับจีนเมื่อจีนเข้าร่วมเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ขณะที่นโยบายที่พรรคริพับลิกันแถลงก็ได้มีการเรียกร้องให้มีการจำกัดการลงทุนของจีนทั้งในภาคอุตสาหกรรมและอสังหาริมทรัพย์บางส่วนในประเทศจีนเรื่องได้หวั่นนั้น ทรัมป์เป็นประธานาธิบดีคนแรกที่ได้มีการหารือโดยตรงกับผู้นำได้หวั่นรวมถึงการเพิ่มกองเรือลาดตระเวนในช่องแคบไต้หวันด้วย และผลักดันให้มีการขายอาวุธให้ไต้หวันมากขึ้น ในขณะที่กล่าวว่าไต้หวันควรจ่ายเงินให้สหรัฐฯ ในการคุ้มครองดังกล่าว และในกลางปี ค.ศ. 2020 รัฐบาลทรัมป์ก็ได้ประกาศว่า สหรัฐฯ คัดค้านการอ้างกรรมสิทธิ์เหนือดินแดนในทะเลจีนใต้ทั้งหมดของจีน

ในขณะที่รองประธานาธิบดีแอริสนั้นให้การสนับสนุนจุดยืนของประธานาธิบดีไบเดนในส่วนที่เกี่ยวกับจีนมาโดยตลอด โดยมองว่าจีนเป็นภัยคุกคามต่อสันติภาพและเสถียรภาพในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก ตลอดจนเป็นภัยคุกคามต่อระเบียบระหว่างประเทศที่สหรัฐฯ กำหนดขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เน้นการกระชับความสัมพันธ์กับประเทศพันธมิตรในภูมิภาค

อินโด-แปซิฟิก โดยมองว่าพันธมิตรเหล่านี้จะมีส่วนช่วยสนับสนุนสหรัฐฯ ในการยับยั้งพฤติกรรมอันก้าวร้าวของจีนทั้งในบริเวณทะเลจีนใต้และบริเวณอื่น ๆ ในภูมิภาค ขณะเดียวกัน แฮร์ริสก็มองว่าจีนเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการจารกรรมทรัพย์สินทางปัญญาและบิดเบือนเศรษฐกิจโลกโดยการส่งเสริมการส่งออกอย่างไม่เป็นธรรม และสนับสนุนนโยบายที่ให้การจำกัดการส่งออกผลิตภัณฑ์ที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูงไปยังจีน โดยมองว่าจีนอาจใช้ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ในการเสริมสร้างศักยภาพทางการทหาร ทั้งยังเรียกร้องและกดดันให้พันธมิตรของสหรัฐฯ ในสหภาพยุโรปดำเนินมาตรการในลักษณะเดียวกันต่อจีนในประเด็นนี้ด้วย นอกจากนี้ แฮร์ริสยังเคยแถลงว่า แอปพลิเคชันติดตกเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงสหรัฐฯ ซึ่งในเดือนเมษายน ค.ศ. 2024 รัฐบาลไต้หวันได้มีการลงนามในรัฐบัญญัติที่ห้ามการใช้แอปพลิเคชันนี้หากไม่มีการขายต่อให้ผู้อื่นภายในปี ค.ศ. 2025 (Maheshwari, 2024; Milmo, 2024) ส่วนในประเด็นไต้หวันนั้น แฮร์ริสยืนยันในปี 2022 ว่า จะยังคงให้การสนับสนุนการป้องกันตนเองของไต้หวัน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายระยะยาวของสหรัฐฯ ที่ถูกขนานนามว่าเป็น "ความคลุมเครือทางยุทธศาสตร์" (Strategic Ambiguity) มาโดยตลอด และถึงแม้ว่าความตึงเครียดในช่องแคบไต้หวันอันเกิดจากความกลัวภัยคุกคามว่าจีนจะใช้กำลังต่อเกาะแห่งนี้ แฮร์ริสก็ยังคงยืนยันให้มีการเจรจากับจีน และเมื่อแฮร์ริสได้พบกับประธานาธิบดีสีจิ้นผิงที่กรุงเทพฯ นั้น แฮร์ริสก็ยังคงยืนยันว่าทั้งสองประเทศยังคงต้องรักษาช่องทางทางการสื่อสารระหว่างกันไว้เพื่อเป็นหลักประกันว่าการแข่งขันระหว่างสองประเทศจะไม่ยกระดับไปสู่ความขัดแย้งและการปะทะกันโดยไม่ได้ตั้งใจ อย่างไรก็ตาม ยังเป็นที่ไม่ชัดเจนว่า แฮร์ริส พร้อมจะสนับสนุนจุดยืนของไต้หวันที่เคยกล่าวไว้ว่า สหรัฐฯ จะปกป้องอธิปไตยของไต้หวันหากถูกโจมตีโดยจีนหรือไม่ (Chen, 2024)

ในขณะที่ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ทรัมป์ได้วิพากษ์วิจารณ์บทบาทของ NATO อย่างรุนแรงถึงกับมีรายงานว่าเขาได้บอกกับเจ้าหน้าที่ระดับสูงในปี ค.ศ. 2020 ว่า "NATO is dead." และข่มขู่ตลอดเวลาว่าจะระงับการพันธมิตรตะวันตกแห่งนี้ ทรัมป์ต่อต้านบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันร่วมกันของ NATO ซึ่งระบุว่า "ประเทศพันธมิตร NATO จะต้องป้องกันประเทศสมาชิกอื่น ๆ หากประเทศเหล่านั้นถูกโจมตี" โดยวิพากษ์วิจารณ์สมาชิก NATO ว่า เอาเปรียบสหรัฐฯ ในเรื่องค่าใช้จ่ายทางการทหาร เนื่องจากสมาชิกเหล่านั้นไม่สามารถบรรลุข้อตกลงที่ว่า จะต้องจ่ายค่าใช้จ่ายทางการทหารเป็นจำนวน 2% ของ GDP นโยบายต่อ NATO นั้นสะท้อนถึงหัวใจสำคัญของนโยบาย America First ของทรัมป์ที่มีความเคลือบแคลงต่อพันธมิตรระหว่างประเทศที่สหรัฐฯ ทำไว้ และอาจส่งผลกระทบต่อบทบาทของสหรัฐฯ ตลอดจนค่าใช้จ่ายที่สหรัฐฯ ต้องรับผิดชอบ นอกจากนี้ ทรัมป์ยังลดบทบาททางทหารของสหรัฐฯ ในต่างประเทศด้วย ซึ่งหมายรวมถึงบทบาทของกองกำลังสหรัฐฯ ในอัฟกานิสถาน ดังจะเห็นได้ว่าในปี ค.ศ. 2020 นั้น ทรัมป์ได้บรรลุข้อตกลงกับกลุ่มตาลีบันที่จะถอนกำลังออกจากอัฟกานิสถาน ซึ่งต่อมาไบเดนก็ได้สานต่อการกิจดังกล่าว ซึ่งนำไปสู่การยุติภารกิจของสหรัฐฯ ในสงครามอันยืดเยื้อกว่า 2 ทศวรรษ ในปี ค.ศ. 2021 (Council on Foreign Relation, 2021) เป็นที่น่าสังเกตว่าในขณะที่ทรัมป์วิจารณ์ NATO อย่างรุนแรงนั้น เขาได้นำเสนอแผนการป้องกันประเทศจากการโจมตีด้วยขีปนาวุธ

ฉบับใหม่ในปี ค.ศ. 2019 ซึ่งถือว่าเป็นแผนการป้องกันประเทศฉบับแรกหลังจากปี ค.ศ. 2010 โดยในแผนการฉบับนี้ได้ให้ความสำคัญกับการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่และระบบการป้องกันในอวกาศเพื่อปกป้องกรุงวอชิงตัน ดีซี และพันธมิตรทั้งหลาย ขณะทีนโยบายของพรรครีพับลิกันนั้นได้เรียกร้องให้มีการสร้างเกราะป้องกันการโจมตีโดยขีปนาวุธที่เป็นที่รู้จักกันในชื่อ ‘Iron Dome’ ซึ่งเป็นระบบการป้องกันขีปนาวุธที่อิสราเอลใช้อยู่ในปัจจุบัน

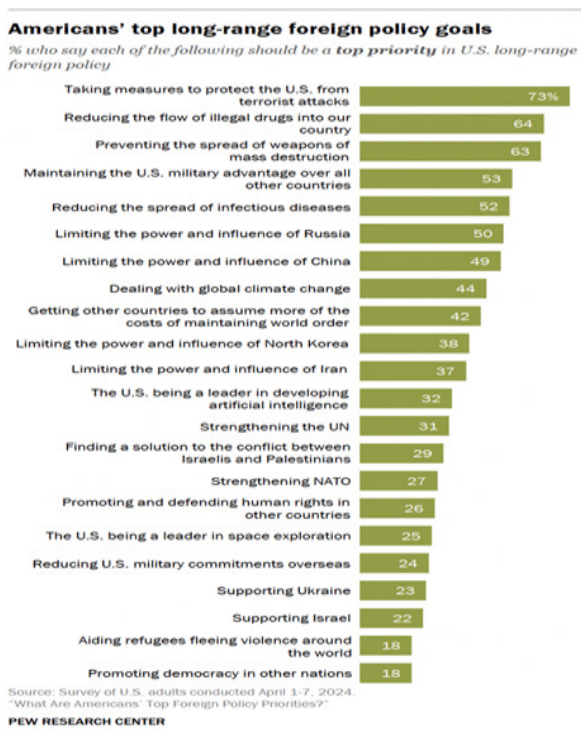
แอริสมีจุดยืนอย่างชัดเจนว่ายังคงสานต่อนโยบายของไบเดนในประเด็นของความร่วมมือในลักษณะพหุภาคี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้การสนับสนุน NATO ดังที่ปรากฏใน NSS 2022 ที่สหรัฐฯ ยังคงยืนยันว่าจะยังคงรักษาความเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งและกองกำลังที่มีแสนยานุภาพที่ร้ายแรงที่สุดในโลกไว้ และในการประชุม Munich Security Conference แอริสก็ยังคงยืนยันในพันธสัญญาต่อ NATO โดยระบุว่า NATO เป็น “พันธมิตรทางทหารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกเคยรู้จัก” และตั้งแต่การรุกรานยูเครนของรัสเซียตั้งแต่ปี ค.ศ. 2022 เป็นต้นมา ทั้งไบเดนและแอริสก็สนับสนุนให้มีการขยายสมาชิกภาพของ NATO ให้รับฟินแลนด์กับสวีเดนเข้าเป็นสมาชิก ซึ่งทั้งสองประเทศก็ได้เข้าเป็นสมาชิกในปี ค.ศ. 2023 และปี ค.ศ. 2024 ตามลำดับ

นอกจากนี้ แอริสยังยืนยันว่าจะให้การสนับสนุนยูเครนในการป้องกันตนเองจากการรุกรานของรัสเซีย “**ตราบเท่าที่เป็นไปได้**” เพราะชัยชนะของรัสเซียในยูเครนถือเป็นภัยคุกคามต่อยุโรปทั้งหมด นอกเหนือจากการประณามการรุกรานของรัสเซียแล้ว แอริสยังยืนยันว่า “สหรัฐฯ จะให้ความช่วยเหลือยูเครนในการฟื้นฟูบูรณะ” และบรรลุถึง “สันติภาพที่ถาวรและเป็นธรรม” ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2022 เป็นต้นมา สหรัฐฯ ได้ให้ความช่วยเหลือเป็นจำนวน 1.75 หมื่นล้าน ซึ่งครอบคลุมทั้งความช่วยเหลือด้านการทหารและความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม นอกจากนี้ แอริสยังเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการประสานกับประเทศพันธมิตรตะวันตกในการใช้มาตรการคว่ำบาตรรวมทั้งการคว่ำบาตรการส่งออกของรัสเซียรวมทั้งการคว่ำบาตรทองคำพยต่าง ๆ ในรัสเซียซึ่งรวมถึงการจำกัดการส่งออกพลังงานด้วย เพื่อที่จะโดดเดี่ยวรัสเซียจากระบบการเงินของโลก (U.S. Department of State, 2024)

ในประเด็นสงครามในตะวันออกกลางซึ่งเป็นความท้าทายด้านๆที่ผู้นำสหรัฐฯ คนใหม่ต้องรับมือ นั่น ทรัมป์เรียกร้องให้ยุติสงครามในฉนวนกาซาโดยทันทีแต่ก็ได้ขยายความในรายละเอียดว่าจะไปสู่จุดนั้นได้อย่างไร ขณะที่เป็นที่รับรู้กันทั่วไปว่าทรัมป์สนับสนุนนายกรัฐมนตรีเนทันยาฮูของอิสราเอลอย่างเต็มที่ในการใช้มาตรการตอบโต้ฮามาสอย่างรุนแรง และน่าจะไม่มีนโยบายที่จะยับยั้งการตอบโต้หรือว่าจะตอบโต้ทั้งต่ออิหร่าน และ กลุ่มฮิสบอลเลาะห์ด้วยเช่นกัน ขณะที่ คามาลา แอริสซึ่งแม้จะยืนยันตลอดช่วงการหาเสียงถึงสิทธิในการป้องกันตนเองของอิสราเอลหลังการโจมตีโดยกลุ่มฮามาสในวันที่ 7 ตุลาคม 2023 เป็นต้นมา แต่เธอก็ยังกล่าวถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในกาซาว่าเป็น “ความหายนะด้านมนุษยธรรม”(Humanitarian Catastrophe) และเรียกร้องให้มีการหยุดยิงโดยทันที ขณะที่มีการรายงานว่า หากได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง แอริสมีแผนที่จะให้มีการทบทวนนโยบายสหรัฐฯ ต่ออิสราเอลอย่างเต็มรูปแบบและ

กำหนดเงื่อนไขในการให้การสนับสนุนทางทหารต่ออิสราเอลในอนาคตด้วย (Timsit, et. al., 2024)

ภาพที่ 9 เป้าหมายระยะยาวของสหรัฐอเมริกา

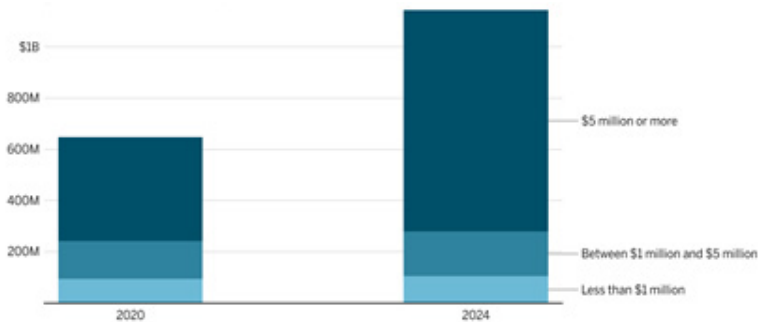

ที่มา: Poushter, Jacob, and Clancy, Laura. (2024). What Are Americans' Top Foreign Policy Priorities?. Pew Research Center. <https://www.pewresearch.org/global/2024/04/23/what-are-americans-top-foreign-policy-priorities/>.

3.3 การใช้เงินในการหาเสียง

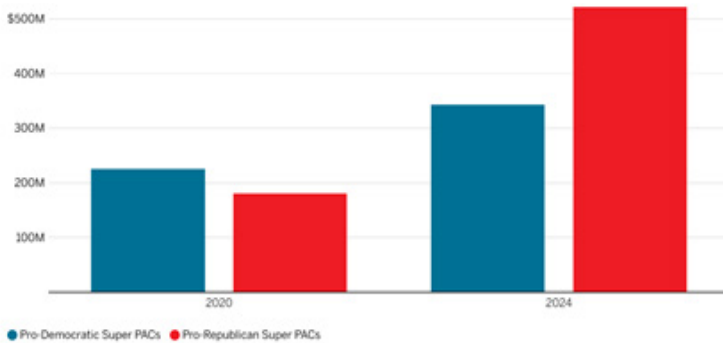
ในการเลือกตั้งปี 2024 ประเมินการว่าจะมีการทำลายสถิติการใช้เงินในการหาเสียงเลือกตั้งในครั้งก่อนๆทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะมีเงินจากผู้บริจาครายใหญ่ (อย่างน้อยรายละ 5 ล้านดอลลาร์) ในวงเงินหลายร้อยล้านเหรียญสหรัฐฯ หรือเพิ่มขึ้นกว่าสองเท่าจากการเลือกตั้งปี 2020 ผ่าน SuperPacs เพื่อสนับสนุนผู้สมัครที่มีอุดมการณ์และผลประโยชน์ที่สอดคล้องกับตน นอกจากนี้ คาดว่า จะมีการใช้เงินจำนวนมากผ่านการณรงค์หาเสียงแบบ online ซึ่งถูกกีดกีดในการควบคุมการใช้เงินยังไม่รัดกุมและเคร่งครัด ในการเลือกตั้งครั้งนี้มีการใช้เงินโฆษณา online ผ่าน Google และ Meta Platform แล้วถึง 619 ล้านดอลลาร์ (Vandewalker, 2024; Brennan Center for Justice, 2024)

ภาพที่ 10 Donations to Presidential Super Pacs – By Size

ที่มา: Vandewalker, Ian. (2024). **Megadonors Playing Larger Role in Presidential Race, FEC Data Shows**. Brennan Center for Justice, <https://www.brennancenter.org/our-work/analysis-opinion/megadonors-playing-larger-role-presidential-race-fec-data-shows>.

ภาพที่ 11 Donors of \$5 Million or More to Presidential Super PACs – by Party and Cycle

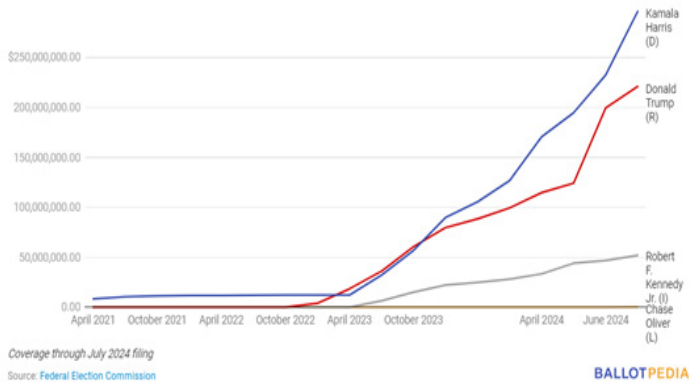

ที่มา: Vandewalker, Ian. (2024). **Megadonors Playing Larger Role in Presidential Race, FEC Data Shows**. Brennan Center for Justice, <https://www.brennancenter.org/our-work/analysis-opinion/megadonors-playing-larger-role-presidential-race-fec-data-shows>.

ผู้สมัครลงชิงตำแหน่งประธานาธิบดีทุกคนจะต้องลงทะเบียนกับคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลกลาง (FEC) และจะต้องรายงานรายละเอียดทั้งในเรื่องของการระดมทุนและการใช้จ่ายในการเลือกตั้งอย่างสม่ำเสมอ ในส่วนของการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีนั้น ผู้สมัครที่คาดว่าจะสามารถระดมทุนหรือใช้จ่ายวงเงินมากกว่า 100,000 เหรียญ จะต้องทำรายงานการเงินทุกเดือน ในขณะที่ผู้สมัครที่คาดว่าจะระดมทุนหรือใช้จ่ายน้อยกว่าจำนวนดังกล่าวจะต้องรายงานทุกไตรมาส ซึ่งกติกาดังกล่าวยังใช้บังคับกับผู้เสนอตัวเข้าชิงตำแหน่งในปีที่ไม่ได้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีด้วย

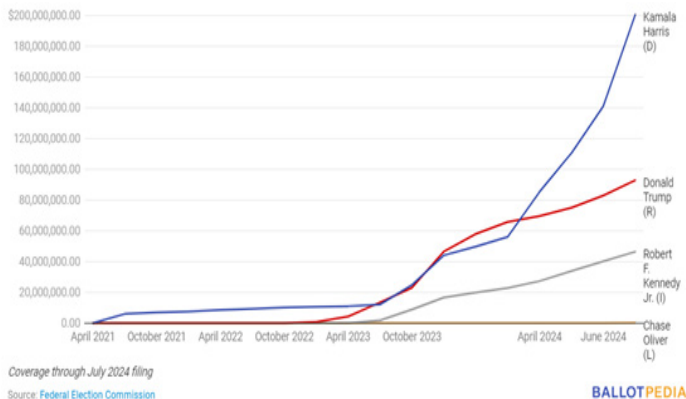
สำหรับการระดมทุนในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 2024 ข้อมูล ณ วันที่ 16 สิงหาคม ค.ศ. 2024 ซึ่งครอบคลุมทั้งเงินที่ระดมทุนได้และเงินที่ใช้จ่ายไป ปรากฏตามตารางข้างล่าง

ภาพที่ 12 การระดมเงินทุนในการเลือกตั้งระหว่างปี ค.ศ. 2021 – 2024

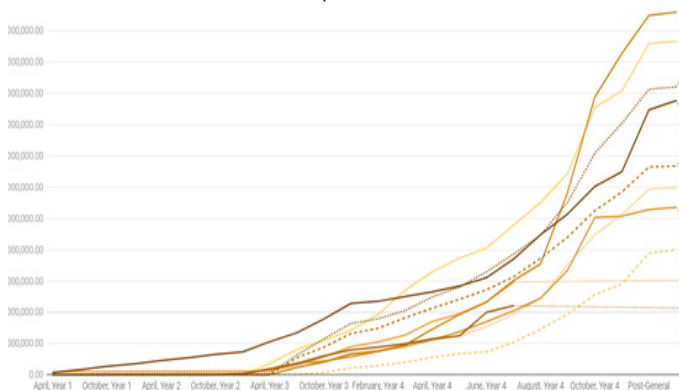
ที่มา: Presidential election campaign finance, 2024, Ballotpedia. Retrieved October 24, 2024 from https://ballotpedia.org/Presidential_election_campaign_finance,_2024.

ภาพที่ 13 การใช้จ่ายในการเลือกตั้งระหว่างปี ค.ศ. 2021 – 2024

ที่มา: Presidential election campaign finance, 2024, Ballotpedia. Retrieved October 24, 2024 from https://ballotpedia.org/Presidential_election_campaign_finance,_2024.

ภาพที่ 14 เปรียบเทียบการระดมเงินทุนของประธานาธิบดีตั้งแต่ปี ค.ศ. 2008 - 2024

ที่มา: Presidential election campaign finance, 2024, Ballotpedia. Retrieved October 24, 2024 from https://ballotpedia.org/Presidential_election_campaign_finance,_2024.

3.4 การได้อภิปราย

ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2024 กำหนดการของการได้อภิปรายมี 2 ครั้ง คือครั้งแรก 27 มิถุนายน ค.ศ. 2024 ณ เมืองแอตแลนต้า จอร์เจีย โดยมี CNN เป็นเจ้าภาพ และครั้งที่สองวันที่ 10 กันยายน ค.ศ. 2024 โดยมี ABC News เป็นเจ้าภาพ

ลักษณะเฉพาะประการหนึ่งในการรณรงค์เลือกตั้งประธานาธิบดีคือการได้อภิปรายระหว่างผู้สมัคร ที่อยู่ในตำแหน่ง หรือผู้สมัครที่เป็นรู้จักกันดีอยู่แล้วมักจะไม่ค่อยมีแรงจูงใจที่จะได้อภิปรายกับคู่ต่อสู้ เพราะการเปิดให้มีการถกกันเท่ากับเป็นการให้โอกาสคู่ต่อสู้ที่ไม่เป็นที่รู้จักได้เป็นที่รู้จักมากขึ้น และถึงแม้ว่าจะมีกฎเกณฑ์ที่ยึดถือกันอย่างเข้มงวดในการให้โอกาสเมืองว่าจะไม่เปิดโอกาสหรือช่วยเหลือผู้ท้าชิงก็ตาม รองประธานาธิบดีมักสั่นก็จะขึ้นได้อภิปรายกับผู้ท้าชิงที่เป็นที่รู้จักน้อยกว่าคือจอห์น เคนเนดีในปี ค.ศ. 1960 และประธานาธิบดีฟอร์ดก็ยอมขึ้นเวทีกับจิมมี คาร์เตอร์ในปี ค.ศ. 1976 ซึ่งในทั้งสองกรณี ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งคือคนสั่นและฟอร์ดต่างก็พ่ายแพ้ทั้งคู่ ขณะที่ลินดอน จอห์นสันไม่ยอมขึ้นได้อภิปรายกับแบร์รี โกลด์วอเตอร์ในปี ค.ศ. 1968 และนิกสันก็ไม่ยอมขึ้นได้อภิปรายกับแมกกอฟเวอร์นในปี ค.ศ. 1972 ซึ่งในทั้งสองกรณีทั้งจอห์นสันและนิกสันได้รับชัยชนะ อย่างไรก็ตาม คงจะสรุปไม่ได้ว่าการได้อภิปรายจะส่งผลอย่างไรต่อผลการเลือกตั้ง ถึงแม้ว่าผู้สมัครไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการปรากฏตัวทางโทรทัศน์รวมทั้งการได้อภิปรายที่ได้รับการถ่ายทอดผ่านสื่อหลากหลายรูปแบบ แต่การได้อภิปรายก็ถือว่าเป็นขั้นตอนที่ค่อนข้างเสี่ยงด้วยเช่นกัน อาทิ ความเสี่ยงที่จะหลุดคำพูด ถ้อยคำ หรือข้อความบางอย่าง

ที่ออกมาโดยไม่เจตนา แม้ว่าจะได้มีการชักซ้อมก่อนการได้อภิปรายก็ตาม

การได้อภิปรายระหว่างผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯ นั้นเริ่มมาจากการถกอภิปรายระหว่างวุฒิสมาชิกอับราฮัม ลินคอล์น และสตีเฟ่น ดักลาส ในปี ค.ศ. 1858 โดยในการได้อภิปรายดังกล่าวไม่มีผู้ดำเนินรายการ และเป็นผลจากการที่ลินคอล์นได้ตามรอยการทำเสียงของดักลาสไปในมลรัฐต่าง ๆ เมื่อดักลาสกล่าวคำปราศรัยที่ใด ลินคอล์นก็จะกล่าวคำปราศรัยเช่นกัน จนท้ายที่สุด ดักลาสก็ยอมที่จะอยู่ในเวทีเดียวกันกับลินคอล์น โดยได้มีการถกอภิปรายกันทั้งหมด 7 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง โดยมีการถกกันในประเด็นต่าง ๆ โดยเฉพาะประเด็นเรื่องทาส แม้ว่าในการถกอภิปรายดังกล่าว ดักลาสจะเป็นผู้ได้ชัยชนะไปในครั้งนั้น ผลที่ตามมาของการอภิปรายยังไม่ปรากฏอย่างชัดเจน แม้ในสมัยที่ลินคอล์นได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีในอีก 2 ปีถัดมา ก็มิได้มีการถกอภิปรายในการหาเสียงแต่ประการใด การเลือกตั้งอีก 15 ครั้งต่อมา ก็มิปรากฏว่ามีการถกอภิปรายระหว่างผู้ลงชิงตำแหน่งประธานาธิบดี จนกระทั่งปี ค.ศ. 1948 การถกอภิปรายได้รับความสนใจเมื่อมีการถ่ายทอดการอภิปรายของการแข่งขันระหว่างผู้เข้าแข่งขันในระดับ primaries ของพรรคริพับลิกันเองผ่านทางวิทยุ โดยมีผู้ฟัง 40 – 80 ล้านคนจากทั่วประเทศที่เข้ามาฟังการถกอภิปรายของผู้สมัครในประเด็นการทำให้ลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นผิดกฎหมาย (Clark and McManus, 2024)

กระนั้นก็ดี การถกอภิปรายก็มิได้รับการนิยมเท่าใดนัก แม้หลังจากการถกอภิปรายผ่านสื่อโทรทัศน์เป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1952 ซึ่งจัดโดย League of Women Voters ซึ่งต่อมากลายเป็นองค์กรที่มีบทบาทสำคัญในการผลักดันการถกอภิปรายระหว่างผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ประชาชนเริ่มให้ความสนใจอย่างจริงจังในการถกอภิปรายระหว่างผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี จนทำให้การถกอภิปรายเป็นสถาบันทางการเมืองที่สำคัญของสหรัฐฯ ปรากฏขึ้นหลังจากการถกอภิปรายระหว่างนิกสันกับเคนเนดีในปี ค.ศ. 1958 ขณะที่ในช่วงเวลาต่อมานั้น ทั้งนิกสันและผู้สมัครคนอื่นก็มิได้กระตือรือร้นในการถกอภิปรายเท่าใดนัก ดังจะเห็นได้ว่าทั้งจอห์นสันและนิกสันไม่เข้าร่วมในการถกอภิปรายระหว่างปี ค.ศ. 1964 และ ค.ศ. 1968 และเมื่อนิกสันได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีเขาก็ใช้อำนาจในการระงับรัฐบัญญัติที่กำหนดให้มีการจัดสรรเวลาอย่างเท่าเทียมกันให้แก่ผู้สมัครในการปรากฏตัวต่อสื่อต่าง ๆ ซึ่งหมายความว่าหากสถานีโทรทัศน์อนุญาตให้ผู้สมัครคนหนึ่งคนใดใช้เวลาในการหาเสียงก็ต้องอนุญาตให้ผู้สมัครคนอื่น ๆ สามารถใช้สิทธิ์นี้ได้เช่นกัน (Communication Act of 1934)

ในปี ค.ศ. 1987 ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยการได้อภิปรายของผู้สมัครแข่งขันประธานาธิบดีขึ้น (Commission on Presidential Debates—CPD) โดยมีการกิจหลักคือการจัดการได้อภิปรายสำหรับผู้สมัครหลักที่ลงชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี เริ่มจากการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1988 เป็นต้นไป ซึ่งเป็นการสร้างหลักประกันว่า จากนี้ไปการได้อภิปรายจะเป็นกระบวนการถาวรในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ โดยเป้าหมายหลักก็คือการสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการได้อภิปรายในการเลือกตั้งทั่วไป และจัดกิจกรรมทางการศึกษาที่

เกี่ยวกับการอภิปรายทั่วไป CPD เป็นองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรและเป็นผู้จัดการอภิปรายในการเลือกตั้งประธานาธิบดีทุกครั้งตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988 จนถึงปี ค.ศ. 2020 ซึ่งโดยปกติจะมีรูปแบบของการโต้เถียงกันระหว่างผู้สมัครลงชิงตำแหน่งประธานาธิบดี 3 ครั้ง และรองประธานาธิบดี 1 ครั้ง โดยส่วนใหญ่จะจัดในมหาวิทยาลัยซึ่งจะมีผู้ฟังเป็นทั้งนักศึกษา คณาจารย์ ประชาชน และผู้สังเกตการณ์ทางการเมืองของประเทศต่าง ๆ จึงอาจกล่าวได้ว่า งานของ CPD นั้น เป็นงานที่จุดประกายให้มีการตั้งคณะกรรมการในลักษณะเดียวกันในประเทศประชาธิปไตยหลายประเทศ รวมทั้งในประเทศประชาธิปไตยเกิดใหม่ด้วย ดังจะเห็นได้ว่า องค์กรที่ชื่อว่า Debates International ซึ่งเป็นตัวแทนของประเทศประชาธิปไตย 40 ประเทศได้กล่าวถึง CPD ไว้ว่า

CPD นั้นไม่เพียงแต่เป็นผู้จัดการอภิปรายเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้กำหนดมาตรฐานของความเป็นมืออาชีพและมีความเที่ยงตรง อันเป็นแรงบันดาลใจแก่ผู้จัดอภิปรายทั่วโลก พันธสัญญาของ CPD ที่จะก่อให้เกิดระบบประชาธิปไตยที่โปร่งใสและประชาชนมีส่วนร่วม ได้ก้าวข้ามพรมแดนของสหรัฐฯ และได้กลายเป็นต้นแบบให้กับประเทศประชาธิปไตย ทั้งที่เข้มแข็งแล้วและที่เป็นประชาธิปไตยเกิดใหม่

การอภิปรายที่จัดโดย CPD สะท้อนถึงอำนาจของกระบวนการประชาธิปไตย การโต้เถียงกันก่อให้เกิดเวทีที่ทำให้กระบวนการเลือกตั้งเป็นกลางและเข้าถึงได้ ควบคู่ไปกับการเป็นตัวแทนของเจตนารมณ์ของชาวอเมริกัน เวทีดังกล่าวเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ระบอบประชาธิปไตยทั่วโลกมีความเข้มแข็งและเป็นแรงบันดาลใจสำคัญให้กับผู้นำและพลเมืองทั่วโลกที่เห็นคุณค่าและปกป้องกระบวนการเลือกตั้งที่โปร่งใส (Ornstein, 2014)

สำหรับการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2024 นั้น ผู้สมัครจากทั้งสองพรรคการเมืองได้ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมการอภิปรายที่จัดโดย CPD ซึ่งถือว่าเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ CPD ที่ถูกปฏิเสธจากผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อจากพรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองพรรค โดยในวันที่ 15 พฤษภาคม ค.ศ. 2024 ไบเดนและทรัมป์ได้แจ้งต่อสื่อมวลชนว่า เขา俩รับคำเชิญจาก CNN ในการที่จะเข้าร่วมการอภิปรายในวันที่ 27 มิถุนายน และจาก ABC News ที่จะจัดในวันที่ 10 กันยายนตามลำดับโดยประธานฝ่ายหาเสียงของไบเดนให้เหตุผลว่าการที่ไบเดนปฏิเสธที่จะเข้าร่วมการอภิปรายของ CPD นั้นเนื่องจาก กำหนดการของวันอภิปรายล่าช้าเกินไป เพราะเป็นกำหนดการหลังจากที่มีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งล่วงหน้าในบางรัฐไปแล้ว ขณะที่ทางฝ่ายรีพับลิกันเองนั้น คณะกรรมการเลือกตั้งของพรรคได้ออกข้อมติในเดือนเมษายน ค.ศ. 2022 ห้ามมิให้ผู้ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีเข้าร่วมการอภิปรายที่จัดโดย CPD โดยให้เหตุผลว่า CPD นั้น มีอคติ และไม่ตอบสนองต่อผลประโยชน์ของชาวอเมริกันได้ดีที่สุด ก่อนหน้านั้นในปี ค.ศ. 2021 ประธานคณะกรรมการพรรครีพับลิกันได้ทำจดหมายเปิดผนึกถึงประธานของ CPD โดยวิพากษ์วิจารณ์การทำงานในช่วงการเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 2020 และเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงในการเลือกตั้งครั้งต่อไป (ค.ศ. 2024) โดยกล่าวหาว่า CPD

นั้นไม่ได้เป็นเวทีที่เป็นกลางและเป็นธรรมในการจัดการได้อีกต่อไป และหากไม่มีการเปลี่ยนแปลง ผู้ลงสมัครจากพรรครีพับลิกันก็จะไม่ลงเินเวทีนี้อีกต่อไป (Ballotpedia, 2024b)

3.5 การนับผลการเลือกตั้ง (Popular vote และ Electoral vote)

ในวันอังคารที่ 5 พฤศจิกายน ค.ศ. 2024 ผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงซึ่งหมายถึงพลเมืองอเมริกันที่มีอายุมากกว่า 18 ปีขึ้นไป จำนวนกว่า 231 ล้านคน จะไปที่หน่วยลงคะแนนเพื่อเลือกประธานาธิบดี โดยที่บุคคลเหล่านี้ได้มีการลงทะเบียนไว้แล้วในเขตเลือกตั้งของตน (จนถึงสิ้นเดือนตุลาคมมีผู้ลงคะแนนเสียงล่วงหน้าในทุกรูปแบบประมาณ 60 ล้านคนแล้ว) (Olinton and Lapinski, 2024) มลรัฐต่าง ๆ จะเป็นผู้กำหนดกติกาทั้งในเรื่องการลงทะเบียนและบัตรเลือกตั้ง ผลของการลงคะแนนเสียงประชาชนหรือ popular vote ยังไม่ใช่ผลอย่างเป็นทางการ เนื่องจากรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ได้กำหนดอีกขั้นตอนหนึ่งที่จะทำให้ผลการเลือกตั้งเป็นทางการ ซึ่งหมายความว่า เมื่อประชาชนได้ใช้สิทธิออกเสียงในการเลือกตั้งเรียบร้อยแล้ว ถือว่ากระบวนการยังไม่สิ้นสุด โดยรัฐธรรมนูญได้กำหนดให้คณะผู้เลือกตั้งหรือที่รู้จักกันในนาม electoral college เป็นผู้ลงคะแนนเสียงตัดสินขั้นสุดท้ายว่าผู้ใดจะได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี

คณะผู้เลือกตั้งหรือ Electors เป็นกลุ่มบุคคลที่จะทำหน้าที่เลือกประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีอย่างเป็นทางการ หลังจากทราบผลการลงคะแนนเสียงของประชาชนว่าผู้แข่งขันของพรรคใดได้รับคะแนนเสียงข้างมากในมลรัฐนั้น ๆ แล้ว คณะกรรมการของพรรคที่ชนะการเลือกตั้งในมลรัฐจะส่งคณะผู้เลือกตั้งของตนไปลงคะแนนไว้เป็นหลักฐาน ณ สถานที่ที่สถานิติบัญญัติของมลรัฐกำหนด โดยกำหนดวันลงคะแนนเป็นวันอังคารแรกหลังวันพุธที่สองของเดือนธันวาคมในปีที่มีการเลือกตั้ง ซึ่งในปี ค.ศ. 2024 จะตรงกับวันที่ 17 ธันวาคม จากนั้นหีบบรรจุการลงคะแนนจะถูกปิดผนึกส่งไปยังประธานวุฒิสภา ซึ่งจะเปิดหีบบัตรลงคะแนนเพื่อนับคะแนนผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีท่ามกลางการประชุมร่วมระหว่างสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาในวันแรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีที่มีการเลือกตั้ง คือวันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 2025 ซึ่งนั่นคือการประกาศอย่างเป็นทางการว่าใครจะเป็นประธานาธิบดีคนที่ 47

วิธีการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ด้วยระบบคณะผู้เลือกตั้งสร้างความซับซ้อนในการเลือกตั้งประธานาธิบดี และเป็นประเด็นที่มีการถกเถียงกันอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่การร่างรัฐธรรมนูญจนถึงปัจจุบัน ระบบคณะผู้เลือกตั้งนั้นเป็นผลพวงของการประนีประนอมระหว่างฝ่ายต่างๆ ในการประชุม เพื่อร่างรัฐธรรมนูญ (Constitutional Convention) ในปี ค.ศ. 1787 โดยระบบนี้จะทำให้ระบบสหพันธรัฐเข้มแข็งด้วยการทำให้มลรัฐที่มีขนาดเล็กกว่ามีความเสมอภาคกับรัฐใหญ่ ขณะเดียวกันระบบคณะผู้เลือกตั้งเป็นผลพวงของเจตนารมณ์ของผู้ร่างรัฐธรรมนูญที่จะไม่ให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐฝ่ายนิติบัญญัติ หรือแม้แต่ผู้พิพากษาศาลสูงสุดเป็นผู้มีอำนาจในการตัดสินว่าใครจะได้เป็นประธานาธิบดี ดังที่ อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (Alexander Hamilton) ได้บันทึกไว้ในเอกสารเฟเดอร์ลิสต์ ข้อที่ 68 ว่า “เขาทั้งหลาย

ไม่ต้องการให้การแต่งตั้งประธานาธิบดีนั้นขึ้นอยู่กับองค์กรที่ทำหน้าที่อยู่ในขณะนั้นซึ่งอาจจะเข้าไปแทรกแซงในกระบวนการเลือกตั้งและทุจริตต่อคะแนนเสียงในการเลือกตั้งได้” (Hamilton, 1788) นอกจากนี้ แอมิลตัน ได้ระบุเหตุผลสองประการที่ทำให้กระบวนการเลือกตั้งประธานาธิบดีต้องมีทั้งการใช้คะแนนเสียงจากประชาชน และการใช้คะแนนเสียงของคณะผู้เลือกตั้ง กล่าวคือ ประการแรก “ความรู้สึกของประชาชนควรจะเป็นตัวตัดสินว่าผู้ใดจะเป็นผู้ได้รับความไว้วางใจให้เป็นประธานาธิบดี” ประการที่สอง “เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาไม่แพ้กันที่การเลือกตั้งจึงต้องกระทำโดยบุคคลที่มีความสามารถที่สุดอันจะก่อให้เกิดการตัดสินใจจากข้อมูลที่ครบถ้วนและจะเป็นประโยชน์สูงสุดต่อประเทศ” ขณะที่การแยกการลงคะแนน popular votes กับ electoral votes ออกจากกันก็ยังเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการใช้อารมณ์หรือกระแสให้เป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกผู้นำประเทศ

วิธีการที่จะได้มาซึ่งคณะผู้เลือกตั้งเป็นสิทธิของมลรัฐที่จะดำเนินการ ซึ่งในปัจจุบันในมลรัฐส่วนใหญ่ คณะผู้เลือกตั้งจะได้รับการเสนอชื่อจากพรรคการเมือง และได้รับการเลือกโดยที่ประชุมพรรค หรือคณะกรรมการพรรคระดับมลรัฐ มีเพียงบางมลรัฐที่ให้ประชาชนเป็นผู้ออกเสียงคณะผู้เลือกตั้งโดยตรง แต่กระนั้น พรรคก็ยังเป็นผู้คุมกระบวนการเลือกอยู่ รัฐธรรมนูญห้ามมิให้สมาชิกสภาองเกรส วุฒิสภา หรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นคณะผู้เลือกตั้ง นอกจากนี้ บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 14 ยังห้ามมิให้ผู้มีส่วนร่วมในการกบฏหรือการก่อความไม่สงบดำรงตำแหน่งดังกล่าวด้วย

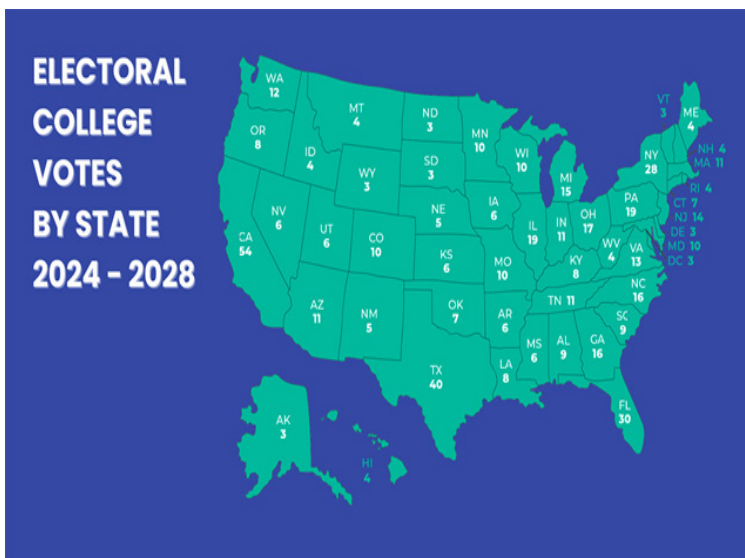
แม้ว่าจะไม่ได้มีข้อมูลมากมายใต้รัฐธรรมนูญที่ให้คณะผู้เลือกตั้งต้องลงคะแนนให้กับผู้สมัครพรรคคนเท่านั้น แต่ในทางปฏิบัติ การผูกมัดการลงคะแนนเสียงถือว่าเป็นเกียรติภูมิของคณะผู้เลือกตั้งเอง จะมีบ้างที่คณะผู้เลือกตั้งเปลี่ยนใจไม่ลงคะแนนเสียงให้ แต่ก็จะมีกรณีดังกล่าวอยู่น้อยมาก ด้วยเหตุนี้ ประธานาธิบดีจึงอาจได้รับชัยชนะแม้ว่าจะได้เสียงสนับสนุนจากประชาชนน้อยกว่า แต่ได้คะแนนจากคณะผู้เลือกตั้งตามจำนวนที่กำหนดเอาไว้ กรณีดังกล่าวได้เกิดขึ้นมาแล้ว 5 ครั้ง ได้แก่ การเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1824, 1876, 1888, 2000 และ 2016 (Roos, 2024) โดยในปี ค.ศ. 1824 จอห์น ควินซี อัดัมส์ ได้คะแนนเสียงจากประชาชน 108,740 คะแนน ในขณะที่ แอนดริว แจ็คสันได้คะแนนเสียงจากประชาชน 153,544 คะแนน ค.ศ. 1876 รูเธอร์ ฟอร์ด บี เฮย์ส ได้คะแนนเสียงจากประชาชน 4,036,298 คะแนน และได้คะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้ง 185 คะแนน ส่วนซามูเอล ทิลเดน ได้รับคะแนนเสียงจากประชาชน 4,300,590 คะแนน และได้คะแนนจากคณะผู้เลือกตั้ง 184 คะแนน ต่อมาในปี ค.ศ. 1888 เบนจามิน แฮริสัน ได้รับคะแนนเสียงจากประชาชน 5,439,853 คะแนน และได้คะแนนจากคณะผู้เลือกตั้ง 233 คะแนน ขณะที่โกลฟเวอร์ คลิฟแลนด์ ได้คะแนนจากประชาชน 5,540,309 คะแนน และได้คะแนนจากคณะผู้เลือกตั้ง 168 คะแนน ในปี ค.ศ. 2000 อัล กอร์ ได้รับคะแนนเสียงประชาชนสูงถึงกว่า 500,000 คะแนน (50,999,897) แต่กลับต้องพ่ายแพ้ในการเลือกตั้งให้แก่ จอร์จ ดับเบิลยู บุช ซึ่งได้คะแนนจากเสียง 50,456,002 คะแนนหากแต่ได้รับคะแนนเสียงข้างมากจากคณะผู้เลือกตั้ง

ด้วยคะแนน 271 ต่อ 267 ซึ่งการเลือกตั้งในครั้งนั้นเป็นผลมาจากความต่างของคะแนนเสียงเพียงไม่กี่ร้อยคะแนนในมลรัฐฟลอริดา และจากการที่ฝ่ายเดโมแครตยื่นคำร้องให้มีการนับคะแนนใหม่ หากแต่ถูกศาลสูงสุดสหรัฐฯ สั่งให้ยุติการนับคะแนนลง (Hansen, 2001) หรือในปี ค.ศ. 2016 ฮิลลารี คลินตัน ได้รับคะแนนเสียง Popular Vote สูงถึง 65,853,625 คะแนนแต่ได้เสียงจากคณะผู้เลือกตั้งเพียง 232 เสียง ขณะที่โดนัลด์ ทรัมป์ ได้คะแนนเสียงจากประชาชน 62,985,106 คะแนน แต่ได้เสียงจากคณะผู้เลือกตั้ง 306 เสียง (Johnston, 2024)

สำหรับจำนวนคณะผู้เลือกตั้งนั้น รัฐธรรมนูญมาตรา 2 อนุมาตรา 1 กำหนดว่า จำนวนของคณะผู้เลือกตั้งมาจากจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบวกกับจำนวนของสมาชิกวุฒิสภาของมลรัฐนั้น ๆ บทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญข้อที่ 23 ได้กำหนดให้เขต District of Columbia ซึ่งเป็นที่ตั้งของรัฐบาลกลางสหรัฐฯ มีจำนวนคณะผู้เลือกตั้งเท่ากับจำนวนวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสมือนเป็นมลรัฐหนึ่ง แต่ต้องมีจำนวนไม่เกินจำนวนของคณะผู้เลือกตั้งของมลรัฐที่มีจำนวนพลเมืองน้อยที่สุด ฉะนั้น District of Columbia จึงมีคณะผู้เลือกตั้งจำนวน 3 เสียง จึงทำให้คณะผู้เลือกตั้งมีจำนวนทั้งหมด 538 เสียง(จากจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 435 เสียง วุฒิสภา 100 เสียง และผู้แทนของ District of Columbia อีก 3 เสียง) ด้วยเหตุนี้ในการที่จะได้รับชัยชนะเป็นประธานาธิบดีนั้น ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อจากพรรคจึงต้องได้คะแนนคณะผู้เลือกตั้งจำนวน 270 คะแนน ซึ่งถือเป็นคะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่งจากจำนวนคะแนนเสียงของคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมดจำนวน 538 เสียง (Congressional Research Service, 2024b) ด้วยเหตุนี้ ผู้สมัครจึงมักมุ่งหาเสียงไปยังรัฐใหญ่ ซึ่งมีจำนวนคณะผู้เลือกตั้งสูง เช่น แคลิฟอร์เนีย นิวยอร์ก เท็กซัส ฟลอริดา อิลลินอยส์ เพนซิลวาเนีย ฯ ลฯ เพื่อเป็นหลักประกันว่าการได้รับชัยชนะในรัฐดังกล่าวจะทำให้โอกาสของการได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีมีมากขึ้นด้วยเช่นกัน และหากไม่มีผู้สมัครคนใดได้คะแนนถึง 270 เสียง บทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญข้อที่ 12 กำหนดให้สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นผู้ตัดสินโดยให้แต่ละมลรัฐ ไม่ว่าจะเป็นรัฐเล็กหรือรัฐใหญ่สามารถออกเสียงได้ร้อยละ 1 เสียง (ในประวัติศาสตร์การเมืองอเมริกัน มีกรณีที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทำหน้าที่ดังกล่าวมี 2 ครั้ง คือ ในปี ค.ศ. 1800 ระหว่างโธมัส เจฟเฟอร์สันกับแอนดรูว์ เบอร์รี และในปี ค.ศ. 1824 ระหว่างจอห์น ควินซี อัดัมส์ กับแอนดริว แจ็คสัน) ส่วนในตำแหน่งรองประธานาธิบดีนั้นวุฒิสภาทำหน้าที่ในการตัดสิน

กล่าวโดยสรุป ระบบคณะผู้เลือกตั้งถูกสร้างขึ้นโดยผู้ร่างรัฐธรรมนูญเพื่อใช้เป็นกระบวนการในการถ่วงดุลสิ่งที่ผู้ร่างฯ เห็นว่าเป็นอารมณและอคติของประชาชนผู้ออกเสียงลงคะแนน พัฒนาการของระบบการเมืองสหรัฐฯ ในเวลาต่อมาได้ทำให้คุณค่าของระบบคณะผู้เลือกตั้งจะลดน้อยถอยลงไป และหลังจากการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2000 จึงมีการเรียกร้องให้ยกเลิกระบบคณะผู้เลือกตั้งที่ล้าสมัยนี้ออกไปเสีย และให้ใช้ระบบการเลือกตั้งโดยตรงโดยนับคะแนนเสียงประชาชนแทน (popular vote) ซึ่งหากจะเช่นนั้นนั้นก็จะต้องเสนอทบทวนญัตติเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญเพิ่มเติม และโดยเหตุที่มลรัฐต่างๆ ตลอดจนกลุ่มการเมืองยังคงได้ประโยชน์จากการเลือกตั้งในปัจจุบัน การเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงจึงค่อยๆ เลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว⁹

ภาพที่ 15 จำนวนคณะผู้เลือกตั้งในแต่ละมลรัฐ

ที่มา: Red, Blue or Purple States: a Colorful Guide to U.S. Elections, <https://www.speakeasy-news.com/red-blue-or-purple-states-a-colorful-guide-to-u-s-elections/>.

⁹ หลังการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2016 เริ่มมีการเรียกร้องให้มีการปฏิรูประบบคณะผู้เลือกตั้ง โปรดดู Bobic, Igor. (2016). "Democrats Push For Electoral College Reform After Hillary Clinton's Popular Vote Victory," Huffington Post, December 7, 2016. Retrieved September 3, 2024 from https://www.huffingtonpost.com/entry/electoral-college-popular-vote-reform_us_58471c4be4b0ebac58070c85; R. Sam Garret, Electoral College Overview, INFOCUS, Congressional Research Service, June 5, 2024

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในการเลือกตั้งปี 2024 การแข่งขันเพื่อชิงคะแนน Electoral Vote ในรัฐที่เรียกว่า Battle Ground States หรือ Swing States อันหมายถึงรัฐที่ผู้ออกเสียงเลือกตั้งมีจุดยืนทางการเมืองในจำนวนใกล้เคียงกันมากจากสองพรรคการเมืองหลักซึ่งส่งผลให้การรณรงค์หาเสียง เป็นไปอย่างดุเดือดและเข้มข้นเพื่อชิงชิงโอกาสของการตั้งคะแนนจากฝ่ายตรงข้าม โดยทั้งทรัมป์และแฮร์ริสได้ลงพื้นที่หาเสียงในมลรัฐดังกล่าวหลายรอบและจนนาทีสุดท้าย เนื่องจากรัฐเหล่านี้จะเป็นตัวตัดสินว่าผู้สมัครคนใดจะมีชัยและเข้าสู่ทำเนียบขาวได้ในที่สุด มลรัฐ 7 รัฐ ได้แก่ อารีโซน่า (11 เสียง) จอร์เจีย (16) มิชิแกน (15) เนวาดา (6) นอร์ท แคโรไลนา (16) เพนซิลเวเนีย (19) และ วิสคอนซิน (10) (Chasan, 2024)

3.6 วันสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง

พิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีสำหรับการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2024 กำหนดไว้ว่าเป็นวันจันทร์ที่ 20 มกราคม ค.ศ. 2025 ซึ่งโดยธรรมเนียมปฏิบัติจะเป็นพิธีที่ทำขึ้นที่รัฐสภาสหรัฐฯ ผู้ที่ดำเนินการจัดพิธีดังกล่าว คือ คณะกรรมการร่วมของรัฐสภา (Joint Congressional Committee on Inaugural Ceremony) ซึ่งเป็นผู้จัดงานตั้งแต่ปี ค.ศ. 1901 เป็นต้นมา (Strauss, 2024) ในระยะหลัง พิธีการสาบานตนเข้ารับตำแหน่งนั้นมักจะประกอบไปด้วย การสาบานตนเข้ารับตำแหน่งของประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และการกล่าวคำปราศรัยของประธานาธิบดี พร้อมกับการรับประทานอาหารกลางวัน มีขบวนพาเหรด และมีงานเลี้ยงในตอนค่ำ พิธีการอย่างเป็นทางการนั้นในบางปีอาจลดขนาดลงอันเป็นผลมาจากสุขภาพของตัวประธานาธิบดีเอง (เช่นในกรณีของประธานาธิบดีแอนดรู แจ็กสันในปี ค.ศ. 1833 หรือในกรณีที่ต้องมีการประหัตประหารประมาดและเพื่อความปลอดภัยในช่วงเวลาสงครามอย่างเช่นในช่วงของประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวลต์ในปี ค.ศ. 1945 หรือในกรณีที่มียากาตอันเลวร้ายอย่างเช่นพิธีการสาบานตนของประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกนในปี ค.ศ. 1985 และในกรณีล่าสุดคือความหวาดกลัวเกี่ยวกับโรคระบาดและการก่อการจลาจลซึ่งเกิดขึ้นในสมัยของประธานาธิบดีโจ ไบเดนในปี ค.ศ. 2021)

มาตรา 2 อนุมาตรา 1 ของรัฐธรรมนูญกำหนดให้ประธานาธิบดีต้องสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง พิธีการต่าง ๆ อาทิ การกล่าวคำปราศรัยโดยผู้เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีนั้นเริ่มมาตั้งแต่สมัยประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตันในปี ค.ศ. 1789 หลังจากที่รัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ผ่านการให้สัตยาบันโดย 13 มลรัฐในปี ค.ศ. 1788 แล้ว รัฐสภาได้กำหนดให้วันพุธแรกในเดือนมีนาคมหลังจากการเลือกตั้งเป็นวันเริ่มรัฐบาลใหม่ ซึ่งวันดังกล่าวคือวันที่ 4 มีนาคม ค.ศ. 1789 แต่ปรากฏว่าวันสาบานตนของวอชิงตันได้ถูกเลื่อนออกไปเป็นวันที่ 30 เมษายนในปีเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากองค์ประชุมที่จะต้องทำหน้าที่ในการนับคะแนนเสียงของคณะผู้เลือกตั้งไม่ครบ (CRS Report, 2023) อย่างไรก็ตาม ในรัฐสภามีทั้งสอง วันที่ 4 มีนาคมจึงถูกกำหนดให้เป็นวันสำหรับการเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี ซึ่งวันดังกล่าวก็ได้ถูกระงับไว้ในบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญข้อที่ 12 ในปี ค.ศ. 1804 ต่อมา บทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญข้อที่ 20 ที่ได้รับการให้สัตยาบันในปี ค.ศ. 1933 ได้เลื่อนวันรับตำแหน่งของประธานาธิบดีเป็นเที่ยงของวันที่ 20 มกราคมนับตั้งแต่ปี

ค.ศ. 1937 เป็นต้นมา ในปี ค.ศ. 1957 ได้มีการออกรัฐบัญญัติกำหนดให้วันสาบานตนเข้ารับตำแหน่งซึ่งตรงกับวันที่ 20 มกราคม ในทุก ๆ 4 ปีนั้นเป็นวันหยุดราชการด้วย

โดยปกติแล้วในคำปราศรัยเพื่อรับตำแหน่งนั้น ประธานาธิบดีจะแสดงถึงวิสัยทัศน์และแผนการดำเนินการ ทั้งนโยบายภายในและนโยบายต่างประเทศในอีก 4 ปีข้างหน้า ซึ่งสาระบางส่วนจะมาจากแนวนโยบายพรรคที่นำเสนอในที่ประชุมใหญ่ของพรรคและบางส่วนมาจากพันธสัญญาที่ให้ไว้ในช่วงการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง จากสถิติแล้วจะมีผู้ชมรัฐพิธีนี้มากกว่า 30 – 40 ล้านคนในสหรัฐฯ และอีกนับไม่ถ้วนจากทั่วโลก (Statista, 2021) ซึ่งหมายความว่าประธานาธิบดีสหรัฐฯ คนใหม่มีได้เพียงสื่อสารกับประชาชนอเมริกันเท่านั้น แต่ยังไม่ถึงประชาชนและผู้นำทั่วโลกอีกด้วย ดังจะเห็นได้ว่า ในคำปราศรัยของทรัมป์เพื่อเข้ารับดำรงตำแหน่งในวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 2017 นั้น สิ่งที่อยู่ในความทรงจำของทั้งคนอเมริกันและผู้สังเกตการณ์จากทั่วโลกก็คือ นโยบาย “America First” หรืออเมริกาต้องมาก่อน ซึ่งทรัมป์เน้นว่าในทุก ๆ การตัดสินใจของรัฐบาลสหรัฐฯ จากนั้นไป ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการค้า ภาษี การอพยพเข้าเมือง การต่างประเทศ จะกระทำเพื่อผลประโยชน์ของคนงานอเมริกันและครอบครัวอเมริกันเท่านั้น และสหรัฐฯ จะปกป้องอุตสาหกรรมของสหรัฐฯ จากการถูกเอาเปรียบโดยชาติอื่น ด้วยการปกป้องดังกล่าวจะนำไปสู่ความรุ่งเรืองและความเข้มแข็งของอเมริกาอีกครั้งหนึ่ง และจึงเป็นที่มาของคำขวัญที่เป็นที่รู้จักกันก็คือ “Make America Great Again” (MAGA) ในขณะที่ เมื่อไบเดนสาบานตนเข้ารับตำแหน่งในปี ค.ศ. 2021 สาระสำคัญของคำปราศรัยกลับมุ่งเน้นไปยังการกลับมามีบทบาทเป็นผู้นำโลกอีกครั้งหนึ่ง ตลอดจนเน้นถึงความเสื่อมถอยทั้งในสหรัฐฯ และในโลก และสื่อสารถึงทั้งคนอเมริกันและคนทั่วโลกว่าสหรัฐฯ ได้ผ่านบททดสอบ...และยังคงรักษาประชาธิปไตยไว้ได้

เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ในวันสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีก็ยังคงมีการประท้วงซึ่งอาจเกิดจากความไม่พอใจต่อผู้เข้ารับตำแหน่งและต่อนโยบายของพรรคการเมืองหรือในบางกรณีคือต่อนโยบายที่เคียตดำรงตำแหน่งก่อนหน้านี้ก็ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมในพิธีเพราะไม่พอใจต่อผลการเลือกตั้งหรือไม่พอใจผู้สืบทอดอำนาจต่อจากเขาตนเอง ดังจะเห็นได้ว่า ประธานาธิบดีจอห์น ควินซี อาดัมส์ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมในพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งของประธานาธิบดีแอนดรูว์ แจ็กสันในปี ค.ศ. 1829 ทั้ง ๆ ที่ แอนดรูว์ แจ็กสันเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่ได้ประโยชน์จากการที่มีผู้นำใช้สิทธิ์เลือกตั้งจำนวนมากที่สุด และแจ็กสันเองก็ยังเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่เป็นคนที่เชื่อเชิญให้ประชาชนเข้าไปในทำเนียบขาวหลังจากพิธีสาบานตน ซึ่งผลที่ตามมาคือ ประชาชนได้ทำลายทรัพย์สินในทำเนียบขาวเช่นเดียวกับกรณีอดีตประธานาธิบดีทรัมป์ที่ไม่ได้เข้าร่วมในพิธีสาบานตนของประธานาธิบดีไบเดนในปี ค.ศ. 2021 หลังจากที่มีส่วนสำคัญในการยุยงให้เกิดการบุกรุกรัฐสภาเพื่อหยุดยั้งการนับคะแนนเสียงของคณะผู้เลือกตั้งอย่างเป็นทางการในวันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 2021 (“Final Report of the Select Committee to Investigate the January 6th Attack on the United States Capitol,” 2022)

ในการณีการประท้วงของสาธารณชนนั้น ก่อนที่ประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสันจะเข้าดำรงตำแหน่งอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1917 มีผู้หญิงจำนวน 5,000 – 8,000 คน เดินขบวนตลอดถนนเพนซิลเวเนียเพื่อเรียกร้องสิทธิในการเลือกตั้ง อาจกล่าวได้ว่าเป็นการประท้วงครั้งใหญ่ที่สุดครั้งแรกในพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี ซึ่งในการเดินขบวนดังกล่าวมีผู้ที่สนับสนุนจำนวนไม่มาก ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ที่เฝ้าติดตามพิธีการก็ไม่ค่อยจะพอใจนัก ผู้เดินขบวนเองแม้จะได้รับอนุญาตให้จัดการประท้วง ถูกถ่มน้ำลาย ถูกตี ซึ่งทำให้ผู้หญิงจำนวนมากต้องเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลและนำไปสู่การไล่หัวหน้าตำรวจที่ดูแลรัฐสภาออกจากตำแหน่ง อย่างไรก็ตามก็ดี จากการเดินขบวนครั้งนั้น และการทำอารยะขัดขืนและการลอบยิงของกลุ่มสตรีในระยะเวลามากี่ได้นำไปสู่ บทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญข้อ 19 ที่ผ่านรัฐสภาในวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1919 และผ่านการให้สัตยาบันในวันที่ 18 สิงหาคม ค.ศ. 1920 ที่ทำให้สตรีมีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง (Bendat, 2012)

ต่อมาในปี ค.ศ. 1969 ผู้ประท้วงที่ต่อต้านสงครามเวียดนามจำนวนประมาณ 500 คน ได้ทำการประท้วงในวันสาบานตนเข้ารับตำแหน่งของประธานาธิบดี ริชาร์ด นิกสัน (Richard Nixon) ทั้งด้วยการเผาธงชาติและการขว้างปาหินและกระเบื้องเปียร์สโกลของนิกสัน อย่างไรก็ตามผู้ประท้วงก็ได้ถูกกันออกไปโดยหน่วยรักษาความปลอดภัยอันประกอบด้วยตำรวจท้องที่ 3,000 คน กองทหารประจำการ 5,000 คน และ National Guard 1,000 คน ขณะที่ในการสาบานตนเข้ารับตำแหน่งครั้งที่สองในปี ค.ศ. 1973 มีการจัดการประท้วงเพื่อต่อต้านสงครามครั้งใหญ่อย่างเป็นระบบ ณ Lincoln Memorial ซึ่งคาดว่ามีส่วนร่วมกว่า 150,000 คน และในครั้งนี้ ตามรายงานข่าวของ CBS มีสมาชิกรัฐสภาจำนวน 80 คนปฏิเสธไม่เข้าร่วมในพิธีการสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีของนิกสันด้วย (CBS News, 2019)

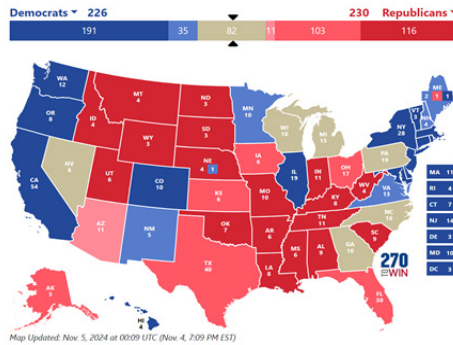
ในปี ค.ศ. 2001 มีการประท้วงพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งของจอร์จ ดับเบิลยู บุช โดยกลุ่มผู้ประท้วงจำนวนประมาณ 20,000 คนรวมตัวกันหน้าศาลสูงสุดสหรัฐฯ ก่อนพิธีการเพื่อต่อต้านคำพิพากษาศาลสูงสุดที่ให้บุชเป็นผู้ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีด้วยคะแนนฉิวเฉียดเหนืออัล กอร์ ผู้ทำชิงจากพรรคเดโมแครต คำขวัญที่ขึ้นป้ายในการประท้วงก็คือ “Hail to the Thief” และ “Selected not Elected” หนังสือพิมพ์ The New York Times พาดหัวว่าการประท้วงครั้งนี้เป็นการประท้วงครั้งใหญ่ที่สุดในพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งตั้งแต่การประท้วงต่อต้านสงครามในสมัยประธานาธิบดีนิกสันในปี ค.ศ. 1969 และ 1973 และในอีก 4 ปีต่อมาก็มีผู้เดินขบวนอีกกว่า 1,000 คน ในพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งของประธานาธิบดีบุช ซึ่งในครั้งนี้ เป็นการเดินขบวนเพื่อต่อต้านการทำสงครามในอิรัก (Dwyer, 2017) ในพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งของ ประธานาธิบดี โดนัลด์ ทรัมป์ มีผู้ประท้วงเดินทางมาจากทั่วประเทศจำนวนหลักร้อย เพื่อกีดขวางเส้นทางเข้าร่วมในพิธี แม้โดยรวมการประท้วงเป็นไปโดยสงบ ไร้การใช้ความรุนแรง แต่ก็มีมีการประทุกับตำรวจและผู้ที่ให้การสนับสนุนทรัมป์อย่างประปรายและมีผู้ประท้วงถูกจับกุมจำนวน 217 ราย (Vargas et.al., 2017) ขณะที่เมื่อ ประธานาธิบดีไบเดนสาบานตนเข้ารับ

ตำแหน่งในวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 2021 ไม่ปรากฏว่ามีการประท้วงใหญ่ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. แต่อย่างไรก็ตาม อาจเป็นผลพวงจากการเตือนและเตรียมการล่วงหน้าโดย FBI ว่าจะมีการประท้วงอย่างรุนแรงในทุกมลรัฐจากผู้ที่ไม่ยอมรับผลการเลือกตั้ง และการจัดกองกำลังรักษาความปลอดภัยในเมืองหลวงกว่า 25,000 นาย (Chappell et. al., 2021)

บทสรุป

ยิ่งใกล้วันเลือกตั้ง ผลสำรวจความคิดเห็นประชาชนยิ่งสะท้อนถึงการแข่งขันที่สูสีอย่างมากระหว่างทรัมป์และแฮร์ริส ซึ่งทั้งสองผู้สมัครมีโอกาสเท่าๆ กัน ที่จะได้ชัยชนะและขึ้นเป็นผู้นำฝ่ายบริหารจนถึงกับมีผู้ขนานนามการเลือกตั้งครั้งนี้ว่าเป็น 50-50 elections (Ganesh, 2024) ขณะที่มีการตั้งข้อสังเกตว่า แม้เมื่อการเลือกตั้งสิ้นสุดลงในวันที่ 5 พฤศจิกายน แต่สิ่งที่จะตามมาก็คือความไร้เสถียรภาพและความไม่แน่นอนทางการเมืองซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงในระดับระหว่างประเทศด้วย เหตุการณ์ 6 มกราคม 2021 ซึ่งทรัมป์ไม่ยอมรับผลการเลือกตั้งอาจเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากทรัมป์ได้ข่มขู่ในหลายเวทีว่าหากเขาแพ้การเลือกตั้ง จะเกิดการนองเลือดครั้งใหญ่อย่างแน่นอน ขณะที่ Republican National Committee (RNC) ได้เตรียมการล่วงหน้าที่จะทำคดีฟ้องร้องถึง 100 คดีในมลรัฐต่างๆ เพื่อล้มล้างผลการเลือกตั้งหากแฮร์ริสได้รับชัยชนะ แม้ว่าเหตุการณ์ในเรื่อง “Stop the Steal” อาจไม่ส่งผลทางกฎหมายแต่จะส่งผลกระทบทางการเมืองอย่างมหาศาลดังปรากฏชัดเจนนจากการเลือกตั้งปี 2020 ที่สมาชิกสภาจากพรรคริพับลิกันจำนวนไม่น้อยไม่ยอมรับผลการเลือกตั้ง ซึ่งแน่นอนผลกระทบสำคัญของมายาคติในเรื่องของการเลือกตั้งที่ถูกขโมย (Stolen Election) ก็คือความเสื่อมถอยของประชาธิปไตยในสหรัฐอเมริกาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้นั่นเอง (The Economist, 2024b)

ภาพที่ 16 ผลสำรวจคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ล่าสุด

ที่มา: 2024 Presidential Election Interactive Map, 5 November 2024, https://www.270towin.com/#google_vignette.

บรรณานุกรม

- “Five Facts to know About the 2024 republican National Committee Platform,”
(July 24, 2024). **Edelman Global Advisory**. Retrived October 1, 2024 from
<https://www.edelmanglobaladvisory.com/five-facts-know-about-2024-republi-can-national-committee-platform>.
- “Select January 6th Committee Final Report and Supporting Materials Collection,”
(December 22, 2022). Retrived January 2, 2023 from <https://www.govinfo.gov/collection/january-6th-committee-final-report>.
- “The Task Force on the Attempted Assassination of Donald J. Trump,”
(November 1, 2024). Retrieved 2 November 2024 from [https:// taskforce.house.gov/media-center/press-release/task-force-statement-secret-service-mission-assurance-review](https://taskforce.house.gov/media-center/press-release/task-force-statement-secret-service-mission-assurance-review).
- Albert, Z. (July 18, 2024). “Heritage Foundation’s ‘Project 2025’ is just the latest action plan from a group with an over 50-year history of steering GOP lawmaking” **The Conversation**. Retrieved October 2, 2024 from [https:// theconversation.com/heritage-foundations-project-2025-is-just-the-latest-action-plan-from-a-group-with-an-over-50-year-history-of-steering-gop-lawmaking-234542](https://theconversation.com/heritage-foundations-project-2025-is-just-the-latest-action-plan-from-a-group-with-an-over-50-year-history-of-steering-gop-lawmaking-234542).
- Alberta, T. (2021). “Nikki Haley’s Time for Choosing.” **Politico**. Retrived October 1, 2024 from <https://www.politico.com/interactives/2021/magazine-nikki-haleys-choice/>.
- Ballotpedia. (2024a). **Republican National Convention 2024**, Ballotpedia. Retrived October 20, 2024 from ballotpedia.org/Republican_National_Convention_2024.
- Ballotpedia. (2024b). **Presidential debates 2024**, Ballotpedia. Retrived October 21, 2024 from https://ballotpedia.org/Presidential_debates_2024#General_election_debates.
- Baz, Lama El. (2024). “Americans Say Weakening Democracy Is the Most Critical Threat to the United States.” **The Chicago Council on Global Affairs**, October 21, 2024. Retrived October 22, 2024 from [https:// globalaffairs.org/research/public-opinion-survey/americans-say-weakening-democracy-most-critical-threat-united-states](https://globalaffairs.org/research/public-opinion-survey/americans-say-weakening-democracy-most-critical-threat-united-states).

- Beckett, L. (July 19, 2024). "Trump's Divisive Speech and a Right Wing Mirror World: Key Takeaways from RNC day Four." **The Guardian**. Retrieved October 1, 2024 from <https://www.theguardian.com/us-news/article/2024/jul/19/takeaways-rnc-day-4-trump-speech>.
- Bendat, J. (2012). **Democracy's Big Day: The Inauguration of Our President, 1789-2013**. Indiana: iUniverse, 2012.
- Berube, A. (October 24, 2024). Urban America Has a lot to lose if Trump's Immigration Proposals Prevail, **Election'24 Issues at Stake**, Brookings. Retrieved October 3, 2024 from <https://www.brookings.edu/articles/urban-america-has-a-lot-to-lose-if-trumps-immigration-proposals-prevail/>.
- Blake, Aaron. (August 23, 2024). "3 Takeaways from Kamala Harris's Speech and the DNC Day 4," **The Washington Post**. Retrieved October 11, 2024 from <https://www.washingtonpost.com/politics/2024/08/23/dnc-takeaways-kamala-harris-speech-day-4/>
- Bobic, I. (December 7, 2016). "Democrats Push For Electoral College Reform After Hillary Clinton's Popular Vote Victory," **Huffington Post**. Retrieved September 3, 2024 from https://www.huffingtonpost.com/entry/electoral-college-popular-vote-reform_us_58471c4be4b0ebac58070c85.
- Bosman, J. (February 15, 2008). "Wooing with Carm and APCS," **The New York Times**.
- Carothers, T. (2024). **Democracy and Geopolitics Are on the Ballot in 2024**. Carnegie Endowment.
- CBS News. (January 19, 2009). "Inaugural History: Did You Know?," **CBS News**. Retrieved October 20, 2024 from <https://www.cbsnews.com/news/inaugural-history-did-you-know/>
- Chappell, B. & Allam, H. (January 20, 2021). "No Large Protests in D.C. As President Biden is Inaugurated," **NPR**. Retrieved October 20, 2024 from
- Chasan, A. (November 4, 2024). "All the Battleground States to Watch During the 2024 Election," **CBS News**. Retrieved November 4, 2024 from <https://www.cbsnews.com/news/battleground-states-2024-election/>.
- Chen, D. P. (June 7, 2024). "What to Make of Biden's Latest Promise to Defend Taiwan," **The Diplomat**. Retrieved October 9, 2024 from <https://thediplomat.com/2024/06/what-to-make-of-bidens-latest-promise-to-defend-Taiwan>.
- Clark, J. & McManus, M. R. (June 24, 2024). "How Presidential Debates Work,"

- HowStuffWorks**. Retrieved October 3, 2024 from <http://people.howstuffworks.com/debate1.htm>.
- Clayton, A. (March 23, 2024). “What are Red Flag Laws, and How Do They Work?,” **The Guardian**. Retrieved October 1, 2024 from <https://www.theguardian.com/us-news/2024/mar/23/red-flag-laws-gun-control>.
- Coleman, K. J. (2012a). **The Presidential Nominating Process and the National Party Conventions, 2012: Frequently Asked Question**, Congressional Research Service, R42533. Retrived October 1, 2024 from <https://www.files.ethz.ch/isn/146453/190154.pdf>.
- Coleman, K. J. (2012b). **Presidential Nominating Process: Current Issue**, CRS Report, RL34222, January 27, 2012. Retrived October 1, 2024 from <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/R/R48122>
- Congressional Research Service. (2022). **U.S. Gun Policy: Framework and Major Issues**, InFocus, IF11038, May 27, 2022. Retrieved October 2. 2024 from <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/IF/IF11038>.
- Congressional Research Service. (2023). **Inauguration Day: Fact Sheet**, CRS Report, R46639, January 4, 2023. Retrieved October 10, 2024 from <https://sgp.fas.org/crs/misc/R46639.pdf>.
- Congressional Research Service. (2024a). **Presidential Disability Under the Twenty-Fifth Amendment: Constitutional Provisions and Perspectives for Congress**, CRS Report, R45394, July 17, 2024. Retrived October 1, 2024 from <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/r/r45394>.
- Congressional Research Service. (2024b). **Electoral College Overview**, In Focus, Congressional Research Service, June 5, 2024. Retrieved November 1, 2024 from <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/IF/IF12682>.
- Corasanti, N., Igielnik, R. & Baker, C. (October 27, 2024). “Voters Are Deeply Skeptical About the Health of American Democracy,” **The New York Times**. Retrived October 29, 2024 from <https://www.nytimes.com/2024/10/27/us/politics/american-democracy-poll.html>.
- Council on Foreign Relations, (2021). **The U.S. War in Afghanistan, 1999-2021**. Retrieved October 2, 2024 from <https://www.cfr.org/timeline/us-war-afghanistan>.
- D’Souza, D. (February 12, 2024). “What is the Green New Deal ?,” **Investopedia**.

- Retrieved October 3, 2024 from <http://www.investopedia.com/the-green-new-deal-explained-4588463>.
- Democratic National Committee. (August 19, 2024). **2024 Democratic Party Platform**. Retrieved October 11, 2024 from <https://democrats.org/wp-content/uploads/2024/08/FINAL-MASTER-PLATFORM.pdf>.
- Democratic National Committee. (1970). "Mandate for Reform: A Report of the Commission on Party Structure and Delegate Selection to the Democratic National Committee." In Coleman, K. J. (2012a). **The Presidential Nominating Process and the National Party Conventions, 2012: Frequently Asked Question**, Congressional Research Service, R42533.
- Dwyer, D. (January 18, 2017). "A nation of dissent: The most famous inaugural protests in U.S. history," **Boston**. Retrieved October 20, 2024 from <https://www.boston.com/news/history/2017/01/18/a-nation-of-dissent-the-most-famous-inaugural-protests-in-u-s-history/>.
- Elowitz, L. (1992). **HarperCollins College Outline Introduction to Government**. New York: HarperCollins.
- Friedman, L. (February 21, 2019). "What is the Green New Deal? A Climate Proposal, Explained," **The New York Times**. Retrieved October 2, 2024 from <https://www.nytimes.com/2019/02/21/climate/green-new-deal-questions-answers.html>.
- Ganesh, J. (October 23, 2024). "The Tragedy of a 50-50 America," **Financial Times**. Retrieved October 23, 2024 from <https://www.ft.com/content/a29d4815-2a77-4acc-9375-c441ed7ca5bb>.
- Garrett, R. S. (2024a). **2024 Presidential Nominating Process: Frequently Asked Questions**, Congressional Research Service, R48122, July 9, 2024. Retrieved October 2, 2024 from <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/R/R48122>.
- Garrett, R. S. (2024b). **Electoral College Overview**, In Focus, Congressional Research Service, June 5, 2024. Retrieved October 23, 2024 from <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/IF/IF12682>.
- Haass, R. N. (2024). "The World in 2024," **The Strategist**. Retrieved September 3, 2024 from <https://www.aspistrategist.org.au/the-world-in-2024/>.
- Hamilton, A. (1788). **The Mode of Electing the President**, Federalist No. 68,

- Retrived from <https://www.congress.gov/resources/display/content/The+Federalist+Papers#TheFederalistPapers-68>
- Hansen, J. M. (November 30, 2001). "The 2000 Outcome: Blame Federalism," **The Washington Post**. https://www.washingtonpost.com/archive/opinions/2001/12/01/the-2000-outcome-blame-federalism/7553e2a9-18a8-4bd4-bfde-efbf63628fb2/?noredirect=on&utm_term=.83958e23122b.
- Harrington, C. & Waddan, A. (August 21, 2024). "Five Big Issues That Are Top Concerns for US Voters (Not Just Democrat)," **The Conversation**. Retrieved September 23, 2024 from <https://theconversation.com/five-big-issues-that-are-top-concerns-for-us-voters-not-just-democrats-235933>.
[https://www.npr.org/sections/inauguration-day-live-u\[dates/2021/01/20/95873](https://www.npr.org/sections/inauguration-day-live-u[dates/2021/01/20/95873).
- Jacobs, Ben. (April 29, 2016). "Who are the Democratic Superdelegates and Where did they come from?," **The Guardian**. Retrived September 3, 2024 from <https://www.theguardian.com/us-news/2016/apr/19/democratic-party-superdelegates-history-rules-changes>.
- Johnston, M. (2024). "List of U.S. presidential elections in which the winner lost the popular vote," **Britannica**. Retrieved October 20, 2024 from <https://www.britannica.com/topic/list-of-US-presidential-elections-in-which-the-winner-lost-the-popular-vote>.
- Kamarck, E. C. (2009). **Primary Politics: How Presidential Candidates Have Shaped the Modern Nominating System**. Washington: Brookings Institution Press.
- Kruesi, K. (July 15, 2022). "Explainer: How Gestational Age Plays a Role in Abortion Laws," **AP**. Retrieved October 1, 2024 from <https://apnews.com/article/abortion-health-government-and-politics-66470fcbf5623c16d3fb7f425d30b4e9>.
- Levin, S. (August 23, 2024). "Kamala Harris's Big Moment, and a message of hope: KeyTakeawaysfromtheDemocraticConvention'sFinalNight," **TheGuardian**. Retrieved October 11, 2024 from <https://www.theguardian.com/us-news/article/2024/aug/23/kamala-harris-democratic-convention-key-takeaways>.
- Linton, C. (November 1, 2024). "Trump and Harris' Policy Plans and Views on Gun Control for the 2024 Election," **CBS News**. Retrieved November 1,

- 2024 from <https://www.cbsnews.com/news/trump-harris-guns-2024/>.
- Maciotek, A. (August 6, 2024). "Restoring the Voting Rights Act," **Brennan Center for Justice**. Retrived October 2, 2024 from <https://www.brennancenter.org/our-work/analysis-opinion/restoring-voting-rights-act>.
- Maheshwari, S. & McCabe, D. (April 23, 2024). "Congress Passed a Bill That Could Ban TikTok. Now Comes the Hard Part," **The New York Times**. Retrieved October 5, 2024 from <http://www.nytimes.com/2024/04/23/technology/bytedance-tiktok-ban-bill.html>.
- Miller, Z., Askarinam, L., Sweedler, M. & Day, C. (July 23, 2024). "AP Survey Shows Kamala Harris backed by enough delegates to become Democratic Nominee." **Associated Press**. Retrieved October 10, 2024 from <https://apnews.com/article/harris-biden-presidential-candidate-election-with-draw-9fbd153493cb3f088994854fe61a73e9>.
- Milmo, Dan. (April 24, 2024). "Why is US Threatening to Ban TikTok and Will Other Countries Follow Suit?," **The Guardian**. Retrieved October 6, 2024 from <http://www.theguardian.com/technology/2024/apr/24/why-is-us-threatening-to-ban-tiktok-and-could-other-countries-follow-suit>.
- Montgomery, P. (2024). **Project 2025: A Bold Attack on Climate Action, Environmental Health & Justice, and Democracy**. Retrieved October 1, 2024 from [https://my.lww.org/sites/default/files/leagues/wysiwyg/\[current-user:og-user-node:1:title\]/project_2025_bold_attack_ejeh_and_climate.pdf](https://my.lww.org/sites/default/files/leagues/wysiwyg/[current-user:og-user-node:1:title]/project_2025_bold_attack_ejeh_and_climate.pdf).
- Navarro, A. (August 2, 2024). "The DNC's Virtual Roll Call to Nominate Kamala Harris Started August 1. Here's How the Vote Works," **CBS News**. Retrieved October 20, 2024 from <https://www.cbsnews.com/news/dnc-virtual-roll-call-2024-how-it-works/>.
- NBC News. (September 9, 2024). "Harris and Trump: Compare where they stand on key issues," **NBC News**. Retrieved October 2, 2024 from <https://www.nbcnews.com/politics/2024-election/harris-trump-stance-issues-policies-president-race-rcna150570>.
- Olinton, J. & Lapinski, J. (November 1, 2024). "What the Early Voting Data Shows about New Voters – A Group that Could Swing the Election," **NBC News**. Retrieved October 6, 2024 from <https://www.nbcnews.com/politics/2024-election/early-voting-data-shows-new-voters-group-swing-election-rcna178187>.

- Ornstein, N. J. (June 12, 2024). The Demise of the Commission on Presidential Debates, **Brookings**. Retrieved October 3, 2024 from <http://www.brookings.edu/articles/the-demise-of-the-commission-on-presidential-debates/>.
- Pew Research Center. (February 29, 2024). **Americans' Top Policy Priority for 2024: Strengthening the Economy**. Retrieved September 30, 2024 from <https://www.pewresearch.org/politics/2024/02/29/americans-top-policy-priority-for-2024-strengthening-the-economy/>.
- Pew Research Center. (May 23, 2024). **Views of the Nation's Economy**. Retrieved September 30, 2024 from <https://www.pewresearch.org/politics/2024/05/23/views-of-the-nations-economy-may2024/#:%7E:text=Fewer%20than%20a%20quarter%20of,conditions%20as%20%E2%80%99Only%20fair.%E2%80%9D>.
- Prokop, A. (31 July 2024). "Project 2025: The Myths and The Facts," **Vox**. Retrieved October 12, 2024 from <https://www.vox.com/politics/360318/project-2025-trump-policies-abortion-divorce>.
- Pruitt, S. (June 1, 2023). "What are Delegates and Superdelegates ?," **History**. Retrived October 3, 2024 from <https://www.history.com/news/what-is-a-delegate-and-superdelegate>.
- Rampell, C. (May 28, 2024). "Nearly everything Americans believe about the economy is wrong," **Washington Post**. Retrieved Octocber 1, 2024 from <https://www.washingtonpost.com/opinions/2024/05/28/economy-gloom-voters-inflation/>.
- Reese, S. (June 3, 2024). **Presidential Candidate and Nominating Convention Security**, CRS in Focus 1F11555. Retrived October 1, 2024 from <https://sgp.fas.org/crs/misc/1F11555.pdf>.
- Roos, D. (October 16, 2024). "5 Presidents Who Lost the Popular Vote But Won the Election," **History**. Retrieved October 16, 2024 from <https://www.history.com/news/presidents-electoral-college-popular-vote>.
- Shepard, S. (18 July 2024). "Trump is giving the longest televised acceptance speech ever," **Politico**. Retrived October 2, 2024 from <https://www.politico.com/live-updates/2024/07/18/rnc-live-updates-coverage/trump-longest-speech-ever-00169691>.
- Statista. (2021). **Number of viewers of U.S. presidential inaugurations from**

- 1969 to 2021.** Retrieved October 1, 2024 from <https://www.statista.com/statistics/250929/us-presidential-inauguration-viewer-numbers/>.
- Statista. (2024). **Global Election in 2024: Statistic & Facts.** Retrived October 20, 2024 from <https://www.statista.com/topics/12221/global-elections-in-2024/>.
- Strauss, J. R. (June 24, 2024). **Joint Congressional Committee on Inaugural Ceremony: History Membership and Inaugural Activates**, CRS Report, R4693. Retrieved October 30, 2024 from <https://sgp.fas.org/crs/misc/R42603.pdf>.
- Supreme Court of the United States. (2019). **Gestational Age Act.** Retrieved October 1, 2024 from https://www.supremecourt.gov/Docket-PDF/19/19-1392/138354/20200316172854205_final%20JWHO%20appendix.031620.pdf.
- The American Presidency Project. (July 8, 2024). **2024 GOP Platform: Make America Great Again!**. Retrived October 2, 2024 from <https://www.presidency.ucsb.edu/documents/2024-republican-party-platform>.
- The American Presidency Project. **Nomination Acceptance Speeches and Messages, Presidential Nomination Acceptance Speeches and Messages 1835-2024**, UC Santa Barbara. Retrived October 3, 2024 from <https://www.presidency.ucsb.edu/documents/presidential-documents-archive-guidebook/party-platforms-and-nominating-conventions-2>.
- The Economist. (September 12, 2024). “America’s Election is Mired in Conflict,” **The Economist**. Retrived October 15, 2024 from <https://www.economist.com/leaders/2024/09/12/americas-election-is-mired-in-conflict>.
- The National Constitution Center. (2022). **Dobbs V. Jackson Women’s Health Organization (2022) Summary**. Retrieved October 25, 2024 from <https://constitutioncenter.org/the-constitution/supreme-court-case-library/dobbs-v-jackson-womens-health-organization>.
- The White House. (2023a). **Bidenomics Is Working: The President’s Plan Grows the Economy from the Middle Out and Bottom Up—Not the Top Down**, June 28, 2023. Retrieved September 20, 2024 from <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/statements-releases/2023/06/28/bidenomics-is-working-the-presidents-plan-grows-the-economy-from-the-middle-out-and-bottom-up-not-the-top-down/>.
- The White House. (2023b). **Report on the Bipartisan Safer Communities Act**,

- 1 Year Later, Center for American Progress, August 10, 2023. Retrieved October 1, 2024 from <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2024/06/A-Report-on-the-Implementation-of-the-Bipartisan-Safer-Communities-Act.pdf>.
- The White House. (2024). **Statement by Vice President Harris Marking One Year Since the October 7th Attack**, October 07, 2024. Retrieved October 8, 2024 from <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/statements-releases/2024/10/07/statement-by-vice-president-harris-marking-one-year-since-the-october-7th-attack/>.
- The White House. (January 20, 2021). **Inaugural Address by President Joseph R. Biden, Jr.**. Retrived September 30, 2024 from <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/01/20/inaugural-address-by-president-joseph-r-biden-jr/>.
- Thiparat, P. (2000). **kānlŭraktang læ kārnonronghāsīanglŭraktang nai sarat`amērikā** [USA's Election and election's campaign]. ASP/CSP Academic Series, Office of Research Affairs, Chulalongkorn University.
- Timsit, A., Ables, K., Masih, N. & Suliman, A. (November 4, 2024). "Where Trump and Harris Stand on Global Issues Ahead of the U.S. Election," **The Washington Post**. Retrieved November 4, 2024 from <https://www.washingtonpost.com/elections/2024/11/04/trump-harris-foreign-policy-us-american-election/>.
- Tulin, L.& Rudensky, Y. (August 9, 2024). "The Voting Rights Act Persists, but So Do Its Adversaries," **Brennan Center for Justice**. Retrived October 27, 2024 from <https://www.brennancenter.org/our-work/research-reports/voting-rights-act-persists-so-do-its-adversaries>.
- U.S. Department of State. (2024). **U.S. Security Cooperation with Ukraine: Fact Sheet**, Bureau of Political Affairs, October 21, 2024. Retrieved October 22, 2024 from <https://www.state.gov/u-s-security-cooperation-with-ukraine/>.
- U.S. Department of the Treasury. (2023). **Fact Sheet: How the Inflation Reduction Act's Tax Incentives Are Ensuring All Americans Benefit from the Growth of the Clean Energy Economy**, October 20, 2023. Retrieved October 1, 2024 from <https://home.treasury.gov/news/press-releases/jy1830>.
- Vandewalker, I. (2024). **Megadonors Playing Larger Role in Presidential Race**,

- FEC Data Shows**, Brennan Center For Justice, November 1, 2024. Retrieved November 1, 2024 from <https://www.brennancenter.org/our-work/analysis-opinion/megadonors-playing-larger-role-presidential-race-fec-data-shows>.
- Vargas, T., Hartz, T. & Hermann, P. (January 21, 2017). “Inauguration Protesters Vandalize set fires, try to disrupt Trump’s Oath, as Police Arrest More than 200,” **The Washington Post**. Retrieved October 20, 2024 from https://www.washingtonpost.com/local/protesters-bring-shouts-skirmishes-and-shutdowns-to-inauguration-celebration/2017/01/20/00ea4c72-df11-11e6-acdf-14da832ae861_story.html.
- Wax, B. M. (2024). **Federal Gun Laws 2024-All You Need to Know**, March 21, 2024. Retrieved October 14, 2024 from <https://www.barrywax.com/blog/federal-gun-laws/>.
- Weil, M. (March 6, 2024). “Ten Things to Know about the 2024 Presidential Election,” **Bipartisan Policy Center**. Retrived October 10, 2024 from <https://bipartisanpolicy.org/explainer/10-things-to-know-2024-presidential-election/>.
- Wendling, M. (2024a). “Five Takeaways from Trump’s Convention Speech,” **BBC**, July 19, 2024. Retrieved October 1, 2024 from bbc.com/news/articles/c729x2z4y4do.
- Wendling, M. (2024b). “Project 2025: A Wish List for Trump Presidency, Explained,” **BBC**, July 13, 2024 Retrieved October 2, 2024 from <http://www.bbc.com/news/articles/c977njnvq2do>.
- Wiggins, C. (July 30, 2024). “What is the Heritage Foundation, the group behind the terrifying Republican Project 2025 Agenda?,” **Advocate**. Retrived October 1, 2024 from <https://www.advocate.com/politics/what-is-heritage-foundation>.
- Wilson, J. Q. & Dilulio, J. J. (1995). **American Government**, Sixth edition. Massachusetts: D.C. Heath and Company.
- Wolfinger, R. E., Shapiro, M. & Greenstein, F. I. (1976). **Dynamics of American Politics**. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.

Democracy in the Colonial Period and the Early Evolution of the U.S. Electoral College from the First Four Presidential Elections

Akekalak Chaipumee*

Abstract

This article explores the complex historical development of democracy in the United States during its colonial period and the early evolution of the U.S. Electoral College as shaped through the nation's first four presidential elections. Beginning with the post-Revolutionary War period, the newly independent American colonies experienced significant political and economic challenges under the Articles of Confederation, leading to the drafting of the 1787 U.S. Constitution. The ensuing debates between Federalists and Anti-Federalists over governance structures and power distribution culminated in a system featuring an executive president, a novel concept at the time. The first part highlights how early democratic principles were influenced by the colonists' perception on the mixed constitution, often rooted in ancient Greek and Roman, and the cautious adaptation of British models. The second part of this article also examines how the Electoral College, originally designed to unify states and prevent factionalism, faced practical challenges and obstacles. These difficulties ultimately led to the 12th Amendment in 1803, which aimed to reform the Electoral College to better align with the emergent two-party system and ensure a more effective representation of the majority under the federalism and federal structure.

Keywords: U.S. Presidential elections; Democracy; Colonial period; Electoral College; Federalism

* Assistant Professor, Department of Political Science and Public Administration, Faculty of Social Science, Kasetsart University. Email: Akekalak.c@ku.th

** Received November 4, 2024; Revised November 12, 2024; Accepted November 13, 2024.

ประชาธิปไตยในสมัย อาณานิคมกับพัฒนาการยุค แรกของกลไกคณะผู้เลือกตั้ง สหรัฐฯ จากการเลือกตั้ง ประธานาธิบดี 4 ครั้งแรก

เอกลักษณ์ ไชยภูมิ*

บทคัดย่อ

บทความวิชาการชิ้นนี้สำรวจพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ที่ซับซ้อนของโมเดลประชาธิปไตยในสหรัฐฯ ในช่วงยุคอาณานิคมกับการพัฒนาต้นแบบของกลไกคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ สี่ครั้งแรก โดยเริ่มจากช่วงหลังสงครามปฏิวัติ เมื่ออาณานิคมอเมริกาเพิ่งได้รับอิสรภาพ การเมืองและเศรษฐกิจในประเทศเผชิญกับความท้าทายอย่างมากภายใต้บทบัญญัติแห่งสมาพันธรัฐ ซึ่งนำไปสู่การร่างรัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1787 การถกเถียงระหว่างฝ่ายสหพันธรัฐนิยมและฝ่ายต่อต้านสหพันธรัฐนำไปสู่การสร้างสถาบันประธานาธิบดี ซึ่งถือเป็นแนวคิดใหม่ในยุคนั้น โดยในส่วนแรกของบทความนี้เน้นว่าหลักการประชาธิปไตยในยุคแรกได้รับอิทธิพลจากแนวคิดเรื่องการปกครองแบบสมมติที่ได้รับอิทธิพลจากการปกครองยุคกรีกและโรมันโบราณ รวมถึงการดัดแปลงตัวแบบการปกครองของประเทศเมื่อยังอังกฤษ ในส่วนที่สองนั้นบทความชิ้นนี้ยังสำรวจวิธีที่กลไกคณะผู้เลือกตั้งซึ่งออกแบบมาเพื่อลดความแตกแยกทางการเมืองต้องเผชิญกับความท้าทายและอุปสรรคในทางปฏิบัติ จนกระทั่งนำไปสู่การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 12 ใน ค.ศ. 1803 เพื่อปรับปรุงกลไกคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกตั้งประธานาธิบดีให้เข้ากับระบบการเมืองสองพรรคใหญ่และการสะท้อนเสียงส่วนใหญ่ภายใต้ความคิดแบบสหพันธรัฐนิยมและโครงสร้างทางการเมืองแบบสหพันธรัฐของสหรัฐฯ

คำสำคัญ: การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ; ประชาธิปไตย; สมัยอาณานิคม; คณะผู้เลือกตั้ง; สหพันธรัฐนิยม

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Email: Akekalak@ku.th

** ได้รับบทความ 4 พฤศจิกายน 2567; แก้ไขปรับปรุง 12 พฤศจิกายน 2567; อนุมัติให้จัดพิมพ์ 13 พฤศจิกายน 2567

บทนำ

นับตั้งแต่บรรดาตินแดนอาณานิคมทั้ง 13 รัฐในอเมริกาได้รวมตัวกันทำสงครามเพื่ออิสรภาพจนกระทั่งประกาศเอกราชจากอังกฤษสำเร็จในปี ค.ศ. 1776 และได้สถาปนาประเทศสหรัฐอเมริกา (ซึ่งต่อจากนี้จะเรียกโดยย่อว่า ‘สหรัฐฯ’) ขึ้นหลังจากนั้น ช่วงเวลาว่า 13 ปีต่อจากนั้นกลับเป็นช่วงเวลาแห่งความโกลาหลและวิกฤตเศรษฐกิจจะระหว่างรัฐทั้ง 13 ที่มารวมตัวกันอย่างหลวม ๆ ภายใต้บทบัญญัติซึ่งอาจเทียบเคียงได้กับรัฐธรรมนูญ ณ เวลานั้นคือ Article of Confederation ซึ่งไม่ได้ระบุถึงการมีรัฐบาลกลาง (Federal Government) และโครงสร้างอำนาจที่จะมาทำหน้าที่ปกครองทั้ง 13 รัฐร่วมกัน จนเป็นเหตุให้เกิดวิกฤตการณ์ทางการเมือง วิกฤตเศรษฐกิจดังปรากฏผ่านเหตุการณ์กบฏเซอันโตงดัง จนกระทั่งลามไปถึงวิกฤตรัฐธรรมนูญในสหรัฐฯ ในครานั้นเองที่บรรดาบิดาผู้ก่อร่างสร้างประเทศสหรัฐฯ (American Founding Fathers) จึงได้จัดประชุมขึ้นที่เมืองฟิลาเฟียเพื่อที่จะร่วมกันหาฉันทามติในการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ซึ่งต่อมาจะปรากฏเป็นรัฐธรรมนูญฉบับ ค.ศ. 1787 ภายหลังจากการถกเถียงครั้งใหญ่ระหว่างผู้ร่างรัฐธรรมนูญ (American Framers) ซึ่งยึดถือหลักคิดตามวิถีแบบสหพันธรัฐนิยมหรือเฟเดอรัลลิสต์ (Federalism) กับพวกที่เป็นปฏิปักษ์ต่อแนวทางดังกล่าว (Anti-federalism) จนสุดท้ายลงมติว่าการประกาศใช้รัฐธรรมนูญพร้อมกับบทบัญญัติรับรองเสรีภาพด้วยร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญ 10 มาตราแรก (the first 10 amendments) โดยที่ให้มีสถาบันทาง การเมืองของเอกบุคคละที่เรียกว่าประธานาธิบดี (President) ที่มีวาระจำกัดและมาจากการเลือกตั้งทางอ้อมในยุคแรกมาใช้อำนาจในทางบริหาร (executive power) และทำให้สหรัฐฯ นับเป็นชาติแรก ๆ ในโลกที่ทดลองให้มีประมุขของรัฐและประมุขของฝ่ายบริหารที่ไม่ได้มาจากการสืบราชสันตติวงศ์ตามแบบระบอบกษัตริย์ที่ยังคงพบเห็นได้มากในโลกศตวรรษที่ 18

โดยเหตุดังกล่าว สหรัฐฯ จึงจัดให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีในทุก ๆ 4 ปี แม้การเลือกตั้งในยุคแรกจะยังไม่ปรากฏตามแบบวิธีที่ผู้คนคุ้นเคยในปัจจุบัน ยกตัวอย่างเช่น ก่อนที่จะมีการเสนอให้แก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 11 ใน ค.ศ. 1804 (และจะมีผลบังคับใช้ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีเดียวกัน) ผู้ที่จะเข้ามาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี คือบุคคลที่ได้คะแนนเสียงส่วนใหญ่ของคณะผู้เลือกตั้ง (electoral colleges) เป็นอันดับหนึ่งและอันดับสองจะได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีตามลำดับ หรือก่อนหน้าที่จะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 20 ในปี ค.ศ. 1933 ได้มีการเปลี่ยนแปลงวาระการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีให้เริ่มต้นนับ ณ วันที่ 20 มกราคม ของปีถัดจากที่มีการเลือกตั้ง หรือการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 22 (ค.ศ. 1947) ก็ยังมิได้มีการระบุที่ชัดเจนว่าวาระการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีสหรัฐฯ จะมีได้ไม่เกิน 2 สมัยไม่ว่าจะติดกันหรือไม่ก็ตาม เป็นต้น ดังนั้นสถาบันประธานาธิบดีของสหรัฐฯ รวมถึงตัวกระบวนการเลือกตั้งและระบบเลือกตั้งจึงเต็มไปด้วยพลวัตรในรอบ 225 ปีที่ผ่านมา โดยมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีไปแล้วทั้งสิ้น 59 ครั้ง ประกอบด้วยการเลือกตั้งในศตวรรษที่ 18 จำนวน 3 ครั้ง การเลือกตั้งประธานาธิบดีในศตวรรษที่ 19 และ 20

อีกจำนวนศตวรรษละ 25 ครั้ง และสุดท้ายคือการเลือกตั้งประธานาธิบดีในศตวรรษที่ 21 ที่มีการเลือกตั้งไปแล้ว 6 ครั้ง และล่าสุดในวันที่ 4 พฤศจิกายน ค.ศ. 2024 ที่จะถึงนี้ จะเป็นอีกวาระคติที่จะเกิดการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ วนมาบรรจบอีกครั้งหนึ่ง และถือเป็นเหตุการณ์ที่ผู้คนทั่วทั้งโลกต่างเฝ้าจับตามองเหตุการณ์การเลือกตั้งดังกล่าวที่กำลังจะเกิดขึ้น โดยเหตุที่สหรัฐฯ ถือว่ายังคงมีสถานะเป็นหนึ่งในประเทศมหาอำนาจของศตวรรษที่ 21 อันทำให้การเปลี่ยนแปลงผู้นำของสหรัฐฯ กระทบต่อแนวทางการดำเนินนโยบายที่มีใช้แค่เพียงนโยบายภายในประเทศของสหรัฐฯ อย่างเดียวเท่านั้น หากยังรวมถึงการต่างประเทศและการจัดวางดุลแห่งอำนาจในภูมิรัฐศาสตร์โลกร่วมสมัยในภูมิภาคต่าง ๆ อีกด้วย

แนวคิด “ประชาธิปไตย” ในความคิดทางการเมืองอเมริกาก่อนการร่างรัฐธรรมนูญ

ในแง่ของมโนทัศน์เรื่องประชาธิปไตยในสหรัฐฯ นั้น พบว่าก่อนหน้านี้ได้มีนักวิชาการด้านความคิดทางการเมืองอเมริกานจำนวนหนึ่งได้พยายามออกสำรวจมโนทัศน์เรื่องประชาธิปไตยในช่วงเวลาที่สหรัฐฯ ยังคงอยู่ภายใต้อาณานิคมของอังกฤษ เช่น ข้อเสนอของรอย เอ็น. ลอคเคน (Roy N. Lokken) ในบทความเรื่อง The Concept of Democracy in Colonial Political Thought (1959) ผลปรากฏว่าการออกค้นหาแนวคิดเรื่องประชาธิปไตยในสมัยอาณานิคมของเขาได้ถูกโต้แย้งเป็นอย่างมากจากนักวิชาการคนอื่น ๆ โดยเฉพาะจากข้อเสนอของชาร์ล เอ็ม. แอนดรูวส์ (Charles M. Andrews) (1938) ที่มองว่าการค้นหานักคิดประชาธิปไตยในความคิดทางการเมืองอเมริกันในสมัยอาณานิคมนั้นมีลักษณะเป็นข้อเสนอที่พยายามยึดยึดติดมโนทัศน์ในปัจจุบันไปย้อนมองความคิดในอดีต (presentism) โดยแอนดรูวส์ได้แย้งอย่างชัดเจนว่าแนวคิดเรื่องประชาธิปไตยในสหรัฐฯ ในขณะนั้นยังไม่เกิดขึ้น และไม่มีการต่อสู้ใด ๆ ของดินแดนอาณานิคมที่จะเรียกว่าเป็นการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยได้เลย ข้อถกเถียงที่กล่าวไปข้างต้นจึงเป็นตัวอย่างที่ดีของการศึกษาความคิดเรื่องประชาธิปไตยในสหรัฐฯ ว่าตกลงแล้วคนอเมริกันมีความเข้าใจหรือเรียกการปกครองของตนเองว่าเป็นระบอบประชาธิปไตยตั้งแต่เมื่อใดกันแน่ (ดู Palmer, 1953) ผลงานของนักประวัติศาสตร์ที่นิยมระบอบประชาธิปไตยในช่วงหลัง ๆ หลายชิ้นจะหันมาเห็นด้วยและยอมรับข้อเสนอของแอนดรูวส์มากขึ้น แต่ก็ไม่ได้เห็นด้วยไปทั้งหมด เช่นงานที่เชื่อว่าแม้จะยังไม่มีการใช้คำว่าประชาธิปไตยขึ้นในสมัยอาณานิคม แต่กระนั้นก็ได้แปลว่าไม่มีเมล็ดพันธุ์หรือหน่ออ่อนของความเป็นประชาธิปไตยในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นอยู่บ้างเลย (Miller, 1933, pp. 171-172) ส่วนนักประวัติศาสตร์อีกกลุ่มหนึ่งกลับเลือกที่จะมองข้ามคำอธิบายของแอนดรูวส์และอธิบายว่าแนวคิดประชาธิปไตยได้เติบโตและงอกงามมาตั้งแต่ในช่วงอาณานิคมก่อนจะมีการต่อสู้เพื่ออิสรภาพแล้ว (Brown, 1955, pp. 57-58)

ส่วนประเด็นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวความคิดทางการเมืองแต่เป็นประเด็นเรื่องของ “คำ” และการใช้คำว่าประชาธิปไตย หรือ ‘democracy’ ตรง ๆ นั้นกลับดูเหมือนว่าข้อถกเถียงจะเบาว่า เนื่องจากนักวิชาการส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า คำว่าประชาธิปไตยที่พบในเวลานั้นไม่ว่าจะ

ปรากฏในงานเขียน แผ่นพับ สุนทรพจน์ หรือจดหมายส่วนตัวต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่แล้วมักเป็นการใช้ประชาธิปไตยในแง่ลบ ซึ่งจุดนี้แสดงให้เห็นว่าความเข้าใจเกี่ยวกับคำว่าประชาธิปไตยของนักคิดในสมัยอาณานิคมส่วนใหญ่ยังคงได้รับอิทธิพลมาจากมโนทัศน์เรื่องประชาธิปไตยในแง่ลบของนักปรัชญาการเมืองในสมัยโบราณอย่างเพลโต อริสโตเติล หรือซิซิโร ไม่ว่าจะรับมาโดยตรง หรืออ่านโดยอ้อมผ่านงานของนักบุญอะควินัส มาคิอาเวลลี คาลแวง พูเพนดอล์ฟ มงเตสกีเออ หรือนักปรัชญาคนอื่น ๆ ก็ตาม

เหตุนี้ ประชาธิปไตยที่ชาวอาณานิคมรับรู้จึงมีเพียง 2 ประเภท คือ ประชาธิปไตยแบบไม่ผสมหรือประชาธิปไตยอย่างง่าย (unmixed or simple democracy) ที่มีตัวแบบมาจากประชาธิปไตยในสมัยโบราณของนครรัฐเอเธนส์ กับประเภทที่สอง คือ ประชาธิปไตยในฐานะองค์ประกอบหนึ่งของการปกครองแบบผสม (mixed constitution) ที่ประชาธิปไตยเป็นเพียงแขนงหนึ่งของการปกครองที่จะต้องมีการผสมผสานกับองค์ประกอบอื่น ๆ คือราชาธิปไตย และอภิชนาธิปไตย ซึ่งบางครั้งการปกครองแบบผสมนี้อาจปรากฏในรูปของมหาชนรัฐอภิชน (aristocratic commonwealth) ที่มีองค์ประกอบของอภิชนาธิปไตยและประชาธิปไตยเป็นองค์ประกอบหลัก (Lokken, 1959, pp. 570-571) ดังจะเห็นได้จากความคิดของบรรดานักคิดรายย่อย (minor thinkers) ในการเมืองอเมริกันต่อไปนี้

ตัวอย่างของการใช้คำว่าประชาธิปไตยในมิติแรกนั้น พบว่าในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17 เกิดข้อกล่าวหาจากชาวอังกฤษซึ่งสะท้อนความหวาดระแวงว่า ชาวอาณานิคมแห่งรัฐแมสซาชูเซตส์กำลังพยายามสถาปนาระบอบประชาธิปไตยแบบบริสุทธิ์ (pure democracy) ขึ้นจากการที่พวกเขาได้ออกแบบกลไกในการเลือกผู้ว่าการมณฑลรัฐโดยตรงขึ้น แม้ว่าการเลือกตั้งดังกล่าวจะเป็นไปตามกฎบัตร (Charter) ที่พระเจ้าชาร์ลที่ 1 แห่งอังกฤษพระราชทานมาให้ก็ตาม ซึ่งจุดนี้จอห์น คอตตัน (John Cotton) ผู้นำทางความคิดของกลุ่มเพียวรีตันในบอสตันได้ออกมาได้แย้งและอธิบายว่าจริง ๆ แล้วสิ่งที่ชาวอาณานิคมในมณฑลรัฐแมสซาชูเซตส์พยายามออกแบบสถาบันการเมืองนั้นมีไชระบอบประชาธิปไตยแบบบริสุทธิ์ เพราะตราบิตที่การปกครองยังต้องอาศัยผู้ว่าการมณฑลรัฐและรัฐสภาของมณฑลรัฐ เมื่อนั้นการปกครองย่อมคงไว้ซึ่งความเป็นอภิชนาธิปไตยมากกว่าประชาธิปไตย แม้ว่าประชาชนจะเป็นผู้เลือกผู้ว่าการของพวกเขาเข้าไปเองโดยตรงก็ตาม (Hutchingson, 1936 cited in Lokken, 1959, p. 571)

ข้อถกเถียงและคำแก้ต่างของคอตตันทำให้เราเข้าใจได้เป็นอย่างดีว่าเหตุใดชาวอาณานิคมจึงไม่นิยมใช้หรืออ้างถึงคำว่าประชาธิปไตยในงานเขียนของพวกเขาเลย ทั้งนี้เพราะคำดังกล่าวสะท้อนถึงระบอบการปกครองที่เป็นสิ่งไม่พึงประสงค์หรือประชาธิปไตยแบบบริสุทธิ์ซึ่งในอีกด้านหนึ่งย่อมช่วยให้เราเข้าใจการใช้คำว่าประชาธิปไตยในมิติที่สองของบรรดานักคิดในสมัยอาณานิคม นั่นคือประชาธิปไตยในฐานะองค์ประกอบหนึ่งของการปกครองแบบผสม โดยเราจะเห็นวิธีคิดเช่นนี้มากมาย เช่น คำอธิบายของฟรานซิส รอร์วล์ (Francis Rawley) พ่อค้าวานิชและนักการเมืองชาวฟิลาเดเฟีย ซึ่งได้เตือนว่าประชาธิปไตยที่ไม่ผสมอาจกลับกลายเป็นการปกครอง

ของฝูงชนหรือชนาธิปไตย (ochlocracy) ได้ในที่สุด เพราะทั้งประชาธิปไตยและอภิชนาธิปไตยสำหรับรอร์แล้วต่างก็เป็นรูปแบบการปกครองที่หมิ่นเหม่ต่อความสับสนอลหม่านและไม่คงทนถาวรใด ๆ ความคิดดังกล่าวของรอร์ลสอดคล้องกับแซมมวล วิลลาร์ด (Samuel Willard) นักบวชแห่งเซาท์เซ็กซ์ ซึ่งต่อมาจะเป็นรักษาการอธิการบดีของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ผู้ซึ่งเชื่อว่าระบอบประชาธิปไตยแบบไม่ผสมจะกลับกลายเป็นอนาธิปไตย (anarchy) เช่นเดียวกันกับการที่ราชาธิปไตยแบบไม่ผสมก็จะกลับกลายเป็นทรราชย์ในที่สุด ดังนั้นสำหรับวิลลาร์ดแล้ว เขามองว่าไม่มีรูปแบบการปกครองแบบบริสุทธิ์ใดจะเป็นรูปแบบการปกครองที่ดีที่สุดแก่ทุกสังคมได้ แต่การปกครองที่ดีที่สุดจะต้องอาศัยความสุรอบคอบ (prudence) และการคำนึงถึงปัจจัยในเชิงกละเทศะ และความเป็นไปได้ในการบรรลุเป้าหมาย และความสุขของผู้คนที่เป็นองค์รวมทั้งหมดในที่แห่งนั้นอย่างชาญฉลาด ซึ่งองค์ประกอบที่ว่ำนั้นมีสามส่วนคือ ราชาธิปไตย อภิชนาธิปไตย และประชาธิปไตย ที่ซึ่งจะต้องรักษาทันระที่เชื่อมโยงองค์ประกอบเหล่านี้เอาไว้ เพื่อที่จะทำให้ไม่มีองค์ประกอบใดกลับกลายเป็นทรราชย์ หรืออนาธิปไตยอย่างใดอย่างหนึ่งที่ตั้งาก็เป็นเป้าหมายที่เลวของการปกครอง และเป็นความทุกขระทมของผู้อยู่ใต้ปกครองของรูปแบบการปกครองดังกล่าวทั้งสิ้น (Rawle, 1726, pp. 24-25 cited in Lokken, 1959, p. 572)

ส่วนเจมส์ เบิร์ก (James Burgh) นักคิดสำนักวิกรมมองว่าประชาธิปไตยแบบไม่ผสมจัดเป็นการปกครองของพวกอินเดียนแดงกับกลุ่มคนที่ยังคงอาศัยแบบบรรพกาลและไม่ได้รับรู้ความเจริญแล้วเท่านั้น เพราะประชาธิปไตยแบบไม่ผสมจะเป็นไปได้ก็แต่เพียงในนคร-รัฐขนาดเล็ก ๆ เท่านั้น (Burgh, 1775, p. 5 cited in Lokken, 1959, p. 572) ในขณะที่เจมส์ โอทิส (James Otis) จะมองประชาธิปไตยแบบบริสุทธิ์ว่าเป็นการปกครองที่ทุกคนปกครองทุกคน (a government of all over all) แต่ก็เห็นเช่นเดียวกับเบิร์ก เพราะโอทิสยังคงเชื่อว่าประชาธิปไตยเป็นรูปแบบการปกครองที่เป็นไปไม่ได้ในสังคมที่มีจำนวนประชากรมาก เพราะยังประชากรมีจำนวนมากขึ้นเท่าใด โอกาสที่การปกครองแบบบริสุทธิ์จะเป็นไปได้ก็ยังมีน้อยลงเท่านั้น ด้วยเหตุนี้การปกครองในอุดมคติสำหรับโอทิสจึงเป็นการปกครองที่ผสมผสานทั้งองค์ประกอบแบบราชาธิปไตย อภิชนาธิปไตย และประชาธิปไตยเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อที่จะสร้างความกลมกลืนภายในการปกครองที่หลายฝ่ายถวิลหา และเป็นการปกครองที่เข้าใกล้กับความคิดเรื่องความสมบูรณ์แบบการปกครองที่เป็นไปได้จริงในทางปฏิบัติมากที่สุด (Otis, 1766, pp. 17, 20 cited in Lokken, 1959, p. 572)

ด้วยเหตุนี้ จึงไม่แปลกอีกเช่นกันที่นักคิดในดินแดนอาณานิคมส่วนใหญ่ จะมองการปกครองของอังกฤษในขณะนั้นว่าเป็นการปกครองแบบผสมในอุดมคติ (ideal mixed government) และเป็นตัวแบบที่พวกเขายึดถือเป็นแบบอย่างในการจัดวางตำแหน่งแห่งที่และออกแบบกลไกการทำงานของสถาบันทางการเมืองในมลรัฐต่าง ๆ วิธีคิดดังกล่าวแสดงออกอย่างชัดเจน เช่นในกรณีของจอห์น ไวส์ (John Wise) นักบวชและนักทฤษฎีการเมืองคนสำคัญของอเมริกาในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการปกครองแบบผสมไว้ว่าเป็นการปกครองที่เป็นธรรมที่สุดในโลกเท่าที่จะเป็นไปได้ เพราะมีทั้งองค์ประกอบที่มีสถานะเหมือนสถาบันกษัตริย์ที่

ถูกจัดวางอย่างลงตัวโดยมีประชาธิปไตยอันสูงส่ง (noble democracy) คอยทำหน้าที่เป็นฐาน โดยไว้อย่างดีต่อการปกครองของอังกฤษในฐานะที่เป็นหนึ่งในสามตัวอย่างของการปกครองที่มีลักษณะเป็นการปกครองอันสูงส่ง (noble government) (Wise, 1958, pp. 50, 95 cited in Lokken, 1959, p. 574) ทั้งนี้ การยกย่องและมองการปกครองแบบผสมของอังกฤษในฐานะการปกครองที่เป็นต้นแบบให้แก่ดินแดนอาณานิคมนี้ยังคงดำเนินเรื่อยมาจนกระทั่งถึงช่วงปลายของยุคอาณานิคม ดังจะเห็นได้จากงานเขียนของเบนจามิน เชิร์ช (Benjamin Church) ว่า “ข้าพเจ้าสักการะการปกครองของอังกฤษประดุจดังรูปเคารพที่มีปาม” (Niles, 1876, p. 36 cited in Lokken, 1959, p. 574) ซึ่งคำพูดของเชิร์ชนี้ช่วยสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของคนอเมริกันในศตวรรษที่ 17-18 ที่มีต่อการปกครองแบบผสมในช่วงเวลาก่อนที่จะมีสงครามปฏิวัติเพื่อประกาศอิสรภาพในดินแดนอาณานิคมอเมริกาได้เป็นอย่างดี

ชาวอาณานิคมอเมริกาไม่เพียงยกย่องและมองการปกครองแบบผสมของอังกฤษในฐานะต้นแบบของการปกครองที่พึงปรารถนาเท่านั้น แต่พวกเขายังเชื่อว่าการปกครองในดินแดนอาณานิคมของพวกเขาเองนั้นเป็นการปกครองที่ลอกเลียนแบบมาจากการปกครองของอังกฤษอีกด้วย โดยมีผู้ว่าการรัฐเปรียบเสมือนสถาบันกษัตริย์ของอังกฤษ ส่วนสภาสูงของมลรัฐ (Council) ก็เทียบได้กับสภาขุนนาง และสภาล่าง (assembly) เทียบได้กับสภาสามัญของอังกฤษ (Niles, 1876, p. 21 cited in Lokken, 1959, p. 574) โดยลักษณะการแห่งการลอกเลียนแบบประเทศแม่ที่ว่านี้ยังคงดำเนินต่อไปแม้จนกระทั่งเกิดการประหารชีวิตพระเจ้าชาร์ลที่ 1 ในสงครามกลางเมืองระหว่างสถาบันพระมหากษัตริย์กับรัฐสภาอังกฤษที่ลงเอยด้วยการเปลี่ยนแปลงไปเป็นระบอบสาธารณรัฐแล้วก็ตาม ดังจะเห็นได้จากการที่รัฐบาลของมลรัฐนิวอิงแลนด์ ยังคงมองว่าตนเป็นรัฐจักรภพน้อย (little commonwealth) ที่มีรัฐจักรภพพิริแดน (Puritan commonwealth) ของอังกฤษเป็นต้นแบบของการปกครองแบบผสมที่ไร้กษัตริย์ (mixed constitution minus the king) ดังจะเห็นได้จากคำอธิบายของเอ็ดเวิร์ด จอห์นสัน (Edward Johnson) ว่า “อำนาจสูงสุดของรัฐจักรภพน้อยแห่งนี้ประกอบด้วยการผสมผสานระหว่างองค์ประกอบที่เป็นอภิชนาธิปไตยและองค์ประกอบที่เป็นประชาธิปไตยของตำแหน่งต่าง ๆ ที่ได้รับการคัดเลือกผ่านการเลือกตั้งด้วยเสียงข้างมากของเสรีชนทั่วทั้งดินแดน และตำแหน่งรองลงมาที่คัดเลือกโดยเมืองต่าง ๆ” (Jameson, 1910, pp. 140-141) คำกล่าวข้างต้นจึงแสดงให้เห็นถึงความคิดโดยทั่วไปที่ชาวอาณานิคมนั้นมีต่อรูปแบบการปกครองทั้งของอังกฤษ และของตัวพวกเขาเองตั้งแต่ช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 17 จนถึงครั้งแรกของศตวรรษที่ 18 ได้เป็นอย่างดี

ควรบันทึกไว้ด้วยเช่นกันว่าการลอกเลียนแบบระบอบการปกครองที่วางอยู่บนสมมติฐานของ 3 ฝ่ายของอังกฤษจากดินแดนอาณานิคมย่อมได้รับผลกระทบคู่ขนานตามไปด้วยเช่นกันในยามที่อังกฤษเริ่มมีการปรับลดพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์และกระแสที่เรียกร้องให้มีการเพิ่มอำนาจให้แก่ฝ่ายรัฐสภาและการก้าวขึ้นมามีบทบาทนำของพรรคควินในรัฐสภา สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นผ่านข้อเรียกร้องให้เพิ่มอำนาจสภาของมลรัฐในดินแดนอาณานิคมด้วยเหตุผลเดียวกันกับ

ที่พรรควิกอ้างว่าตนเป็นตัวแทนของสามัญชนแห่งอังกฤษ ในทำนองเดียวกันสมาชิกรัฐสภาของมลรัฐในดินแดนอาณานิคมต่างก็อ้างว่าตนเองเป็นตัวแทนผลประโยชน์ของสามัญชนในดินแดนอาณานิคม (colonial commonalty) อันประกอบไปด้วย ชาวนา ช่างฝีมือ และบรรดาพ่อค้าชาวนิวยอร์กเช่นเดียวกัน เช่น การอภิปรายในสภาของมลรัฐนอร์ทแคโรไลนาว่าสภาของมลรัฐมีหน้าที่เสมือนหนึ่ง “ตา หู และปากให้แก่สามัญชน” (Borden, 1927, p. 69 cited in Lokken, 1959, p. 576) ซึ่งความคิดดังกล่าวถูกตั้งข้อสังเกตจากคนร่วมสมัยว่าได้รับอิทธิพลมาจากรัฐสภาอังกฤษในปี ค.ศ. 1641 และมีจุดประสงค์ที่ต้องการจัดตั้งการปกครองตามแนวคิดสาธารณรัฐนิยมตามอุดมการณ์ของพวกเขาเพื่อยุติดินอันเป็นที่มาของการกล่าวโจมตีความพยายามดังกล่าวในดินแดนอาณานิคมว่าเป็นความพยายามในการจัดตั้งระบอบประชาธิปไตยหรือการสนับสนุนนโยบายที่โน้มเอียงไปในแนวทางประชาธิปไตย ดังจะเห็นได้จากคำเตือนที่ว่า “จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการถ่วงดุลความมั่งคั่งไม่รู้จักพอของประชาธิปไตย ด้วยการลดอำนาจของสภาในปัจจุบันที่มีมากเกินไปเสียแล้ว” (Lokken, 1959, p. 577)

ด้วยเหตุนี้ สมมติฐานของนักวิชาการจำนวนหนึ่งที่ว่ามีความเกี่ยวข้องกับประชาธิปไตยในดินแดนอาณานิคมก่อนการปฏิวัติเพื่อประกาศอิสรภาพในอเมริกาจึงเป็นความจริงในความหมายที่ว่า ประชาธิปไตยคือองค์ประกอบหนึ่งที่แสดงออกผ่านกลไกรัฐสภาของมลรัฐซึ่งเทียบเคียงได้กับสภาสามัญของอังกฤษ แต่ประชาธิปไตยที่ว่าจะต้องอยู่ภายใต้การปกครองแบบผสมที่ประกอบไปด้วยองค์ประกอบอื่น ๆ อย่างน้อยหนึ่งองค์ประกอบไม่ว่าจะเป็นราชาธิปไตยหรือกษัตริย์ประชาธิปไตยก็ตาม (Lokken, 1959, p. 577) และจากความเข้าใจเช่นนี้เองที่ทำให้ความไม่พอใจของชาวอาณานิคมในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 18 กลายเป็นความรู้สึกไม่พอใจที่มีต่อการปกครองแบบผสมที่ “เสียสมดุล” กล่าวคือ พวกเขาเฝ้าระวังการกดขี่ของกษัตริย์อังกฤษได้ทำให้การปกครองแบบผสมของอังกฤษกลับกลายเป็นการปกครองแบบผสมที่เลว แต่ในทางหลักการแล้วตัวแบบการปกครองแบบผสมของอังกฤษยังจัดเป็นตัวแบบการปกครองที่ดีอยู่ เพียงแต่ต้องประกอบที่เป็นสถาบันกษัตริย์ในเวลานั้นได้ทำลายสมดุลและชักนำองค์ประกอบอื่น ๆ ให้ตกต่ำเสื่อมทรามไป (Niles, 1876, p. 44 cited in Lokken, 1959, p. 579) แนวคิดเช่นนี้เองจึงนำไปสู่ความคิดของชาวอาณานิคมที่จะสร้างการปกครองแบบผสมที่ได้สมดุลขึ้นใหม่ โดยตัดองค์ประกอบที่เป็นเอกบุคลคือสถาบันพระมหากษัตริย์ที่มาจากการสืบสายโลหิต (hereditary) ออกไปและแทนที่ด้วยเอกบุคลในแบบอื่น ก่อนจะนำมาจัดวางร่วมกับองค์ประกอบอื่น ๆ ของพวกเขาเอง (Lokken, 1959, pp. 579-80)

คำอธิบายในข้างต้น จึงสอดคล้องกับข้อเสนอล่าสุดในงานเรื่อง The Royalist Revolution(2014)ของเอริคเนลสัน(Eric Nelson)ว่าแท้จริงแล้วการต่อสู้เพื่อประกาศเอกราชจากอังกฤษของคนอเมริกันในตอนแรกมิใช่การต่อสู้ระหว่างชาวอเมริกันกับสถาบันพระมหากษัตริย์อังกฤษคือพระเจ้าจอร์จที่ 3 แต่เป็นการต่อสู้ระหว่างตัวแทนของชาวอเมริกันกับรัฐสภาแห่งอังกฤษที่เป็นทรราชย์มากกว่า ดังนั้น คนอเมริกันจึงมิได้ปฏิเสธอำนาจการใช้อำนาจโดยเอกบุคล

อย่างสิ้นเชิง ในทางตรงกันข้ามสิ่งที่พวกเขาเผชิญและรังเกียจคือการใช้อำนาจแบบทรราชของคณะบุคคลคือรัฐสภาแห่งอังกฤษมากกว่าสถาบันพระมหากษัตริย์ (Nelson, 2014, p. 2) เพราะรัฐสภาอังกฤษภายหลังจากการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ใน ค.ศ. 1688 ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของการปกครองอังกฤษ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือบรรดาผู้รักชาติชาวอเมริกัน (American Patriots) ในช่วงต้นของการต่อสู้เพื่อประกาศอิสรภาพยังไม่ได้รับอิทธิพลทางความคิดจากพวกวิกส์ที่พยายามจำกัดพระราชอำนาจของสถาบันพระมหากษัตริย์หรืออำนาจของเอกบุคคล แต่ตรงกันข้าม เพราะได้รับอิทธิพลจากวิธีคิดของพวกรอยัลลิสต์หรือทอรี (Tory) ในอังกฤษที่พยายามธำรงรักษาอำนาจของเอกบุคคลเพื่อต่อกรกับรัฐสภาที่เถลิงอำนาจขึ้นมาแทน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรักษาพระราชอำนาจในการวิ้ได้ร่างกฎหมายในกระบวนการนิติบัญญัติของสถาบันพระมหากษัตริย์เอาไว้ ดังนั้นการต่อสู้ของอเมริกันในช่วงแรกจึงเป็นการพยายามเรียกร้องอำนาจของพระมหากษัตริย์อังกฤษคืนจากรัฐสภามากกว่าจะเป็นการปฏิเสธสถาบันพระมหากษัตริย์

อย่างไรก็ดี โดยเหตุที่พระมหากษัตริย์อังกฤษคือพระเจ้าจอร์จที่ 3 เลือกปฏิเสธที่จะแสดงท่าทีสนับสนุนชาวอเมริกันจึงเป็นเหตุให้สถาบันพระมหากษัตริย์อังกฤษกลับกลายเป็นอยู่ฝ่ายตรงกันข้ามกับคอนอเมริกันในท้ายที่สุด (Nelson, 2014, p. 5) แต่ก็มีได้หมายความว่าความคิดทางการเมืองอเมริกันจะปฏิเสธสถาบันทางการเมืองที่มีเอกบุคคลเป็นผู้ใช้อำนาจไปอย่างสิ้นเชิง เพราะการปฏิเสธตัวบุคคลคือพระมหากษัตริย์กับการปฏิเสธสถาบันพระมหากษัตริย์นั้นมีความแตกต่างกันอย่างมากและด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักคิดชาวอเมริกันที่ยังคงต้องการสถาบันเอกบุคคลได้พยายามผสมผสานการใช้อำนาจโดยคน ๆ เดียวเข้ากับความคิดแบบมหาชนรัฐนิยม (republicanism) ที่เริ่มเข้ามามีอิทธิพลในอเมริกาแล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงทศวรรษที่ 1780 อันเป็นสาเหตุให้สถาบันพระมหากษัตริย์ที่เกิดขึ้นในสหรัฐฯ นั้นถูกปรับปรุงโดยคนอเมริกันจนมีลักษณะกลายเป็นสถาบันทางการเมืองแบบใหม่ตามแนวคิดแบบมหาชนรัฐนิยม คือมีวาระการดำรงตำแหน่งที่จำกัด แต่ยังคงมีอำนาจทางการเมืองในระดับมากและอาจมากเสียยิ่งกว่าพระมหากษัตริย์อังกฤษทุกพระองค์นับตั้งแต่พระเจ้าวิลเลียมแห่งออเรนจ์เป็นต้นมา (Nelson, 2014, p. 7) และการกระทำดังกล่าวนี้ ถือเป็นการทดลองของชาวอเมริกันในช่วงที่เกิดการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่และกลายเป็นที่มาของการสร้างสถาบันทางการเมืองของเอกบุคคลแบบมีวาระจำกัดที่รู้จักกันในชื่อสถาบันประธานาธิบดี (Presidency) ในเวลาต่อมา ซึ่งจะถูกระบุเอาไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1787 ของพวกเขาต่อไป

เมื่อมลรัฐต่าง ๆ ที่เคยเปี่ยมดีตอาณานิคมของอังกฤษได้ตัดสินใจประกาศเอกราชจากอังกฤษใน ค.ศ. 1776 สภาวะสุญญากาศทางการเมืองที่คล้ายคลึงกับช่วงหลังสงครามกลางเมืองของอังกฤษก็ได้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง โดยที่พวกเขาได้รับมรดกชิ้นสำคัญจากอังกฤษมาโดยไม่รู้ตัว โดยมรดกที่ว่านั่นก็คือการถกเถียงเกี่ยวกับการออกแบบการปกครองของตนเอง เพราะช่วงเวลาสุญญากาศอันเนื่องมาจากการประกาศตัวเป็นเอกราชจากอังกฤษนั้น หากพิจารณาให้ดีแล้วจะพบว่ามีความคล้ายคลึงกับช่วงเวลาหลังสงครามกลางเมืองอังกฤษเป็นอย่างยิ่ง กล่าวคือ

ในสภาวะการณ์ที่มีการโค่นล้มองค์อธิปัตย์เดิมลง โดยในอังกฤษคือการประหารชีวิตพระเจ้าชาร์ลที่ 1 ส่วนในอเมริกาคือการประกาศอิสรภาพนั้น ย่อมนำไปสู่การตั้งคำถามสำคัญที่สุดในทางการเมืองของทั้งอังกฤษและอเมริกา นั่นคือ ใครควรจะเป็นองค์อธิปัตย์คนใหม่ หรือ ก็คือคำถามที่ว่า จะออกแบบรัฐธรรมนูญที่จะมากำหนดโครงสร้างทางและสถาบันทางการเมืองใหม่อย่างไร จึงไม่แปลกที่ช่วงเวลาดังกล่าวจะเป็นช่วงเวลาที่เราคิดทางการเมืองการปกครองมีความเบ่งบานอย่างมาก เพราะเป็นช่วงเวลาที่ประชาชนและผู้ปกครองจะร่วมกันถกเถียงว่าพวกเขาจะจัดการตัวเองและความสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างไร โดยในกรณีของอังกฤษนั้นข้อถกเถียงได้ลงเอยด้วยการฟื้นฟูราชวงศ์จอร์จ (Restoration) กลับคืนมาใน ค.ศ. 1660

ส่วนในกรณีของสหรัฐอเมริกาการต่อสู้ทางความคิดในแง่ของการออกแบบรัฐธรรมนูญภายใต้การสนับสนุนแนวคิดที่แตกต่างกันสองฝ่ายคือ ฝ่ายที่สนับสนุนเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจ กับฝ่ายที่สนับสนุนแนวคิดเรื่องการปกครองแบบผสมซึ่งบางครั้งอาจใช้คำเรียกว่าการปกครองแบบสมดุล (balanced government) ซึ่งปรากฏให้เห็นอย่างแพร่หลายในการร่างรัฐธรรมนูญของแต่ละมลรัฐในฐานะของตัวแทนของแนวคิดสองแบบที่ครอบคลุมวิถีคิดในการออกแบบรัฐธรรมนูญในเวลานั้น เช่น ข้อเสนอในการร่างรัฐธรรมนูญของมลรัฐเพนซิลเวเนียใน ค.ศ. 1776 (Pennsylvania Constitution of 1776) และรัฐธรรมนูญของมลรัฐเวอร์มอนต์ (Vermont Constitution) ที่สนับสนุนแนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจแบบเด็ดขาด (Vile, 1967, pp. 136, 140) ในขณะที่รัฐธรรมนูญของมลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts Constitution of 1780) กลับสนับสนุนวิถีคิดเรื่องการปกครองแบบสมดุลมากกว่า (Vile, 1967, p. 148) เป็นต้น

แม้การเกิดขึ้นของบทบัญญัติแห่งสมาพันธ์ (The Article of Confederation) ในปี ค.ศ. 1781 เป็นการแสดงให้เห็นถึงชัยชนะของแนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจเหนือแนวคิดเรื่องการปกครองแบบสมดุล ทว่าการต่อสู้ระหว่างสองแนวคิดกลับยังคงดำเนินต่อไป ดังปรากฏชัดเจนในข้อเสนอของ The Federalist Papers หมายเลข 47 ของเจมส์ เมดิสัน (James Madison) โดยเขาได้ยืนยันว่าสิ่งที่มกเทศิกเออได้พยายามเสนอใน The Spirit of Laws นั้นมิใช่แนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจอย่างเด็ดขาดอย่างที่หลายคนตีความแบบง่าย ๆ และเข้าใจไปเองเช่นนั้น เพราะแท้จริงแล้วมกเทศิกเออ (ในการตีความของเมดิสัน) กำลังเสนอให้เราผสมองค์ประกอบต่าง ๆ ไปจนถึงกลไกการทำงานของของรัฐบาลในหลากหลายมิติเข้าด้วยกันผ่านกลไกการตรวจสอบถ่วงดุล (Hamilton et al., 2008, pp. 240, 242) ดังที่รัฐธรรมนูญของมลรัฐแมสซาชูเซตส์ และมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ได้นำมาใช้ในการออกแบบรัฐธรรมนูญของพวกเขา

ไม่เพียงบิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญอย่างเมดิสันเท่านั้นที่เข้าใจต้นตอของแนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจของมกเทศิกเออว่ามีรากเหง้ามาจากทฤษฎีการปกครองแบบผสมของยุคโบราณ เพราะแม้แต่จอห์น อัดัมส์ (John Adams) ซึ่งต่อมาจะอยู่ตรงกันข้ามกับเมดิสันเองก็ยังเชื่อว่าทฤษฎีการปกครองแบบผสมในงานของโพลีเบียส (Polybius) นั้นสมควรที่จะนำมาถกเถียงอภิปรายกันในการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของสหรัฐฯ โดยข้อเสนอดังกล่าวของอาดัมส์ใน

Defense of the Constitutions of the United States ซึ่งเป็นงานเขียนที่เขาทุ่มเทขึ้นเพื่ออธิบายกลไกการทำงานของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของสหรัฐฯ ผ่านทฤษฎีการปกครองแบบผสมซึ่งในงานเขียนดังกล่าวอดัมส์เห็นด้วยกับโพลีเบียว่าการปกครองแบบบริสุทธ์ในความหมายของการปกครองที่ปราศจากการตรวจสอบถ่วงดุลกันเองย่อมนำไปสู่การลุกล้ำอำนาจ ฉะนั้นการปกครองแบบผสมจึงเป็นทางออกเดียวที่หลีกเลี่ยงที่จะอ้างไว้ซึ่งเสรีภาพของประชาชนจากการจัดวางกลไกที่ได้สมดุลของระบบการเมืองที่ประกอบไปด้วยโครงสร้างที่อำนาจอยู่ในมือของทั้งเอกบุคคค คณะบุคคล และมหาชนตามลำดับ นอกจากนี้ บิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ คนอื่น ๆ อย่างอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (Alexander Hamilton) ก็ได้แสดงทรรศนะไว้อย่างที่ประชุมร่างรัฐธรรมนูญ ณ เมืองฟิลาเดเฟียอย่างชัดเจนว่าหากชาวอเมริกันออกแบบระบอบการปกครองที่เน้นองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งเพียงอย่างเดียว เช่นเน้นประชาธิปไตยโดยไม่คำนึงถึงการจัดวางกลไกการตรวจสอบถ่วงดุลกันจากสององค์ประกอบที่เหลือแล้ว การปกครองของสหรัฐฯ ก็จะไม่ต่างอะไรจากการปกครองของอังกฤษเมื่อครั้งที่ปกครองโดยทระราชย์ เพราะสุดท้ายแล้วระบอบการปกครองที่เสียสมดุลก็จะกลับกลายไปเป็นรูปแบบการปกครองในด้านที่เลวอยู่ดี (Bederman, 2008, p. 75)

ทว่าเมื่อแนวคิดดังกล่าวของอดัมส์และแฮมิลตันได้เสนอเข้าไปยังที่ประชุมแห่งฟิลาเดเฟีย ก็ได้มีการกล่าวโจมตีแนวคิดดังกล่าวว่าเป็นความพยายามที่จะรื้อฟื้นชนชั้นอภิชนไปจนกระทั่งกล่าวโจมตีอดัมส์ว่าเป็นผู้ที่พยายามจะรื้อฟื้นระบอบกษัตริย์ขึ้นมาในอเมริกา ทำให้บรรดาผู้ที่สนับสนุนแนวคิดการปกครองแบบผสมบางส่วนในที่ประชุมการร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ อย่างเจมส์ วิลสัน (James Wilson) หรือแม้แต่ตัวเมคินเองจึงหันมาปกป้องแนวคิดการปกครองแบบผสมด้วยการไปใช้ภาษาทางการเมืองหรือคำอธิบายเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจแทนการปกครองแบบผสมเพื่อหลีกเลี่ยงการโจมตีทางการเมืองเรื่องชนชั้นอภิชนหรือการรื้อฟื้นระบอบกษัตริย์ ด้วยเหตุนี้แนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจในทรรศนะของบิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ จึงถูกเข้าใจใหม่ว่าเป็นทฤษฎีการปกครองแบบผสมในรูปแบบ (version) ที่สามารถนำมาปฏิบัติใช้ในสังคมอเมริกันได้จริง (Bederman, 2008, p. 84) ด้วยการหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงสถาบันทางการเมืองที่เป็นตัวแทนของชนชั้นทางสังคมแบบสภานชั้นสูงในสมัยโรมันหรือสภาขุนนางในอังกฤษ และหันมาเน้นพิจารณาไปที่ตัวกลไกหน้าที่ (functions) ของโครงสร้างอำนาจรัฐ 3 ฝ่ายตามรัฐธรรมนูญแทน

ท้ายที่สุดข้อถกเถียงต่าง ๆ ในการประชุมร่างรัฐธรรมนูญ ณ เมืองฟิลาเดเฟียจึงได้นำไปสู่การประนีประนอมระหว่างสองแนวคิด คือแนวคิดเรื่องการปกครองแบบผสมกับการแบ่งแยกการใช้อำนาจภายหลังจากการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาใน ค.ศ. 1787 ด้วยการรับเอาวิธีคิดเรื่องการปกครองแบบผสมของมงเตสกีเอมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบโครงสร้างการปกครองของสหพันธรัฐที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา และเป็นที่รู้จักกันอย่างดีในฐานะหนึ่งในต้นแบบของระบบการปกครองสมัยใหม่ที่เรียกว่าระบบประธานาธิบดี

(presidential system) และยังผลให้ชื่อของแนวคิดเรื่องการปกครองแบบผสมในสหรัฐอเมริกา ค่อย ๆ ถูกแทนที่ด้วยแนวคิดเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจที่ตามมาด้วยคำอธิบายเรื่องการตรวจสอบถ่วงดุลที่รู้จักกันในปัจจุบันแทน

อย่างไรก็ดีกระบวนการถกเถียงและประนีประนอมระหว่างสองแนวคิดเช่นเดียวกับที่เคยเกิดขึ้นในอังกฤษในช่วงหลังสงครามกลางเมือง เมื่อเกิดขึ้นในอเมริกาก็ได้ให้กำเนิดอีกหนึ่งต้นแบบของระบบการปกครองสมัยใหม่นั้นคือ ระบบประธานาธิบดี แต่จะเห็นได้ว่าข้อแตกต่างระหว่างการประนีประนอมที่เกิดขึ้นในอังกฤษ กับการประนีประนอมที่เกิดขึ้นในอเมริกานั้นมีข้อแตกต่างที่สำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่ง นั่นก็คือ การประนีประนอมในอังกฤษนั้นนำไปสู่การที่ระบอบการปกครองที่มีแนวคิดรัฐบาลสมดุเป็นใหญ่อยู่เหนือแนวคิดแบ่งแยกการใช้อำนาจ ในขณะที่การประนีประนอมที่เกิดขึ้นในอเมริกานั้นนำไปสู่ระบอบการปกครองที่มีแนวคิดเรื่องการแบ่งแยก (การใช้) อำนาจเป็นใหญ่อยู่เหนือแนวคิดเรื่องรัฐบาลสมดุล (Vile, 1967, p. 151) แต่ทั้งสองแนวคิดต่างก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดเรื่องทฤษฎีการปกครองแบบผสมอย่างเหมือนกัน เพียงแต่ถูกนำไปปรับใช้ในบริบท และสภาพการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกัน และคนละช่วงเวลา ดังที่ได้กล่าวไปในข้างต้น

พัฒนาการของกลไกคณะผู้เลือกตั้งจากการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ 4 ครั้งแรก

หลายต่อหลายครั้งที่ผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ นำไปสู่ข้อถกเถียงเกี่ยวกับความซับซ้อนและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับกลไกการได้มาซึ่งตำแหน่งฝ่ายบริหารสูงสุดของสหรัฐฯ ผ่านสิ่งที่เรียกว่ากลไกคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ แม้กลไกคณะผู้เลือกตั้งจะนับเป็นอีกหนึ่งสถาบันทางการเมืองที่มีความเก่าแก่และสำคัญนับตั้งแต่สถาปนาขึ้นใน ค.ศ. 1787 เพื่อทำหน้าที่ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา แต่ก็ยังเป็นอีกหนึ่งกลไกที่มีมักจะเกิดความเข้าใจผิดอยู่เสมอและทำให้เกิดข้อเสนองานการปฏิรูปไปจนถึงการยกเลิกกลไกดังกล่าวเรื่อยมา แม้ข้อเสนอนี้จะไม่เคยประสบผลสำเร็จเลยก็ตาม สิ่งนี้ทำให้หลายคนหลงลืมไปแล้วว่าแต่เดิมทีกลไกของคณะผู้เลือกตั้งไม่ได้เป็นอย่างที่ดำรงอยู่ในปัจจุบัน แต่ได้ถูกออกแบบมาให้สะท้อนหลักการเสียงข้างมาก (majority rule) ในโครงสร้างทางการเมืองแบบสหพันธรัฐนิยม (federalism) ของสหรัฐฯ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้คนเหล่านี้ทำหน้าที่คัดเลือกผู้นำที่ได้รับการสนับสนุนจากหลากหลายภูมิภาคของประเทศและหลีกเลี่ยงการแบ่งฝักฝ่ายในการเมืองสหรัฐฯ อย่างไรก็ตาม กลไกคณะผู้เลือกตั้งที่ว่านี้ต้องเผชิญกับความท้าทายเกือบจะในทันที เพราะการเลือกตั้งในยุคแรก ๆ ได้เผยให้เห็นข้อบกพร่องที่สำคัญต่าง ๆ ที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของสถาบันของกลไกคณะผู้เลือกตั้งเพื่อปรับตัวให้เข้ากับความเป็นจริงทางการเมืองสหรัฐฯ ของการเกิดพรรคการเมืองและฝักฝ่ายต่าง ๆ ดังนั้น บทความในส่วนนี้จึงต้องการศึกษาพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของระบบคณะผู้เลือกตั้งผ่านการเลือกตั้งประธานาธิบดีสี่ครั้งแรกของสหรัฐฯ โดยพิจารณาว่าการเลือกตั้งแต่ละครั้งได้เผยให้เห็น

จุดอ่อนของระบบอย่างไรบ้าง และผลักดันให้เกิดการปฏิรูปกลไกของคณะผู้เลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่สิบสองใน ค.ศ. 1803 ที่ได้ปรับกระบวนการเลือกตั้งให้เหมาะสมกับโครงสร้างการเมืองแบบสองพรรคที่กำลังเกิดขึ้นจนกลายเป็นรูปแบบอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันอย่างไร

การออกแบบกลไกของคณะผู้เลือกตั้งในช่วงแรกหรือแบบดั้งเดิมในการเลือกตั้งหลัง ค.ศ. 1787 สะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจของผู้ร่างรัฐธรรมนูญในการสร้างรูปแบบการปกครองโดยเสียงข้างมากในลักษณะสหพันธรัฐ โดยผู้แทนที่เข้าร่วมการประชุมรัฐธรรมนูญในปี ค.ศ. 1787 พยายามสร้างระบบที่รักษาสมดุลของอิทธิพลระหว่างรัฐที่มีประชากรมากกับรัฐขนาดเล็กเพื่อหลีกเลี่ยงการปกครองที่เมดิสันเกรงว่าอาจนำไปสู่การแบ่งฝักฝ่าย (factions) (Hamilton et al., 2008, p. 77) หรือที่นักวิชาการอย่างโพลีย์ (2020) เรียกว่ากลไกการปกครองโดยเสียงข้างมากแบบสหพันธรัฐ (federated majority rule) เพื่อให้ได้ประธานาธิบดีที่ได้รับการสนับสนุนจากเสียงข้างมากที่ประกอบกันจากเสียงข้างมากในระดับรัฐ แทนที่จะอิงแค่เพียงเสียงข้างมากในระดับประเทศเพียงอย่างเดียว เหตุนี้รัฐธรรมนูญจึงกำหนดให้แต่ละรัฐมีสิทธิคัดเลือกวิธีการได้มาซึ่งคณะผู้เลือกตั้งตามรูปแบบที่รัฐนั้น ๆ เป็นผู้เลือกเอง และในยุคแรกคณะผู้เลือกตั้งแต่ละคนจะสามารถถลงคะแนนได้ 2 เสียงให้กับประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีโดยไม่มีการแบ่งแยกระหว่างคะแนนแรกกับคะแนนที่สอง โดยการออกแบบกลไกเช่นนี้สะท้อนว่าบิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญในยุคก่อตั้งประเทศต้องการประธานาธิบดีที่เป็นที่ยอมรับและได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางจากทั่วประเทศด้วยเสียงข้างมากอย่างชัดเจน กล่าวคือเจตนาคของผู้ร่างรัฐธรรมนูญคือการสร้างกลไกที่นำไปสู่ประธานาธิบดีโดยฉันทามติ โดยมีนายพลจอร์จ วอชิงตันเป็นต้นแบบของผู้นำที่ได้รับการยอมรับจากทุกฝักฝ่ายโดยปราศจากการแบ่งพรรคแบ่งพวก (Foley, 2020, p. 11) โดยมีได้คาดคิดว่ากลไกของคณะผู้เลือกตั้งที่วางไว้อย่างเป็นอุดมคติในตอนแรกนี้จะต้องเผชิญกับความท้าทายและความเป็นจริงทางการเมืองของสหรัฐฯ ที่ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปหลังจากที่นายพลวอชิงตันก้าวลงจากตำแหน่งประธานาธิบดีหลังจากดำรงตำแหน่งไป 2 วาระ

ฉะนั้น กลไกของคณะผู้เลือกตั้งในช่วงแรกได้ดำเนินไปอย่างราบรื่นจากการที่คณะผู้เลือกตั้งต่างออกเสียงอย่างเอกฉันท์ให้นายพลจอร์จ วอชิงตันอย่างขึ้นเป็นประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีใน ค.ศ. 1789 และการเลือกตั้งครั้งที่ 2 ใน ค.ศ. 1792 อันแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกลไกคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกประธานาธิบดีด้วยฉันทามติและได้ผู้นำที่ไม่แบ่งฝักฝ่ายและเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง แม้ว่าบรรดารัฐต่าง ๆ ที่เข้าร่วมในเวลานั้น โดยเริ่มแรกมี 10 มลรัฐจากทั้งหมด 13 มลรัฐ จะใช้วิธีการที่หลากหลายในการคัดเลือกคณะผู้เลือกตั้งก็ตาม แต่จะพบว่ารัฐส่วนใหญ่ (7 จาก 10) ใช้วิธีการให้มหาชน (the many) เข้ามามีส่วนในการคัดเลือกคณะผู้เลือกตั้งไม่ว่าจะด้วยวิธีการเลือกแบบเสียงข้างมากของทั้งมลรัฐหรือในระดับเขตก็ตาม ในขณะที่มีเพียงส่วนน้อย (3 จาก 10) ที่ให้เอกบุคคล (the one) คือผู้ว่าการมลรัฐหรือคณะบุคคล (the few) คือสภานิติบัญญัติของแต่ละมลรัฐทำหน้าที่เป็นผู้คัดเลือกบุคคลที่จะไปทำ

หน้าที่เป็นคณะผู้เลือกตั้งก็ตาม (โปรดดู ตารางที่ 1 ประกอบ)

ตารางที่ 1

แสดงประเภทของวิธีการคัดเลือกบุคคลที่จะไปทำหน้าที่คณะผู้เลือกตั้งที่แตกต่างกันของแต่ละมลรัฐในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ 4 ครั้งแรก

States	1788 election	1792 election	1796 election	1800 election
Vermont	NA	DLA	DLA	DLA
New Hampshire	SV (maj) + LR	SV (maj) + PR (maj)	SV (maj) + PR (maj)	DLA
Massachusetts	DV(2plu) + LA(maj)	DV(maj) + LR	DV(maj) + LR	DLA
Rhode Island	-	DLA	DLA	SV(plu)
Connecticut	DLA	DLA	DLA	DLA
New York	-	DLA	DLA	DLA
New Jersey	DLA+	DLA+	DLA+	DLA+
Delaware	DV(plu)	DLA	DLA	DLA
Pennsylvania	SV (plu)	SV (plu)	SV (plu)	DLA
Maryland	SV (plu)	SV (plu)	DV(plu)	DV(plu)
Virginia	DV(plu)	DV(plu)	DV(plu)	SV(plu)
North Carolina	-	DLA	DV(plu)	DV(plu)
South Carolina	DLA	DLA	DLA	DLA
Georgia	DLA	DLA	SV (plu)	DLA
Kentucky	NA	DV(plu)	DV(plu)	DV(plu)
Tennessee	NA	NA	LA+	LA+
ONE	1/10	1/15	1/16	1/15
FEW	2/10	7/15	7/16	10/16
MANY	7/10	7/15	8/16	5/16

ที่มา : รวบรวมและจัดทำโดยผู้เขียน

ความหมายของตัวอักษรย่อ

DLA = Direct Legislative Appointment (the few)

DLA* = State's governor and privy council acting as the upper chamber
(the one + the few)

LA = Legislative appointment

LA* = Tennessee's Legislative appointment (the few)

DV = District-based voting (the many)

SV = Statewide voting (the many)

LR = Legislative runoff (the few)

PR = Popular runoff (the many)

plu. = Plurality winner – เสียงข้างมาก (the many)

maj. = Majority winner – เสียงข้างมากที่เกินกึ่งหนึ่ง (the many)

อนึ่ง จากการเลือกตั้งประธานาธิบดี 2 ครั้งแรก ปรากฏว่าผลลัพธ์ที่ได้ยังคงเหมือนเดิม คือนายพลจอร์จ วอชิงตันชนะการเลือกตั้งอย่างถล่มทลายและได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีติดกัน 2 สมัย อันทำให้กลไกของคณะผู้เลือกตั้งยังมิต้องเผชิญกับแรงกดดันทางการเมืองมากนัก เนื่องจากนายพลวอชิงตันไม่ได้มีคู่แข่งอย่างชัดเจน และนับเป็นบุคคลที่ได้รับความนิยมอย่างมาก บิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ต้องการ และคาดหวังให้การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ดำรงอยู่เหนือความขัดแย้งทางการเมืองและการแบ่งฝักฝ่ายทางการเมืองซึ่งเป็นเรื่องที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นในเวลานั้น นอกจากนี้ ผู้ร่างรัฐธรรมนูญยังกำหนดให้คณะผู้เลือกตั้งของแต่ละมลรัฐลงคะแนนเสียงสองครั้งโดยระบุว่าหนึ่งในนั้นจะต้องเป็นการลงคะแนนให้แก่ผู้สมัครที่มาจากมลรัฐอื่นที่มีไข่มลรัฐของตนเอง เพื่อกระตุ้นให้คณะผู้เลือกตั้งคำนึงถึงผลประโยชน์ในระดับชาติและลดอคติในท้องถิ่น และเพื่อให้แน่ใจว่าประธานาธิบดีจะได้รับการเลือกตั้งจากการสนับสนุนอย่างกว้างขวางโดยไม่ยึดติดกับฝักฝ่ายใด ๆ ซึ่งก็ประสบความสำเร็จไปได้ด้วยดีในทั้ง 2 ครั้ง แม้ว่าในรายละเอียดแล้วจะมีปัญหาบางประการเกิดขึ้นกับกลไกของคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกตั้ง 2 ครั้งแรกก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวกลับเป็นปัญหาที่เกิดกับการคัดเลือกบุคคลที่จะมาดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดี (คือนายจอห์น อัดัมส์) มากกว่าที่จะเกิดกับตำแหน่งประธานาธิบดี

กล่าวคือ ในระหว่างการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ สองครั้งแรกใน ค.ศ. 1789 และ 1792 จอห์น อัดัมส์ ในฐานะผู้นำพรรคเฟเดอรัลลิสต์ (Federalist party) จำเป็นจะต้องวางกลยุทธ์เพื่อให้ตนเองได้รับคะแนนเสียงข้างมากเป็นลำดับที่ 2 รองจากคะแนนเสียงข้างมากของวอชิงตัน ซึ่งเป็นผู้สมัครประธานาธิบดี สาเหตุสำคัญมาจากข้อจำกัดเชิงโครงสร้างของคณะผู้เลือกตั้งในขณะนั้นตามที่ได้กล่าวไปในข้างต้นว่าคณะผู้เลือกตั้งแต่ละคนจะสามารถลงคะแนนเสียงได้สองครั้งเพื่อเลือกประธานาธิบดีกับรองประธานาธิบดีโดยไม่มีการแบ่งแยกคะแนนเสียงอันดับแรกและอันดับสอง (ก่อนที่จะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญในเวลาต่อมา) และโครงสร้างเดียวกันนี้ แม้จะช่วยให้วอชิงตันได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีด้วยคะแนนเสียงข้างมากอย่างเป็นเอกฉันท์ แต่กลับบีบให้อัดัมส์ต้องวางแผนเพื่อที่จะทำให้พรรคเฟเดอรัลลิสต์มั่นใจว่าเขาจะได้รับคะแนนเสียงข้างมากที่เหลืออยู่เป็นลำดับที่ 2 เพื่อดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีของวอชิงตัน ซึ่งอัดัมส์ต้องเผชิญกับความท้าทายในการแข่งขันกับผู้สมัครที่อาจเป็นตัวเลือกอันดับสองคนอื่น ๆ เนื่องจากไม่มีการลงคะแนนเสียงแยกต่างหากสำหรับตำแหน่งรองประธานาธิบดี ดังนั้น การดำเนินกลยุทธ์ของอัดัมส์ภายใต้กลไกที่ว่านี้จึงสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นที่นักการเมืองกับคณะผู้เลือกตั้งจำเป็นต้องมีการประสานหรือวางแผนในการลงคะแนนบ้างเพื่อทำให้แน่ใจว่าอัดัมส์จะได้ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีโดยไม่ตกบังเสี่ยงข้างมากของวอชิงตันในอีกด้านหนึ่ง (Foley, 2020, p. 12)

อย่างไรก็ตาม โครงสร้างที่ช่วยให้อัดัมส์ได้รับคะแนนเสียงตามหลังวอชิงตันเป็นลำดับที่สองนี้ ได้เผยให้เห็นช่องโหว่ของกลไกคณะผู้เลือกตั้งประการแรก ที่ไม่มีการแบ่งแยกเสียงข้างมากของคณะผู้เลือกตั้งสำหรับการลงมติในตำแหน่งประธานาธิบดีกับรองประธานาธิบดี ซึ่งอาจทำให้มีความเป็นไปได้ที่จะได้ประธานาธิบดีที่มาจากคนละฝักฝ่ายหรือคนละขั้วทางการเมืองกับรอง

ประธานาธิบดี ซึ่งอาจสร้างความแตกแยกขึ้นในฝ่ายบริหาร ทั้งนี้สาเหตุที่สิ่งนี้ไม่เป็นปัญหาในการเลือกตั้งประธานาธิบดี 2 ครั้งแรกเป็นเพราะเงื่อนไขพิเศษที่มีความเฉพาะเจาะจงอย่างมาก คือการที่ประธานาธิบดีวอชิงตันเป็นบุคคลที่ได้รับการยอมรับอย่างถล่มทลาย และมีการวางแผนเพื่อทำให้อัดัมส์ได้รับเสียงข้างมากเป็นลำดับที่สองรองจากวอชิงตันได้สำเร็จ แต่เงื่อนไขเช่นนี้อาจไม่เกิดขึ้นในสถานการณ์ทางการเมืองสหรัฐฯ เกิดการแบ่งแยกฝักฝ่ายอย่างรุนแรง อันเป็นเงื่อนไขที่สุดท้ายแล้วจะอุบัติขึ้นพร้อม ๆ กับการเกิดขึ้นของพรรคการเมืองในช่วงปลายของการดำรงตำแหน่งสมัยที่ 2 ของวอชิงตัน คือพรรคเดโมแครติก-รีพับลิกัน (democratic-republican party) นำโดยโธมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) ซึ่งจะกลายเป็นคู่แข่งสำคัญของตัวแทนจากพรรคเฟเดอร์ลิสต์ที่ครองอำนาจอยู่เดิม

การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ครั้งที่ 3 ใน ค.ศ. 1796 จึงได้สร้างเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งขึ้นมา ซึ่งจะกลายเป็นข้อท้าทายสำคัญให้แก่กลไกคณะผู้เลือกตั้งแบบดั้งเดิมที่ใช้มาแล้ว 2 ครั้ง กล่าวคือในการเลือกตั้งครั้งนี้ได้เกิดกลุ่มการเมืองใหม่ที่ก่อตัวเป็นพรรคการเมืองอย่างชัดเจน โดยนอกจากพรรคเฟเดอร์ลิสต์นำโดยจอห์น อัดัมส์แล้ว ครังนี้ยังมีพรรคเดโมแครติก-รีพับลิกันนำโดยโธมัส เจฟเฟอร์สัน และทำให้การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในครั้งนี้ถือเป็นการแข่งขันทางการเมืองอย่างแท้จริงครั้งแรก (Foley, 2020, p. 21) และยังเผยให้เห็นข้อบกพร่องสำคัญของกลไกคณะผู้เลือกตั้งที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน เพราะถึงแม้ว่าจอห์น อัดัมส์จะชนะการเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีด้วยคะแนนเสียงข้างมาก แต่ชัยชนะครั้งนั้นของอัดัมส์กลับวางอยู่บนเสียงข้างมากที่ปรี่มน้ำ (คือ 71 ต่อ 68) และทำให้คู่แข่งทางการเมืองของอัดัมส์อย่างเจฟเฟอร์สันกลับได้ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีของอัดัมส์ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นข้อบกพร่องของกลไกคณะผู้เลือกตั้งแบบดั้งเดิมที่นำไปสู่ความไม่สอดคล้องต้องกันทางการเมืองในการคัดสรรบุคคลที่จะเข้ามาดำรงตำแหน่งฝ่ายบริหารสูงสุด 2 ตำแหน่งคือประธานาธิบดีกับรองประธานาธิบดีในยามที่บ้านเมืองต้องเผชิญกับการแข่งขันที่เข้มข้นระหว่างพรรคการเมือง 2 พรรคใหญ่

ข้อบกพร่องของกลไกคณะผู้เลือกตั้งนี้ยิ่งปรากฏชัดเจนขึ้นในการเลือกตั้ง ค.ศ. 1800 เมื่อเจฟเฟอร์สันและอารอน เบอร์ (Aaron Burr) ผู้สมัครคู่จากพรรคพรรคเดโมแครติก-รีพับลิกันได้รับคะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้งเท่ากัน (คือ 73 เสียง) และนำไปสู่ “วิกฤตรัฐธรรมนูญ” (constitutional crisis) ที่ทำให้สภาองเกรสต้องเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินว่าใครจะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี และปัญหานี้ก็กลับยิ่งทวีตรึงเครียดขึ้นเมื่อสมาชิกสภาองเกรสที่กำลังจะหมดวาระและควบคุมโดยพรรคเฟเดอร์ลิสต์ของอัดัมส์กลับมองเห็นโอกาสที่จะใช้วิกฤตจากคะแนนของคณะผู้เลือกตั้งที่เสมอกันของพรรคคู่แข่งดังกล่าวเพื่อช่วยให้อัดัมส์หรือบุคคลอื่น ๆ ขึ้นมาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีชั่วคราวไปพลางก่อน ซึ่งในสายตาของพรรคเดโมแครติก-รีพับลิกันแล้ว การกระทำดังกล่าวย่อมเท่ากับเป็นการแย่งชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคคู่แข่งอย่างยุติธรรม เนื่องจากเจฟเฟอร์สันเป็นผู้สมัครที่สมควรได้รับตำแหน่งประธานาธิบดีในฐานะตัวแทนจากพรรคการเมืองที่ได้รับเสียงข้างมากจากคณะผู้เลือกตั้ง (Foley, 2020, p. 24)

ความตึงเครียดของวิกฤตการณ์ในครั้งนั้นเพิ่มสูงขึ้นถึงขั้นที่ผู้ว่าการมลรัฐเวอร์จิเนียและเพนซิลเวเนียที่มาจากพรรคเดโมแครต-รีพับลิกันถึงกับเตรียมการใช้อำนาจทหารหากจำเป็นเพื่อป้องกันสิ่งที่พวกเขาเห็นว่าเป็นการบิดเบือนผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีของพรรคฝ่ายตรงข้าม ประกอบกับการที่นายอารอน เบอร์ ซึ่งได้คะแนนเสียงเท่ากับเจฟเฟอร์สันกลับไม่ยอมถอนตัวจากการชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการพิจารณาของสภาองเกรสจากความทะเยอทะยานและความเชื่อว่าตนอาจได้รับการสนับสนุนจากสภาองเกรสมากกว่าเจฟเฟอร์สัน อย่างไรก็ตามวิกฤตในครั้งนั้นยุติลงได้จากสภิต่างการเมืองของบุคคลอย่างอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตันจากพรรคเฟเดอร์ลิสต์ ที่ถึงแม้จะมีความขัดแย้งรุนแรงกับเจฟเฟอร์สันมาก่อน แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจเข้ามาแทรกแซงและช่วยระดมคะแนนเสียงในสภาองเกรสให้แก่เจฟเฟอร์สันเพื่อป้องกันไม่ให้เบอร์ขึ้นเป็นประธานาธิบดีแทน และทำให้สถานการณ์ครั้งนั้นคลี่คลายลงด้วยการที่สภาองเกรสมิติให้เจฟเฟอร์สันและเบอร์ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีตามลำดับ (Foley, 2020, p. 25)

วิกฤตรัฐธรรมนูญจากการเลือกตั้ง ค.ศ. 1800 จึงตอกย้ำถึงข้อบกพร่องอันมหันต์ของกลไกคณะผู้เลือกตั้งสหรัฐฯ ในการจัดการกับสภาพแวดล้อมทางการเมืองในบริบทของพรรคการเมืองที่มีการแบ่งฝักฝ่ายอย่างชัดเจน และสิ่งนี้เองที่สุดท้ายแล้วได้นำไปสู่การที่สมาชิกสภาองเกรสครั้งที่ 8 ได้ตัดสินใจแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 12 ใน ค.ศ. 1803 เพื่อปรับปรุงกลไกของคณะผู้เลือกตั้งจากประสบการณ์ที่ได้จากการเลือกตั้งประธานาธิบดี 4 ครั้งแรก เพื่อกำหนดให้คณะผู้เลือกตั้งลงคะแนนแยกต่างหากสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี โดยมีเป้าหมายเพื่อลดความเสี่ยงของการเกิดทางตันทางการเมืองของการเลือกตั้งประธานาธิบดีในอนาคต และในอีกด้านหนึ่งยังเป็นการปรับปรุงกลไกของคณะผู้เลือกตั้งใหม่ให้อยู่ภายใต้ระบบเดียวกันทั้งประเทศเพื่อให้กระบวนการเลือกตั้งประธานาธิบดีสะท้อนถึงเสียงข้างมากได้อย่างแท้จริงมากขึ้น

การแก้ไขปรับปรุงกลไกของคณะผู้เลือกตั้งให้สามารถทำงานได้อย่างราบรื่นภายใต้ระบบการเมืองแบบสองพรรคใหญ่ ยังจะต้องรักษาสสมดุลระหว่างอำนาจอธิปไตยของชนที่สะท้อนผ่านหลักการเสียงข้างมากของประชาชนแต่ละคนในทุกมลรัฐในด้านหนึ่ง กับแนวคิดสหพันธรัฐนิยมที่จะต้องอ้างอัตตาณัติของแต่ละมลรัฐไว้ในอีกด้านหนึ่งอีกด้วย ดังนั้น โครงสร้างของกลไกคณะผู้เลือกตั้งที่เราเห็นในปัจจุบันจึงมิได้เกิดจากความคิดของบิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญใน ค.ศ. 1787 เท่านั้น แต่ยังมีส่วนที่ได้รับการปรับปรุงโดยสภาองเกรสในปี ค.ศ. 1803 เพื่อให้แน่ใจว่าประธานาธิบดีที่ได้รับการเลือกตั้งจะสะท้อนถึงความต้องการของเสียงข้างมากอย่างแท้จริงในโครงสร้างแบบสหพันธรัฐของสหรัฐฯ โดยที่ประชุมของสภาองเกรสใน ค.ศ. 1803 มีเจตนาที่ชัดเจนว่า หลักการเสียงข้างมากในระดับชาติ (popular vote) จะต้องอยู่ภายใต้กายโครงสร้างสหพันธรัฐในระดับที่มากกว่าเมื่อครั้งที่มีการประชุมเพื่อร่างรัฐธรรมนูญครั้งแรกใน ค.ศ. 1787

เหตุนี้ การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 12 จึงสถาปนากลไกของคณะผู้เลือกตั้งในแบบเจฟเฟอร์สัน (Jeffersonian Electoral College) ขึ้นมาแทนที่กลไกแบบดั้งเดิม โดยพยายามปกป้องหลักการเสียงข้างมากในขณะที่ยังคงรักษาอิทธิพลของแต่ละรัฐไว้ การแก้ไขนี้ได้เปลี่ยนแปลงกลไกคณะผู้เลือกตั้งให้สะท้อนถึงสิ่งที่เรียกว่า “เสียงข้างมากซ้อนเสียงข้างมาก” (compound majority-of-majorities) ซึ่งเป็นหลักการที่อนุญาตให้ผู้สมัครได้รับตำแหน่งประธานาธิบดีโดยการชนะเสียงข้างมากในระดับรัฐ และรวมเป็นเสียงข้างมากในระดับสหพันธรัฐ ซึ่งการออกแบบใหม่นี้สะท้อนถึงวิสัยทัศน์ของเจฟเฟอร์สันต่อแนวคิดมหาชนรัฐนิยมที่เชื่อว่าระบบสหพันธรัฐกับแนวคิดอธิปไตยของชนสามารถดำรงอยู่ร่วมกันได้ในกระบวนการเลือกตั้งที่มีการจัดโครงสร้างอย่างเป็นระบบและผสมผสานกันระหว่างการใช้อำนาจของคณะบุคคลกับมหาชนอย่างที่ดำรงอยู่ในปัจจุบัน (Foley, 2020, p. 30)

ทั้งนี้ คำว่าเสียงข้างมากซ้อนเสียงข้างมากในข้างต้น หมายถึงหลักการที่วางอยู่บนวิธีคิดที่ว่าผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะต้องได้รับเสียงข้างมากในระดับมลรัฐด้วยนอกเหนือไปจากเสียงข้างมากในระดับประเทศ ซึ่งเป็นวิธีคิดที่เน้นให้ความสำคัญกับอิทธิพลของแต่ละมลรัฐในกระบวนการเลือกตั้งระดับชาติ ดังนั้นหลักการเสียงข้างมากซ้อนเสียงข้างมากจึงชี้ให้เห็นถึงเสียงข้างมากสองชั้นที่จำเป็นในการชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดี ผู้สมัครต้องชนะเสียงข้างมากจากประชาชนของแต่ละรัฐ (statewide) และสะสมเพื่อให้ได้จำนวนคะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้งจากแต่ละมลรัฐที่เพียงพอในการสร้างเสียงข้างมากโดยรวมของทั้งประเทศ โดยวิธีการใหม่นี้มีเป้าหมายเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอาศัยการสนับสนุนจากมลรัฐไม่กี่มลรัฐที่มีประชากรหนาแน่น แต่จะต้องได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางที่ครอบคลุมจากหลายมลรัฐ และกลายเป็นระบบเลือกตั้งที่วางอยู่บนฉันทามติของตัวแทนอย่างมีชั้นเชิง (a layered and representative consensus) และตอบโต้ของผลประโยชน์ทั้งในระดับชาติและระดับมลรัฐได้พร้อม ๆ กันตามแนวทางสหพันธรัฐนิยมอันเป็นแก่นแกนในความคิดทางการเมืองสหรัฐฯ และเป็นเหตุผลที่ทำให้กลไกคณะผู้เลือกตั้งแบบเจฟเฟอร์สันนี้ยังคงยืนเด่นท่ามกลางแรงท้าทายให้มีการแก้ไขไปสู่ระบบเสียงข้างมากระดับชาติในปัจจุบัน

บทสรุป

บทความชิ้นนี้นำเสนอในส่วนแรกว่าแม้คำว่าประชาธิปไตยในยุคแรกในสมัยอาณานิคมจะนิยมใช้ในความหมายเชิงลบ และมักอธิบายประชาธิปไตยในฐานะองค์ประกอบหนึ่งของการปกครองร่วมกับเอกบุคคลและมหาชนมากกว่า ซึ่งเป็นวิธีคิดที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดเรื่องการปกครองแบบผสมที่มีตัวแบบการปกครองมาจากประเทศแม่อังกฤษที่เป็นเจ้าอาณานิคม กระนั้นเมื่อความคิดแบบมหาชนรัฐนิยมค่อย ๆ เบ่งบานในอเมริกาก็ทำให้ภาษาทางการเมืองเรื่องการปกครองแบบผสมที่อิงกับวิธีคิดเรื่องชนชั้นค่อย ๆ ถูกแทนที่ด้วยคำอธิบายเรื่องการแบ่งแยกการใช้อำนาจไปในที่สุดโดยที่ยังคงแนวคิดเรื่องการปกครองแบบผสมไว้ในส่วนของกลไกการตรวจ

สอบถ่วงดุลระหว่างอำนาจทั้ง 3 ส่วน สำหรับในส่วนที่สองบทความเสนอว่าการพัฒนาลัทธิคณะผู้เลือกตั้งในช่วงปี ค.ศ. 1789 ถึง 1800 แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติในประชาธิปไตยยุคแรกของอเมริกา โครงสร้างเดิมที่ตั้งใจให้สนับสนุนเสียงข้างมากและป้องกันความแตกแยกทางการเมือง เผยให้เห็นจุดอ่อนเมื่อเจอความเป็นจริงของระบบพรรคการเมืองและการแบ่งฝักฝ่าย วิฤตการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1800 เป็นบทเรียนสำคัญที่ผลักดันให้เกิดการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 12 เพื่อปรับปรุงกลไกคณะผู้เลือกตั้ง การแก้ไขนี้มีบทบาทสำคัญในการรักษาสมดุลระหว่างอำนาจอภิปโตบวงชนและอัตตาณัติของแต่ละมลรัฐผ่านสิ่งที่เรียกว่าเสียงข้างมากซ้อนเสียงข้างมาก ดังนั้นโครงสร้างของกลไกคณะผู้เลือกตั้งแบบเจฟเฟอร์สันที่เกิดขึ้นใหม่ใน ค.ศ. 1803 จึงสะท้อนถึงความสามารถในการปรับตัวของสถาบันทางการเมืองสหรัฐฯ ที่สามารถผสมผสานทั้งอุดมการณ์และความเป็นจริงทางการเมืองเข้าด้วยกันได้อย่างลงตัว

บรรณานุกรม

- Andrew, C. M. (1938). **The Colonial Period of American History, IV**. New Haven: Yale University Press.
- Bederman, D. J. (2008). **The Classical Foundations of the American Constitution**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Borden, W. (1927). William Borden's Address to the People and the Burgesses. In Boyd, W. K. (Ed.), **Some Eighteenth Century Tracts Concerning North Carolina** (pp.55-100). Raleigh [N.C.]: Edwards & Broughton Co.
- Brown, R. E. (1955) **Middle-Class Democracy and the Revolution in Massachusetts, 1691-1780**. Ithaca: Cornell University Press.
- Burgh, J. (1775) **Political Disquisitions**. Philadelphia: Robert Bell.
- Foley, Edward B. (2020). **Presidential Elections and Majority Rule: The Rise, Demise, and Potential Restoration of the Jeffersonian Electoral College**. Oxford: Oxford University Press.
- Hamilton, A., Madison, J. & Jay, J. (2008). **The Federalist Papers**. Oxford: Oxford University Press.
- Hutchingson, T. (1936) **The History of the Colony and Province of Massachusetts-Bay**. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Jameson, J. F. (Ed.). (1910). **Johnsons Wonder-Working Providence, 1628-1651**. New York: Charles Scribner's Sons.
- Lokken, R. N. (1959). "The Concept of Democracy in Colonial Political Thought." **The William and Mary Quarterly**, 16(4): 568-580.
- Miller, P. (1933). **Orthodoxy in Massachusetts, 1630-1650: A Genetic Study**. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Nelson, E. (2014). **The Royalist Revolution: Monarchy and the American Founding**. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Niles, H. (1876). **Principles and Acts of the Revolution in America**. New York: W.O. Niles.
- Otis, J. (1766). **A Collection of the Most Interesting Tracts, Lately Published in England and America, on the Subjects of Taxing the American Colonies, and Regulating their Trade**. London: J. Almon.
- Palmer, R. R. (1953). "Notes on the Use of the Word "Democracy" 1789-1799." **Political Science Quarterly**, 68(2): 203-226.
- Rawle, F. (1726). **A Just Rebuke**. Philadelphia: S. Keimer.

- Vile, M. J. C. (1967). *Constitutionalism and the Separation of Powers*. Oxford: Clarendon Press.
- Wise, J. (1958). *A Vindication of the Government of New England Churches (1717)*. Gainesville, Florida: Scholars' Facsimiles & Reprints.

American Political Parties and the Presidential Election

Kittipos Phuttivanich*

Abstract

This article explains that although the strong two-party system was not originally-designed in the U.S. constitution, there are two elements that contribute to the dual party system in American politics, which are federalism and dynamics of American political development. The federalism which places the authority to the state governments to rightly determine rules and regulations regarding the ballot and the election of electoral college allows only two big parties to participate in politics at the federal level, while the historical development of American politics requires politicians to draw the policy support and to raise fund for political campaigning at the national level. These factors contribute and maintain strong two-party system in American politics.

Keywords: U.S. Politics, Political Party, Election Campaign

*Lecturer, Faculty of Political Science, Ramkhamheang University, Thailand, Email: kittipos.p@gmail.com

** Received November 4, 2024; Revised November 12, 2024; Accepted November 13, 2024.

พรรคการเมืองอเมริกันกับการเลือกตั้งประธานาธิบดี

กิตติพิศ พุทธิวนิช*

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งอธิบายว่า แม้ระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งในการเมืองอเมริกันเป็นสิ่งที่ไม่ได้ถูกออกแบบมาไว้ตั้งแต่แรก แต่เงื่อนไขเชิงโครงสร้างอย่างระบบสหพันธรัฐ (federalism) ที่มีการออกแบบให้อำนาจอธิปไตยกระจายตัวในการกำหนดกติกาเกี่ยวกับบัตรเลือกตั้ง (ballot) และวิธีการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้ง (electoral college) นั้นได้ส่งผลให้พรรคการเมืองที่เป็นทางเลือกของประชาชนชาวอเมริกันจำเป็นต้องเหลือเพียงสองพรรค ผนวกกับเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ในการเกิดขึ้นและพัฒนาการในแง่วิธีการที่จะได้รับแรงสนับสนุนทางการเมืองในยุคต่าง ๆ ของพรรคการเมืองในสหรัฐฯ เองที่ส่งผลให้การเมืองอเมริกันสามารถมีพรรคการเมืองขนาดใหญ่ได้เพียงแค่สองพรรคเท่านั้นที่สามารถทำกิจกรรมกับประชาชนและสามารถระดมเงินทุนเพื่อรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งในระดับประเทศได้ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งสามารถคงอยู่และเป็นจุดเด่นในการเมืองอเมริกันได้จนถึงปัจจุบัน

คำสำคัญ: การเมืองอเมริกัน, พรรคการเมือง, การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง

*อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง Email: kittipos.p@gmail.com

** ได้รับบทความ 4 พฤศจิกายน 2567; แก้ไขปรับปรุง 12 พฤศจิกายน 2567; อนุมัติให้จัดพิมพ์ 13 พฤศจิกายน 2567

เกริ่นนำ

หนึ่งในเอกลักษณ์ของประชาธิปไตยแบบอเมริกัน คือ ระบบสองพรรคการเมือง (two-party system) ที่เข้มแข็ง โดยมีพรรคเดโมแครต (Democratic Party) และพรรครีพับลิกัน (Republican Party) แข่งขันช่วงชิงกันในการเข้าสู่ตำแหน่งสำคัญทางการเมืองต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ และเป็นตัวแทนของอุดมการณ์ทางการเมืองต่าง ๆ ในสหรัฐฯ โดยพรรครีพับลิกันเป็นศูนย์รวมของแนวคิดปัจเจกชนนิยมและอนุรักษนิยม (ฝั่งขวาหรือเสรีนิยมในสหรัฐฯ) ในขณะที่พรรคเดโมแครต เป็นตัวแทนของชนชั้นกลาง ปัญญาชน และแนวคิดแบบรัฐสวัสดิการ (ฝั่งซ้ายหรือสังคมนิยมในสหรัฐฯ) และส่งเสริมแนวคิดเสรีนิยมระหว่างประเทศ (international liberalism) ซึ่งตัวแบบระบบพรรคการเมืองแบบนี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นแบบอย่างของประชาธิปไตยให้แก่ประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก และหลายประเทศเชื่อกันว่า การมีระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาประชาธิปไตย

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเอกสารรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1789 รวมไปถึงการแก้ไขรัฐธรรมนูญทั้งหมด 27 มาตราแล้ว กลับพบว่าไม่มีพรรคใดหรือส่วนใดเลยที่กล่าวถึง “พรรคการเมือง” ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของคำเรียก การกล่าวถึงบทบาท หรือหน้าที่ของพรรคการเมือง และในความเป็นจริงแล้ว พรรคการเมืองในสหรัฐฯ ก็ไม่ได้มีเพียงแค่ 2 พรรค หากแต่มีจำนวนทั้งหมด 235 พรรค (“List of political parties in the United States,” 2024) ในส่วนที่ว่าด้วยความเข้มแข็งของพรรคการเมืองนั้น พรรคเดโมแครตและพรรครีพับลิกันก็ไม่สามารถที่จะสร้างความเป็นปึกแผ่นภายในพรรคขึ้นมาได้อย่างอยู่บ่อยครั้ง ดังจะเห็นได้ว่าในส่วนของ การเลือกตั้งประธานาธิบดีนั้น ผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี (presidential candidate) ก็ไม่ได้พูดหรือปฏิบัติตามนโยบายของพรรค (party platform) ไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือหลังจากการมีการประชุมใหญ่ของพรรค (national convention) ที่พรรคจะเลือกตัวแทนเป็นผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งในการเลือกตั้งประธานาธิบดี และในส่วนของสภาคองเกรส (Congress) ทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาก็มีการลงคะแนนเสียงในมติต่าง ๆ ที่สวนทางกับอุดมการณ์ของพรรค และยังมีการย้ายฝั่งจับขั้วทางการเมืองใหม่ (Political Realignment) ซึ่งเกิดขึ้นบ่อยครั้งจนเป็นเรื่องปกติธรรมดาในการเมืองอเมริกัน จึงทำให้ดูเหมือนว่าระบบพรรคการเมืองสองพรรคที่เข้มแข็งนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้มีการออกแบบไว้ก่อน ซึ่งแตกต่างไปจากสถาบันการเมืองอื่น ๆ ที่มีการออกแบบไว้ในรัฐธรรมนูญหรือบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญตั้งแต่ต้น

บทความนี้มุ่งอธิบายว่า แม้ระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งในการเมืองอเมริกันเป็นสิ่งที่ไม่ได้ถูกออกแบบมาไว้ตั้งแต่แรก แต่เงื่อนไขเชิงโครงสร้างอย่างระบบสหพันธรัฐ (federalism) ที่มีการออกแบบให้อำนาจอธิปไตยในการกำหนดกติกาเกี่ยวกับบัตรเลือกตั้ง (ballot) และวิธีการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้ง (electoral college) นั้นได้ส่งผลให้พรรคการเมืองที่เป็นทางเลือกของประชาชนชาวอเมริกันจำเป็นต้องเหลือเพียงสองพรรค ผวนกับเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ในการเกิดขึ้นและพัฒนาการในแง่วิธีการที่จะได้รับแรงสนับสนุนทางการเมืองในยุคต่าง ๆ ของ

พรรคการเมืองในสหรัฐฯ เองที่ส่งผลให้ในการเมืองอเมริกันสามารถมีพรรคการเมืองขนาดใหญ่ได้เพียงแค่สองพรรคเท่านั้นที่สามารถทำกิจกรรมกับประชาชนและสามารถระดมเงินทุนเพื่อรณรงค์การหาเสียงเลือกตั้งในระดับประเทศได้ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งสามารถคงอยู่และเป็นจุดเด่นในการเมืองอเมริกันได้จนถึงปัจจุบัน

โดยจะเริ่มจากการอธิบายโครงสร้างของระบบสหพันธรัฐโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการออกกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งของรัฐบาลมลรัฐว่าส่งผลต่อการเลือกตั้งและทางเลือกเชิงนโยบายหรืออุดมการณ์ในการเมืองระดับรัฐบาลกลางได้อย่างไร จากนั้นจะเปิดประเด็นเรื่องสถานะและจุดยืนของพรรคการเมืองในการเมืองอเมริกัน และตามด้วยเรื่องการระดมเงินทุนของพรรคการเมือง ว่าทั้งหมดนี้ส่งผลต่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ อย่างไร

ระบบสหพันธรัฐกับพรรคการเมืองในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา

จุดยืน ข้อถกเถียง และความขัดแย้งในการเมืองอเมริกันเริ่มต้นแต่การริเริ่มออกแบบระบบสหพันธรัฐ (Federalism) ซึ่งหมายถึงการมีรัฐบาลกลางที่มีอำนาจมากในการควบคุมรัฐบาลมลรัฐต่าง ๆ โดยปัญหาที่เราสามารถเห็นได้จากข้อถกเถียงที่เกิดขึ้นระหว่างฝ่ายสหพันธรัฐนิยม (Federalists) ผ่านเอกสาร “เดอะเฟดอรัลลิสต์เปเปอร์ส” (The Federalist Papers) ที่เห็นว่ารัฐบาลกลางที่มีอำนาจมากจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างการอยู่ร่วมกันอย่างสันติในการเมืองอเมริกัน กับฝ่ายต่อต้านสหพันธรัฐนิยม (Anti-federalists) ในเอกสาร “แอนตีเฟดอรัลลิสต์เปเปอร์ส” (Anti-Federalist Papers) ที่เห็นว่าอำนาจสูงสุดควรอยู่ในระดับรัฐบาลมลรัฐมากกว่ารัฐบาลกลาง และเกรงกลัวว่าอำนาจของรัฐบาลกลางที่มากขึ้นจะไปก่อให้เกิดการผูกขาดอำนาจไว้ที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือใครคนใดคนหนึ่งได้ โดยข้อถกเถียงของทั้งสองฝ่ายนี้เกิดขึ้นในช่วงที่กำลังจะมีการร่างรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริการะหว่างปี ค.ศ. 1787 – 1788 ซึ่งท้ายที่สุดแล้วความไม่ลงรอยดังกล่าวก็ลงเอยได้ด้วยการประนีประนอมครั้งใหญ่ (the great compromise) ระหว่างสองฝ่ายโดยการประกาศรัฐธรรมนูญของสหรัฐฯ ในปี ค.ศ. 1789 ที่มีการออกแบบโครงสร้างของรัฐบาลกลางโดยยึดหลักการแบ่งแยกอำนาจ (separation of power) เป็น 3 ฝ่าย คือ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการและหลักการตรวจสอบถ่วงดุล (check and balance) ระหว่าง 3 ฝ่ายดังกล่าว กับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ 10 มาตราแรก (the First Ten Amendment) ในปี ค.ศ. 1791 ที่เรียกกันว่า “บทบัญญัติแห่งสิทธิพลเมือง” (Bill of Rights) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงหลักการรัฐบาลที่มีอำนาจจำกัด (limited government) โดยสิทธิพลเมือง

ในส่วนของตำแหน่งประธานาธิบดีซึ่งเป็นผู้นำสูงสุดในฝ่ายบริหารของรัฐบาลสหพันธรัฐหรือรัฐบาลกลางนั้นก็ถูกออกแบบมาจากการประนีประนอมดังกล่าวด้วยเช่นกัน กล่าวคือ มลรัฐจะมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากในกระบวนการเลือกตั้งบุคคลที่จะสมัครเข้าทำชิงตำแหน่งประธานาธิบดี (presidential candidates) ดังจะเห็นได้ในรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ มาตรา 2 อนุมาตรา 2 ที่มีรายละเอียดว่า

ให้รัฐแต่ละรัฐแต่งตั้งคณะผู้เลือกตั้งตามวิธีการที่สภานิติบัญญัติแห่งรัฐนั้นจะกำหนดไว้
ชั้นคณะหนึ่ง มีจำนวนเท่ากับจำนวนสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด
ที่รัฐนั้นมีสิทธิมีได้ในรัฐสภา แต่ห้ามแต่งตั้งวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือผู้
ที่ดำรงตำแหน่งที่อาศัยความเชื่อถือของสหรัฐ หรือข้องเกี่ยวกับลาภสักการะเป็นผู้เลือกตั้ง
("Constitution of the United States," 1789)

การให้อำนาจต่อมลรัฐในการกำหนดวิธีการที่ประชาชนจะเลือก(แต่งตั้ง)คณะผู้เลือกตั้ง
(electoral college) ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิในการเลือกประธานาธิบดีที่แท้จริงนั้นเป็นปัจจัยสำคัญ
ที่ทำให้เกิดระบบสองพรรคการเมืองในสหรัฐฯ เนื่องจากกติกาของการมีชื่ออยู่ในบัตรเลือกตั้ง
(ballot access law) ที่แตกต่างกันของแต่ละมลรัฐ กติกาที่มลรัฐส่วนใหญ่ใช้ระบบการเลือกตั้ง
คณะผู้เลือกตั้งเหมือนกันนั้น ทำให้ท้ายที่สุดแล้วการเมืองอเมริกันมักจะถูกจำกัดให้เหลือเพียงสอง
ทางเลือกเท่านั้น แม้ว่าทั้งสองทางเลือกดังกล่าวอาจไม่ใช่ทางเลือกที่ดีที่สุดหรือเป็นที่พึงประสงค์
มากที่สุดก็ตาม

แม้ว่าพรรคการเมืองในสหรัฐฯ จะมีหลากหลายพรรค แต่เนื่องจากรัฐบาลมลรัฐเป็นผู้
กำหนดเงื่อนไขของการที่ผู้สมัครคนใดคนหนึ่งจะสามารถมีชื่อปรากฏในบัตรเลือกตั้ง
ประธานาธิบดีได้ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเงื่อนไขเฉพาะของแต่ละมลรัฐ เช่นการมีจำนวนสมาชิกผู้แทน
ราษฎรขั้นต่ำในสภาของมลรัฐนั้น ๆ หรือการมีประชาชนในมลรัฐนั้น ๆ ลงนามรับรองไม่ต่ำกว่า
ตัวเลขที่รัฐบาลมลรัฐกำหนด ซึ่งในสหรัฐฯ ก็มีกว่า 50 มลรัฐที่มีเงื่อนไขและกติกาที่แตกต่างกัน
ออกไป จึงทำให้ไม่ใช่ทุกพรรคการเมืองที่จะสามารถส่งผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีได้ครบทุก
50 มลรัฐได้ ดังจะเห็นได้ชัดในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 2024 นี้ มีผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่ง
ประธานาธิบดีทั้งหมด 4 คน โดยมีเพียง 2 คน คือ โดนัลด์ ทรัมป์ (Donald Trump) จากพรรค
รีพับลิกัน และคามาลา แฮร์ริส (Kamala Harris) จากพรรคเดโมแครต เท่านั้นที่มีรายชื่ออยู่ในบัตร
เลือกตั้งประธานาธิบดีครบทั้ง 50 มลรัฐ และ +1 ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ส่วนอีก 2 คนที่เลือก คือ
จิล สเตน (Jill Stein) จากพรรครีกรีน (Green Party) ซึ่งมีรายชื่ออยู่ในบัตรเลือกตั้งของ 39 มลรัฐ
(Carini, 2024) และ เซส โอลิวเวอร์ (Chase Oliver) จากพรรคลิเบอร์ตารี (Libertarian Party)
ซึ่งมีรายชื่ออยู่ในบัตรเลือกตั้งของ 47 มลรัฐ ("Chase and Mike on The ballot in 47 states,"
2024) โดยกติกาของแต่ละมลรัฐในการที่บุคคลที่เข้าสมัครเป็นผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะ
สามารถมีรายชื่อในบัตรเลือกตั้งได้นั้นสามารถพิจารณารายละเอียดได้ในภาคผนวกท้ายบทความ
โดยในหลายมลรัฐก็ได้มีการกำหนดกติกาให้พรรคการเมืองต้องเสนอชื่อผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่ง
ประธานาธิบดี รองประธานาธิบดี และรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง (electoral college) พร้อม ๆ กัน
(บ้างก็กำหนดเป็นช่วงระยะเวลา) ส่วนบางมลรัฐก็จะมีกฎเงื่อนไขให้พรรคการเมืองต้อง
ยื่นหลังจากการประชุมใหญ่ของพรรคภายในระยะเวลาที่กำหนด ในขณะที่บางมลรัฐก็มีการ
กำหนดกติกาเรื่องการจ่ายค่าสมัครด้วยเช่นกัน และแน่นอนว่าเกือบทุกมลรัฐต่างมีกติกาที่ว่า
พรรคการเมืองหรือบุคคลที่จะมีการเสนอชื่อนั้นต้องมีบุคคลที่มีสิทธิในการเลือกตั้งลงนามรับรอง

จำนวนไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่แต่ละมลรัฐกำหนดและรวมไปถึงร้อยละของคะแนนเสียงที่ต้องได้ในการเลือกตั้งที่เคยจัดขึ้นก่อนหน้านี้ ทั้งในระดับมลรัฐหรือระดับทั่วไป ซึ่งก็เป็นดังที่กล่าวมาแล้วว่ากติกาในส่วนนี้ของแต่ละมลรัฐนั้นมีแตกต่างหลากหลายเป็นอย่างมาก จึงเป็นที่ชัดเจนว่าการที่ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะสามารถมีรายชื่อในบัตรเลือกตั้งครบทั้ง 50+1 มลรัฐได้นั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่ายหากไม่ได้รับการสนับสนุนจากพรรคการเมืองใหญ่

มากไปกว่านั้น ระบบการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งที่มลรัฐต่าง ๆ ใช้ก็ยังเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้พรรคการเมืองที่เป็นตัวเลือกในสหรัฐฯ ถูกบีบให้เหลือเพียง 2 พรรคเมื่อเข้าสู่การเมืองในระดับสหพันธรัฐ เนื่องจากระบบการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งที่มลรัฐส่วนใหญ่คือ 48 มลรัฐและดี.ซี. ใช้เหมือนกันคือระบบ “the winner-takes-all” หรือระบบผู้ชนะกินรวบทั้งหมด ในขณะที่มีเพียงสองมลรัฐ คือ เมนกับเนบราสกา ที่ใช้ระบบสัดส่วน (proportional) ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ตรรกะการเลือกของประชาชนอเมริกันในมลรัฐส่วนใหญ่นั้นต้องตัดสินใจลงคะแนนเสียงแบบเชิงยุทธศาสตร์ (strategic voting) คือ การเลือกผู้แทนนั้นไม่ใช่การลงคะแนนเสียงให้แก่ผู้สมัครที่ปรารถนาโปรดปรานมากที่สุด แต่เป็นการลงคะแนนเสียงให้กับผู้สมัครที่มีโอกาสชนะได้มากที่สุด หรือไม่ก็ถือเป็นลงคะแนนแบบที่ป้องกันไม่ให้ผู้สมัครที่ไม่พึงประสงค์มากที่สุดเป็นฝ่ายชนะโดยการเลือกผู้สมัครที่ไม่พึงประสงค์น้อยกว่า (lesser evil)

มากไปกว่านั้น การที่แต่ละมลรัฐมีจำนวนคณะผู้เลือกตั้งไม่เท่ากันตามสัดส่วนจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาของแต่ละมลรัฐนั้น ก็ยังเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ตรรกะการตัดสินใจในการลงคะแนนเลือกคณะผู้เลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมลรัฐที่มีการแข่งขันสูง หรือที่เรียกว่า ‘swing states’ อย่างเช่น วิสคอนซิน, เพนซิลวาเนีย, นิวแฮมเชอร์, มิชิแกน, โอไฮโอ, ออริกอน, จอร์เจีย, เวอร์จิเนีย, ฟลอริดา, มิชิแกน, เนวาดา, โคโลราโด, นอร์ทดาโคตา และเมนนั้น การลงคะแนนเสียงของประชาชนในมลรัฐเหล่านี้เพื่อเลือกคณะผู้เลือกตั้งก็จะมีผลต่อการตัดสินใจในเชิงยุทธศาสตร์มากยิ่งขึ้น เนื่องจากมลรัฐเหล่านี้จะเป็นตัวตัดสินว่าผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคนใดจะได้เป็นผู้ชนะ ซึ่งก็ยิ่งทำให้ตัวเลือกที่สามารถลงคะแนนได้เหลือเพียงสองตัวเลือกที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดเท่านั้น

ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่า ระบบสหพันธรัฐที่ให้ความสำคัญแก่มลรัฐในการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่เป็นผู้นำสูงสุดของฝ่ายบริหารจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการสร้างระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งขึ้นมาในการเมืองอเมริกัน และยังเป็นปัจจัยที่ทำให้พรรคการเมืองกลายเป็นสถาบันทางการเมืองที่มีความจำเป็นในการเมืองอเมริกัน แม้ว่ารัฐธรรมนูญสหรัฐฯ จะไม่ได้มีการกล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของพรรคการเมืองไว้ก็ตาม โดยในส่วนตัวถนัดไปจะกล่าวถึงสถานะ บทบาท และหน้าที่ของพรรคการเมืองในการเมืองอเมริกันว่ามีลักษณะและพัฒนาการเป็นอย่างไร

สถานะและจุดยืนของพรรคการเมืองในการเมืองอเมริกัน

หน้าที่หลักของพรรคการเมืองในการเมืองอเมริกันนั้น คือ การป้อนบุคลากรเข้าสู่ตำแหน่งทางการเมืองต่าง ๆ การเป็นศูนย์รวมของแนวนโยบาย หลักการ และอุดมการณ์ การจัดกิจกรรมทางสังคมเพื่อขับเคลื่อนงานการเมือง ฯลฯ ซึ่งเนื่องจากพรรคการเมืองเป็นองค์กรทางการเมืองที่ไม่ได้มีการออกแบบไว้แต่แรก หน้าที่ทั้งหลายดังกล่าวจึงเป็นผลมาจากพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ โดยในตอนนี้จะอธิบายถึงพัฒนาการของพรรคการเมืองในสหรัฐฯ ว่ามีส่วนในการสรรสร้างระบบสองพรรคการเมืองได้อย่างไร

จากคำกล่าวอ้างจากตำแหน่งประธานาธิบดีของจอร์จ วอชิงตัน (George Washington) บิดาผู้วางรัฐธรรมนูญ (Founding Fathers) และประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐฯ ที่ตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ Daily American Advertiser ของเมืองฟิลาเดเฟีย (Philadelphia) วันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1796 โดยในคำอาลาดังกล่าว เขาได้มีการกล่าวว่

ตอนนี้ข้าพเจ้าจะขอมองจากมุมมองที่ครอบคลุมมากขึ้น และขอเตือนท่านอย่างจริงจังในเรื่องผลร้ายของจิตวิญญาณแห่งพรรคการเมือง(spirit of party)โดยทั่วไป โชคดีที่จิตวิญญาณนี้แยกออกจากธรรมชาติของเราไม่ได้ มันมีอยู่ในการปกครองทุกรูปแบบ ความต่างมีอยู่แค่ว่ามันจะถูกปิดกั้น ถูกควบคุม หรือกดทับมากน้อยแค่ไหนเท่านั้น แต่ในรูปแบบการปกครองที่เป็นกันอยู่นี้ก็ถือว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจที่สุดอย่างแท้จริง

การสลัดกันครอบงำของฝ่ายหนึ่งเหนืออีกฝ่ายหนึ่งถูกทำให้รุนแรงขึ้นด้วยจิตวิญญาณแห่งการแค้นแค้น ซึ่งเป็นความปกติของความขัดแย้งของพรรคการเมือง ซึ่งในยุคและในประเทศต่างๆ ก็ได้เกิดความเลวร้ายอันน่าสยดสยองเช่นนี้ และมันก็เป็นเผด็จการที่น่าสะพรึงกลัวในตัวของมันเอง แต่พรรคการเมืองได้นำไปสู่ความเป็นเผด็จการที่เป็นทางการและถาวรยิ่งขึ้น ความไร้ระเบียบและความทุกข์ยากซึ่งส่งผลให้จิตใจของมนุษย์ค่อยๆ โหม่เอียงไปแสวงหาความมั่นคงและความต้องการอำนาจเบ็ดเสร็จของใครคนคนหนึ่ง และไม่ช้าก็เร็วผู้นำของฝ่ายที่ได้รับชัยชนะ ซึ่งอาจมีความสามารถมากกว่าหรืออาจมีโชคดีกว่าคู่แข่งของเขา ก็จะเปลี่ยนจุดยืนของเขาไปสู่การกระทำเพื่อการยกตนเองเหนือชนกปรีกัฏกพิงของเสรีภาพประชาชน (Washington, 1976, 13-14)

มากกว่านั้น เขายังกล่าวถึงปัญหาของการเริ่มมีพรรคการเมืองอีกด้วยว่า

มีความเห็นว่าพรรคการเมืองในประเทศเสรีจะเป็นการตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาลซึ่งจะเป็นประโยชน์และทำหน้าที่รักษাজิตวิญญาณแห่งเสรีภาพให้คงอยู่มากกว่า สิ่งนี้อาจเป็นเรื่องจริงภายใต้เงื่อนไขบางอย่าง ในรัฐบาลที่สถาบันกษัตริย์ปลูกฝังความรักชาติอาจยินยอมมองตามจิตวิญญาณของพรรคการเมือง แต่ในรัฐบาลของประชาชน ในรัฐบาลที่มาจากทางเลือกตั้ง พรรคการเมืองถือเป็นจิตวิญญาณที่ไม่ควรได้รับการส่งเสริม จากแนวโน้มตามธรรมชาติของมัน แน่แน่นอนว่ามีจิตวิญญาณของพรรคการเมืองสำหรับเป้าหมายที่เป็นประโยชน์เสมอ และมันก็อันตรายสำหรับจิตวิญญาณ

ดังกล่าวถ้าลูกหลานมากเกินไป ความเห็นสาธารณชนควรบังคับให้ความพยายามอยู่ที่การบรรเทา ไฟน์ไม่สามารถทำได้ แต่ต้องใช้ความระมัดระวังสม่ำเสมอเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเป็นประกายไฟ เพราะมันจะทำให้โหมมากกว่าจะทำให้อบอุ่น (Washington, 1976, 14-15)

เพราะฉะนั้น จึงเป็นที่ชัดเจนว่า การมีพรรคการเมืองไม่ได้อยู่ในสมการความคิดของผู้ริเริ่มก่อตั้งประเทศสหรัฐอเมริกาเลย หากแต่พรรคการเมืองเป็นประติรูปธรรมที่เกิดขึ้นภายหลังจากการวางโครงสร้างของประเทศแล้ว โดยบุคคลสำคัญที่ริเริ่มให้มีการจัดตั้งพรรคการเมืองพรรคแรกขึ้นมาในสหรัฐฯ ก็คือ อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (Alexander Hamilton) ที่ก่อตั้งพรรคเฟเดอรัลลิสต์ (Federalist party) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองพรรคแรกขึ้นในสหรัฐฯ ในช่วงราวปี ค.ศ. 1789 – 1790 โดยมีเจตนาเบื้องต้นเพื่อที่จะหาแรงสนับสนุนนโยบายด้านการเงินและการคลังของเขาที่ต้องการรวมศูนย์เข้าสู่รัฐบาลกลาง ซึ่งจากความพยายามดังกล่าวก็ได้ทำให้ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับเขาที่นำโดยโธมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) ได้ทำการจัดตั้งพรรครีพับลิกัน-เดโมแครต (Republican-Democratic party) ขึ้นมาในช่วง ค.ศ. 1792 – 1793 โดยทั้งสองพรรคนี้ได้ทำการแข่งขันกันในการชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯ เป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1796 ภายหลังจากที่ประธานาธิบดีวอชิงตันประกาศไม่ลงสมัครต่อเป็นสมัยที่ 3

ความขัดแย้งกันระหว่างแฮมิลตันและเจฟเฟอร์สันดังกล่าวถือว่าเป็นต้นแบบของการแบ่งขั้วที่สำคัญในการเมืองอเมริกัน โดยฝ่ายที่มีแนวโน้มไปทางนโยบายของแฮมิลตันที่ให้ความสำคัญกับรัฐบาลกลางมักจะถูกเรียกว่า “แฮมิลโตเนียน” (Hamiltonian) ในขณะที่ฝ่ายที่มีแนวโน้มไปทางนโยบายที่ให้อิสระต่อมลรัฐหรือท้องถิ่นแบบเจฟเฟอร์สันก็มักจะถูกเรียกว่า “เจฟเฟอร์โซเนียน” (Jeffersonian) โดยความแตกต่างของจุดยืนของทั้งสองฝ่ายนี้สามารถพิจารณาได้จากตารางที่ 1 ซึ่งในยุคสมัยต่อ ๆ มา แม้ว่าขั้วทางการเมืองหรือพรรคการเมืองจะมีการเปลี่ยนแปลงไป แต่จุดยืนและข้อถกเถียงในทางนโยบายก็ยังคงมีใจความหลักอยู่ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แนวนโยบายแบบแฮมิลโตเนียนและแนวนโยบายแบบเจฟเฟอร์โซเนียนในการเมืองอเมริกัน

แนวนโยบายแบบแฮมิลโตเนียน	แนวนโยบายแบบเจฟเฟอร์โซเนียน
มองสหรัฐอเมริกในฐานะที่เป็นครอบครัวเดียวกัน	มองสหรัฐอเมริกาคือเป็นทวีปของชุมชนที่มีความหลากหลาย
ต้องการรวบรวมอำนาจเข้าสู่รัฐบาลกลางเพื่อที่จะสามารถตอบสนองต่อผลประโยชน์ของครอบครัวเดียวกันได้	ต้องการให้อำนาจอยู่กับมลรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นที่จะสามารถตอบสนองต่อความแตกต่างในแต่ละที่ได้
จำกัดเสรีภาพเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ	ส่งเสริมเสรีภาพและลดอำนาจของรัฐบาลกลาง
เชื่อในชนชั้นนำทางการเมืองในการขับเคลื่อนรัฐบาล	เชื่อในสามัญสำนึกของประชาชนอเมริกันในการขับเคลื่อนรัฐบาล
มีการจัดลำดับชั้นในโครงสร้างของพรรคการเมืองโดยนักการเมืองมืออาชีพ	โครงสร้างพรรคแบบกระจายอำนาจ ให้ความสำคัญกับนักการเมืองสมัครเล่นที่เป็นนักกิจกรรมท้องถิ่น
มองว่าพรรคการเมืองเป็นเครื่องมือในการชนะการเลือกตั้งและความคุมรัฐบาล	มองว่าพรรคการเมืองเป็นศูนย์รวมอุดมการณ์ หลักการ ซึ่งมีสำคัญกว่าการเลือกตั้ง

ที่มา: White, J. K. & Kerbel, M. R.. 2022. *American Political Parties: Why They Formed, How They Function, and Where They're Headed*. Kansas: University Press of Kansas. p. 22.

แต่เนื่องจากความไม่ลงรอยกันภายในพรรคเฟเดอรัลลิสต์ จึงทำให้รองประธานาธิบดีจอห์น อัดัมส์ (John Adams) อ้างสิทธิ์เป็นผู้สมัครฝ่ายพรรคเฟเดอรัลลิสต์ และทำให้แฮมิลตันหมดบทบาททางการเมืองลงไป แต่กระนั้น เสียงสนับสนุนของชาวอเมริกันก็ยังทำให้พรรคเฟเดอรัลลิสต์เป็นฝ่ายชนะในการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1796 และอดัมส์ก็ได้ขึ้นมาเป็นประธานาธิบดีคนที่สองของสหรัฐฯ ในขณะที่เจฟเฟอร์สันที่ได้คะแนนลำดับสองได้เป็นรองประธานาธิบดี อย่างไรก็ตาม ความรุ่งโรจน์ของพรรคเฟเดอรัลลิสต์ก็ได้สิ้นสุดลงในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 1800 ที่พ่ายให้แก่พรรครีพับลิกัน-เดโมแครตที่มีจุดยืนส่งเสริมท้องถิ่นมากกว่า จึงทำให้พรรครีพับลิกัน-เดโมแครตมีฐานเสียงที่กว้างขวางกว่า ผลลัพธ์ก็คือการที่เจฟเฟอร์สันจึงได้กลายเป็นประธานาธิบดีคนที่สามของสหรัฐฯ และภายหลังจากนั้นพรรคเฟเดอรัลลิสต์ก็ไม่ได้รับการเลือกตั้งอีกเลยจนกระทั่งสลายตัวไปในปี ค.ศ. 1824 ในที่สุด

อย่างไรก็ตาม การขัดแย้งระหว่างทั้งสองพรรคดังกล่าวก็ไม่ได้หมดไป เนื่องจากประธานาธิบดีอดัมส์ได้ทิ้งมรดกชิ้นใหญ่ของพรรคเฟเดอรัลลิสต์ไว้คือการแต่งตั้ง จอห์น มาร์แชล (John Marshall) ให้ดำรงตำแหน่งประธานผู้พิพากษาศาลสูง (Chief Justice of Supreme Court) ซึ่งเป็นผู้นำฝ่ายตุลาการที่สามารถดำรงตำแหน่งดังกล่าวได้ตลอดชีวิต ดังนั้น นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1801 เป็นต้นมา การแข่งขันระหว่างฝั่งที่ต้องการให้รัฐบาลกลางเป็นใหญ่กับฝั่งที่ยังต้องการให้อำนาจอยู่ในมือมลรัฐนั้นได้เปลี่ยนจากการช่วงชิงตำแหน่งประธานาธิบดี กลายมาเป็นการต่อสู้ตรวจสอบ และถ่วงดุลระหว่างฝ่ายตุลาการ กับฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ เนื่องจากในสมัยผู้พิพากษามาร์แชลนั้น สถาบันตุลาการของสหรัฐฯ ได้ใช้อำนาจของตนเองในการหิบบกวางรัฐธรรมนูญต่าง ๆ หรือคำสั่งฝ่ายบริหารต่าง ๆ มาพิจารณาว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญด้วยตัวเอง โดยไม่มีการร้องขอ ซึ่งต่อมาการกระทำดังกล่าวถูกเรียกว่า “ตุลาการภิวัตน์” (Judicialization) ซึ่งยิ่งทำให้ความขัดแย้งระหว่างพรรคเฟเดอรัลลิสต์กับพรรครีพับลิกัน-เดโมแครตฝังรากลึกยิ่งขึ้น

ความแตกแยกระหว่างสองฝั่งดังกล่าวได้รับการสมานภายหลังจากการทำสงครามกับอังกฤษในปี ค.ศ. 1812 และการขึ้นมาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของเจมส์ มอนโร (James Monroe) จากพรรครีพับลิกัน-เดโมแครตในปี ค.ศ. 1817 ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นของ “ยุคแห่งความรู้สึกที่ดี” (Era of Good Feelings) อันหมายถึงช่วงเวลาที่ว่าอเมริกันลดการแบ่งขั้วทางการเมืองและมีความเป็นเอกภาพกันมากขึ้น แต่กระนั้น ยุคดังกล่าวก็อยู่ได้ไม่นานอันเป็นผลมาจากปัญหากระบวนการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1824 ซึ่งภายใต้พรรครีพับลิกัน-เดโมแครตนั้นมีผู้ลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับคะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมด 5 คน ได้แก่ แอนดริว แจ็คสัน (Andrew Jackson) วิลเลียม ครอว์ฟอร์ด (William Crawford) จอห์น ควินซี อัดัมส์ (John Quincy Adams) เฮนรี เคลย์ (Henry Clay) และ จอห์น คัลฮอน (John C. Calhoun) ซึ่งทั้งห้าคนนี้ไม่มีผู้ใดได้คะแนนสูงเกินครึ่งหนึ่ง แม้ว่าแจ็คสันจะเป็นผู้ได้คะแนนลำดับแรกก็ตาม จึงทำให้อำนาจการเลือกตั้งประธานาธิบดีตกมาอยู่ในมือของสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งท้ายที่สุดแล้วก็ได้มีการลงมติให้ จอห์น ควินซี อัดัมส์เป็นผู้ชนะ ด้วยเหตุนี้ แจ็คสันที่มีความไม่พอใจต่อผลลัพธ์ดัง

กล่าว ผนวกกับสถานการณ์ของพรรครีพับลิกัน-เดโมแครตที่เริ่มแตกแยกกันเองภายใน ในที่สุดเขาจึงได้ออกมาจัดตั้งพรรคเดโมแครต (Democratic Party) ในปี ค.ศ. 1828 และทำการรณรงค์กับท้องถิ่นเพื่อการเลือกตั้งจนท้ายที่สุด เขาก็ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1829

อาจกล่าวได้ว่า แนวทางการจัดตั้งพรรคเดโมแครตของเจคสันนั้นเป็นต้นแบบสำคัญของการรณรงค์ของพรรคการเมืองในช่วงเวลาต่อมา เนื่องจากมีการใช้ “spoils system” ซึ่งหมายถึงการที่พรรคการเมืองที่ชนะการเลือกตั้งจะให้ตำแหน่งสำคัญในรัฐบาลแก่ผู้ทำงานช่วยเหลือพรรคนั้น ๆ ในตอนรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ก็การเกิดขึ้นของแนวทางเช่นนี้ได้ทำให้การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งไม่ได้จบเพียงแคในคูหาเท่านั้น หากแต่เป็นกิจกรรมทางสังคมพรรคการเมืองใช้สร้างเครือข่ายทางสังคมและการระดมเงินทุนที่ครอบคลุมไปถึงกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนการปิดนิก การจัดงานเลี้ยง การจัดกิจกรรมหาเสียง การเดินขบวน การจัดการประชุมของพรรค และกิจกรรมอื่น ๆ อีกมากมายทั้งก่อนและหลังวันเลือกตั้ง ทั้งนี้ แม้ว่าระบบดังกล่าวจะถูกยกเลิกในปี ค.ศ. 1883 จากการมีกฎหมายปฏิรูประบบราชการพลเรือน (Pendleton Civil Service Reform Act) ที่ไม่อนุญาตให้เจ้าหน้าที่รัฐบริจาการเงินให้พรรคการเมืองในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งแล้วก็ตาม แต่ผลลัพธ์ก็คือพรรคการเมืองต้องหันไปหาแหล่งสนับสนุนจากเศรษฐกิจใหญ่และสังคมอเมริกันในภาพรวมแทน (ประเด็นนี้จะกล่าวถึงอีกครั้งในหัวข้อถัดไป) ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนส่งผลต่อการทำให้ประชาชนมีความตระหนักรู้ทางการเมืองอีกด้วย โดยเป้าหมายของกิจกรรมทั้งหมดนี้ก็คือการสร้างความจงรักภักดีต่อพรรค (party loyalty) (White, 2022, p.38) ด้วยเหตุนี้กิจกรรมของพรรคการเมืองในสหรัฐฯ จึงต้องสร้างแบรนด์ (branding) ของพรรคไปด้วย ดังจะเห็นได้จากการทำผลิตภัณฑ์อย่างเช่นเข็มกลัด กระเป๋า หรือเครื่องประดับอื่น ๆ สำหรับประชาชนที่ชื่นชอบแนวทางของพรรคการเมืองนั้น ๆ ด้วย

จากแนวทางดังกล่าวของพรรคเดโมแครตที่เข้าถึงประชาชนและสร้างความจงรักภักดีจากประชาชนได้ จึงทำให้แม้ว่าต่อมา จะมีการก่อตั้งพรรครีพับลิกันขึ้นมาในปี ค.ศ. 1854 จากการรวมตัวของฝ่ายที่ต่อต้านการใช้แรงงานทาสและพรรคการเมืองต่าง ๆ ที่มีแนวทางตรงข้ามกับแนวทางของพรรคเดโมแครต จนท้ายที่สุดก็ได้อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) เป็นประธานาธิบดีคนแรกของพรรครีพับลิกันในปี ค.ศ. 1861 ซึ่งแน่นอนว่าแนวทางการจัดตั้งพรรครีพับลิกันนั้นจะมีลักษณะของแนวนโยบายแบบแฮมิลโตเนียน แต่พรรครีพับลิกันก็ใช้วิธีการในการเข้าถึงประชาชน การทำกิจกรรมกับประชาชน รวมไปถึงการสร้างความจงรักภักดีของประชาชนไม่ต่างไปจากแนวทางของพรรคเดโมแครต ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เห็นถึงการปรับตัวและเปลี่ยนแปลงของแนวคิดทางการเมืองอเมริกันในมีความสอดคล้องกับพัฒนาการที่เป็นอยู่มากขึ้น

อย่างไรก็ตาม เราจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันอุดมการณ์ของทั้งสองพรรคนี้มีการสลับซับซ้อน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงถือว่าเป็นอีกหัวใจสำคัญของพรรคการเมืองอเมริกัน ดังจะเห็นได้ว่าการจับขั้วใหม่ของพรรคการเมือง (party realignment) ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนขั้วสลับข้างทางอุดมการณ์ นโยบาย อุดมการณ์ และหลักการของพรรคการเมืองในการเลือกตั้งอยู่หลายครั้งในประวัติศาสตร์

การเมืองอเมริกัน V. O. Key Jr. มองว่าการจับขั้วใหม่ของพรรคการเมืองนั้นมักจะเกิดขึ้นในการเลือกตั้งครั้งสำคัญ (critical election) ที่ก่อให้เกิดเปลี่ยนแปลงของความจงรักภักดีต่อพรรคการเมืองอย่างเช่นการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1860 ที่นำไปสู่การเพิ่มบทบาทของรัฐบาลกลางในสงครามกลางเมืองและการเกิดขึ้นของเสรีภาพแบบใหม่ในยุคของประธานาธิบดีลินคอล์น จากพรรครีพับลิกันที่ส่งเสริมนโยบายแบบแอมิลโตเนียน หรือการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1932 ที่ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวลท์ (Franklin D. Roosevelt) จากพรรคเดโมแครตได้ดำเนินนโยบายแบบแอมิลโตเนียนในการแก้ไขปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ จนก่อให้เกิดการสลับขั้วใหม่ โดยที่พรรคเดโมแครตสนับสนุนนโยบายแบบแอมิลโตเนียนมากขึ้น ในขณะที่พรรครีพับลิกันก็หันไปสนับสนุนนโยบายแบบเจฟเฟอร์สันนิยแทน ซึ่งได้กลายมาเป็นสมการทางการเมืองอเมริกันแบบในปัจจุบันนี้ ต่อมา Walter Dean Burnham ได้อธิบายถึงเงื่อนไขของการจับขั้วใหม่นี้ว่าจะประกอบไปด้วย

- มีการจัดการโครงสร้างของขั้วทางการเมืองอย่างรวดเร็วและฉับไว ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ
- มีการเกิดฝ่ายที่สามอันเป็นผลมาจากการที่การเมืองสองขั้วที่เป็นอยู่ไม่สามารถตอบโจทย์ ณ ช่วงเวลาขณะนั้นได้
- มีความตึงเครียดที่ไม่ปกติในระบบสังคมและเศรษฐกิจซึ่ง
- มีการแบ่งขั้วทางอุดมการณ์ และความแตกต่างทางด้านมุมมองที่มีต่อประเด็นต่าง ๆ ของพรรคการเมืองใหญ่มีมากเกินกว่าปกติ
- การจับขั้วใหม่มักจะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ยาวนาน และเป็นสิ่งที่กำหนดแนวทางของนโยบายสาธารณะที่สำคัญไปอีกกว่าศตวรรษ (Burnham, 1970, p.10)

เป็นที่น่าสังเกตว่า การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เป็นกระบวนการที่สวนทางกับการสร้างความจงรักภักดีต่อพรรคการเมือง แต่ความย้อนแย้งดังกล่าวก็เป็นพลวัตสำคัญต่อพัฒนาการเมืองทางการเมืองอเมริกันเช่นกัน และดูเหมือนว่าการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2024 นั้นก็เริ่มเห็นการจับขั้วใหม่ด้วยเช่นกัน โดยเมื่อพิจารณาจากแนวโน้มนโยบายของพรรค (party platform) ที่มีการประกาศในการประชุมใหญ่ของทั้งพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตแล้วจะพบว่า ทั้งสองพรรคมีการผสมแนวนโยบายทั้งแบบแอมิลโตเนียนและเจฟเฟอร์สันนิยไว้ด้วยกันคล้าย ๆ กัน อันเป็นผลมาจากการแข่งขันกันทางการเมืองเพื่อระดมเสียงสนับสนุน ส่วนที่แตกต่างกันคือเรื่องของการใช้นโยบายเหล่านี้ในแต่ละประเด็น ดังจะอธิบายต่อไปนี้

ในประเด็นเรื่องเศรษฐกิจที่เป็นประเด็นแรกของแนวนโยบายของทั้งสองพรรคนั้นพรรครีพับลิกันมีแนวนโยบายแบบเสรีนิยมใหม่ (neoliberalism) ในการแก้ไขปัญหาค่าครองชีพที่สูงและภาวะเงินเฟ้อ โดยการปลดปล่อยพลังของอุตสาหกรรมพลังงาน ตัดลดงบประมาณที่ไม่จำเป็นแล้วนำมาส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจ ลดกฎระเบียบที่สร้างภาระทางการเงินให้แก่ครัวเรือนที่มีรายได้ปานกลางถึงต่ำ หดหยั้งการเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย ยุติความยุ่งยากของการเมือง

โลกที่เป็นอยู่เพื่อสร้างบรรยากาศการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ดี รวมไปถึงการปลดปล่อยการควบคุมอุตสาหกรรมนวัตกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคริปโตปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีอวกาศนอกจากนั้น พรรครีพับลิกันยังเน้นย้ำถึงการนำความฝันของอเมริกันชนให้กลับมาอีกครั้งหนึ่งด้วย โดยการลดค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย การศึกษา การประกันสุขภาพ และค่าครองชีพจากการลดภาระเบียดเบียน และส่งเสริมทางเลือกและการแข่งขัน (The American Presidency Project, 2024)

ในขณะที่พรรคเดโมแครตยังคงมองปัญหาทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นว่าเป็นโจทย์ของการฟื้นฟูทางเศรษฐกิจ จึงมีแนวนโยบายที่จะลงทุนในระบบสาธารณูปโภคเพิ่มมากขึ้น ดึงภาคอุตสาหกรรมการผลิตให้กลับมายังสหรัฐฯ สร้างความเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างเท่าเทียมโดยให้ความสำคัญกับการสร้างงานที่มีคุณภาพแก่ชนชั้นกลาง ให้การสนับสนุนธุรกิจขนาดเล็กและการเกษตร และต่อสู้กับความยากจนโดยมีคำขวัญว่าจะ “ให้รางวัลกับงาน ไม่ใช่ความมั่งคั่ง” (rewards work, not wealth) (Democrat, 2024, pp.15-17) พรรคเดโมแครตจะลดภาษีสำหรับชนชั้นกลางและชนชั้นล่าง แต่จะเพิ่มอัตราภาษีรายได้สำหรับคนรวย จากเดิมที่เก็บเฉลี่ยอยู่ที่ 7% ให้กลายเป็นสูงสุดที่ 25% ในขณะที่ก็มีนโยบายที่จะลดค่าใช้จ่ายสำหรับคนทำงานให้น้อยลงโดยการที่รัฐบาลเดโมแครตจะไปเจรจากับบริษัทให้ลดผลกำไรลงมา ส่วนในด้านราคาพลังงานนั้น พรรคเดโมแครตมีนโยบายที่จะเพิ่มอุปทานจากการปล่อยน้ำมันจากคลังน้ำมัน Strategic Petroleum and Northeast Gasoline Supply ออกมาสู่ตลาดซึ่งจะช่วยลดราคาให้กับน้ำมันได้กว่า 25 เซนต์ต่อแกลลอน (Democrat, 2024, p.22)

ในขณะที่นโยบายด้านสังคมและการเมืองนั้น แนวทางของพรรครีพับลิกันมีเป้าหมายสำคัญในการต่อต้านวัฒนธรรมแบบ “ไวค” (woke) ที่บั่นทอนและทำลายคุณค่าความพิเศษของอเมริกัน (American Exceptionalism) ภายใต้นโยบายของพรรครีพับลิกัน รัฐบาลกลางจะยุบกระทรวงศึกษาธิการและให้อำนาจในการจัดการอยู่กับรัฐบาลมลรัฐ แต่จะเพิ่มเครื่องมือต่างๆ ในการจัดการกับระบบการศึกษาและหลักสูตรการเรียนการสอนต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น จะไม่ยอมให้ผู้ชายมาแข่งขันในกีฬาของผู้หญิง จะไม่ยอมให้ใช้ภาษีของรัฐในการสนับสนุนการแปลงเพศ และไม่ให้การสนับสนุนโรงเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงเพศสภาพของตนเอง ทั้งหมดนี้เพื่อยุติ “ความคลั่งเพศแบบฝ่ายซ้าย” (Left-wing Gender Insanity) พร้อมกับการฟื้นฟูค่านิยมแบบอเมริกันต่าง ๆ ที่เสียหายไป ไม่ว่าจะเป็น ครอบครัวและชีวิตแบบอเมริกัน ระเบียบและกฎหมาย วิถีในการศึกษา ศิลปกรรม เสรีภาพในการนับถือศาสนา ฯลฯ (The American Presidency Project, 2024)

ส่วนแนวทางของพรรคเดโมแครตนั้นยังคงให้ความสำคัญกับ การขยายโอกาสทางการศึกษา การจัดการกับอาชญากรรมการกราดยิงผ่านการเพิ่มระเบียบการควบคุมการครอบครองปืน (gun control) และให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (climate change) รวมไปถึงการให้ความยุติธรรมต่ออาชญากรให้การกลับมาใช้ชีวิตในสังคมอีกด้วยนอกจากนั้นพรรคเดโมแครตยังยืนยันอีกด้วยว่าตนเองเป็นผู้ยืนหยัดในหลักการประชาธิปไตย ในขณะที่ทรัมป์เป็น

ผู้ทำลายประชาธิปไตย ภายใต้หัวข้อนี้ พรรคเดโมแครตมีนโยบายว่าจะแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูงที่มีอุดมการณ์แบบเดโมแครตเพิ่มขึ้น จะปฏิรูประบบการใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งจะปฏิรูปเรื่องการตั้งครุฑ จะให้ความสำคัญกับสิทธิสตรีและเพศทางเลือกอื่น ๆ (LGBTQI+) ที่หลากหลาย ให้มีความเท่าเทียมกันมากยิ่งขึ้น โดยรวมไปถึงความเท่าเทียมทางด้านสีผิวอีกด้วย (Democrat, 2024, pp.45-58)

ในประเด็นเรื่องการต่างประเทศ พรรครีพับลิกันมีนโยบายสำคัญในการให้ความสำคัญกับอเมริกาเป็นลำดับแรก (America First) ที่รัฐบาลกลางจะทำหน้าที่เจรจาต่อรองต่าง ๆ เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่แท้จริงของประชาชนชาวอเมริกันและดึงที่กล่าวไปแล้วว่าพรรครีพับลิกันมีนโยบายที่จะสร้างบรรยากาศระหว่างประเทศให้อุตสาหกรรมเติบโตทางเศรษฐกิจ พรรคจึงมีนโยบายที่จะสร้างสันติภาพผ่านความเข้มแข็ง (peace through strength) โดยการเพิ่มความเข้มแข็งให้แก่กองทัพอเมริกันและพันธมิตรต่อต้านจีน ทำลายการก่อการร้าย สร้างระบบ Iron Dome เพื่อป้องกันขีปนาวุธส่งเสริมคุณค่าแบบอเมริกันรักษาความปลอดภัยของมาตุภูมิและเขตแดนและฟื้นฟูอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ พรรครีพับลิกันจะทำให้อุตสาหกรรมของสหรัฐฯ มีขนาดที่ใหญ่ขึ้นและเข้มแข็งขึ้น (The American Presidency Project, 2024)

ส่วนพรรคเดโมแครตนั้น มีนโยบายที่จะปฏิรูประบบการรับคนเข้าเมืองให้มีความเข้มแข็งมากขึ้น และยังมีนโยบายที่จะเพิ่มความเข้มแข็งให้แก่ความเป็นผู้นำระดับโลกของอเมริกัน (strengthen American leadership worldwide) โดยจะยืนอยู่ข้างกลุ่มประเทศที่เป็นประชาธิปไตยเพื่อต่อต้านกลุ่มประเทศเผด็จการ โดยมองว่ายุโรปเป็นตัวอย่าให้โลกเห็นถึงการเป็นพันธมิตรกับสหรัฐฯ โดยในกรณีของยูเครนนั้น นโยบายของเดโมแครตคือจะต้องช่วยให้ยูเครนสามารถป้องกันอธิปไตยของตนเองไว้ให้ได้ จะต้องรักษาความเป็นเอกภาพของพันธมิตรข้ามแอตแลนติก และป้องกันไม่ให้เกิดสงครามโดยตรงกับรัสเซีย ในขณะที่จะมีการลดความเสี่ยงในการดำเนินความสัมพันธ์กับจีนให้น้อยลง ส่วนในประเด็นที่เกี่ยวกับอิสราเอลนั้นก็มีความสนใจในการส่งเสริมการหยุดยิงให้ได้ (Democrat, 2024, pp.77-91)

เมื่อพิจารณาในแง่ของนโยบายต่างประเทศแล้วก็จะเห็นได้ว่า ทั้งแนวทางของพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตต่างก็ตระหนักถึงสถานการณ์ของการเมืองโลกที่มีความตึงเครียดขึ้น และการกลับมาของตรรกะสงครามเย็น (Cold War) แต่ความต่างก็คือการเลือกหยิบเครื่องมือที่เป็นองค์ประกอบของตรรกะในการทำสงครามเย็นดังกล่าว โดยพรรครีพับลิกันนั้นให้ความสำคัญกับเรื่อง ‘การป้องปราม’ (deterrence) จึงให้ความสำคัญกับการเพิ่มความเข้มแข็งให้กับกองทัพของอเมริกันเองเพื่อป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามมีความกล้าที่จะใช้ความรุนแรง จึงขอเรียกว่าเป็นนโยบายการป้องปรามแบบสังคมนิยม (realist deterrence policy) ในขณะที่แนวทางนโยบายของพรรคเดโมแครตนั้นให้ความสำคัญกับ ‘การสกัดกั้น’ (containment) ที่พิจารณาถึงการสร้างเขตอิทธิพล (sphere of influence) ของฝ่ายตนเองเพื่อถ่วงดุลกับฝ่ายตรงข้าม ซึ่งในกรณีนี้ก็คือการแบ่งข้างแบ่งขั้วระหว่างระบอบประชาธิปไตยที่เป็นพันธมิตรของสหรัฐฯ กับระบอบเผด็จการ

ที่เป็นพันธมิตรของรัสเซียและจีน ด้วยเหตุนี้จึงขอเรียกแนวนโยบายนี้ว่าเป็นการสกัดกั้นเชิงอุดมคติ (idealist containment policy)

ในขณะที่พรรคการเมืองอื่น ๆ นั้นจะมีลักษณะที่จะเน้นการรณรงค์เฉพาะประเด็นใด ประเด็นหนึ่งเท่านั้น ตัวอย่างเช่นพรรคกรีน (Green party) ก็ได้มีการออกแนวนโยบายของพรรคว่าจะส่งเสริมระบอบการจัดการสิ่งแวดล้อมโลก โดยการตัดงบประมาณทางการทหารเพื่อส่งเสริมสันติภาพ การจัดการใช้พลังงานจากปิโตรเลียมและหันมาใช้พลังงานที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้เพื่อรักษาสิ่งแวดล้อม การเพิ่มค่าแรงและการมีประกันสังคมเพื่อความยุติธรรมทางสังคม และการส่งเสริมการระดมเงินทุนสาธารณะ การถกอภิปรายอย่างเปิดกว้าง และระบบการลงคะแนนที่สะท้อนความเป็นตัวแทนอย่างแท้จริงเพื่ออ้างไว้ซึ่งประชาธิปไตยของสหรัฐฯ

ในขณะที่พรรคคอนสติติวชันก็มีแนวนโยบายที่ต้องการสร้างประเทศให้เป็นไปตามแนวทางของบิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญ (Founding Fathers) ของสหรัฐฯ บทหลักการของความตรงไปตรงมา (integrity) เสรีภาพ (liberty) และความเจริญก้าวหน้า (prosperity) โดยมีนโยบายว่าจะส่งเสริมเสรีภาพในการดำรงชีวิต ครอบครัว การนับถือศาสนา ฯลฯ สนับสนุนให้รัฐบาลมีความใกล้ชิดกับประชาชนโดยควรให้อำนาจต่อรัฐบาลมลรัฐมากยิ่งขึ้น ส่งเสริมความยุติธรรมตามหลักการในรัฐธรรมนูญและบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญ และยังคงส่งเสริมให้สหรัฐฯ ดำเนินนโยบายต่างประเทศไปบนแนวทางโดดเดี่ยวนิยม (isolationism) อีกด้วย

ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ แนวนโยบายของพรรคเล็กให้ความสำคัญกับบางประเด็นระดับจุลภาค (micro) เหล่านี้ก็มีความใกล้เคียงกับประเด็นที่พรรคใหญ่อย่างรีพับลิกันและเดโมแครตใช้เป็นจุดยืนในการหาเสียงด้วยเช่นกัน เนื่องจากจุดยืนของพรรคใหญ่ทั้งสองพรรคนี้มีความเป็นมหภาค (macro) มากกว่า จึงอาจนับเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้พรรคการเมืองระดับรัฐบาลกลางของสหรัฐฯ เหลือเพียงสองพรรคการเมืองที่ขับเคลื่อนกันในการช่วงชิงตำแหน่งทางการเมืองต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการได้รับคะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้ง แต่กระนั้นก็จะมีบางกรณีที่มีการที่พรรคที่มีแนวนโยบายแบบจุลภาคได้รับความนิยมจากประชาชนอเมริกันขึ้นมา โดยครั้งล่าสุดที่พรรคการเมืองอื่นนอกเหนือไปจากรีพับลิกันกับเดโมแครตได้รับคะแนนจากคณะผู้เลือกตั้ง โดยครั้งล่าสุดคือการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1968 ที่แม้ว่าผู้ชนะการเลือกตั้งในครั้งนั้นคือประธานาธิบดีรีชาร์ด นิกสัน (Richard Nixon) จากพรรครีพับลิกัน แต่ผู้สมัครจากพรรคที่สามคือ จอร์จ ซี วอลเลซ (Georg C. Wallace) จากพรรคอเมริกันอินดีเพนเดนซ์ (American Independent party) ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายขวาสุดกู่ ก็ได้คะแนนจากคณะผู้เลือกตั้งไปถึง 48 เสียง เนื่องจากในการเลือกตั้งครั้งนั้นมีประเด็นใหญ่ ๆ ที่สาธารณชนอเมริกันให้ความสนใจคือ สงครามเวียดนาม และการสังหารประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี (John F. Kennedy) กับ ดร. มาร์ติน ลูเธอร์ คิง (Dr. Martin Luther King) ซึ่งในกรณีนี้ก็เป็นที่ไปตามเงื่อนไขของ Burnham ที่กล่าวไว้ถึง การจับขั้วทางการเมืองใหม่ดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น

อย่างไรก็ตามก็ต้องพึงระลึกไว้เสมอว่า การพิจารณาที่แนวนโยบายของพรรคเช่นนี้ไม่

ว่าจะเป็นพรรคใหญ่หรือพรรคเล็กแบบนี้ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะดำเนินนโยบายตามที่พรรคประกาศเสมอไป เนื่องจากพรรคการเมืองมีหน้าที่เพียงแคให้ช่องทางในการระดมกำลังสนับสนุนเชิงนโยบายเท่านั้น แต่ผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งทางการเมืองก็ต้องเป็นผู้ริเริ่ม ดำเนินการ ต่อสู้ช่วงชิงทุกอย่างเอง โดยพรรคการเมืองจะเป็นผู้ให้การสนับสนุนเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ การพิจารณาการระดมเงินทุนของผู้สมัครและพรรคการเมืองจึงเป็นอีกหนึ่งหัวใจสำคัญของการเมืองอเมริกัน และเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้เราสามารถทำความเข้าใจพลวัตทางการเมืองในสหรัฐฯ ได้มากขึ้น

การระดมเงินทุนของผู้สมัครและพรรคการเมือง

“มีสองสิ่งที่สำคัญในการเมือง สิ่งแรกคือเงิน และข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ว่าสิ่งที่สองคืออะไร”

มาร์ค ฮันนา (Mark Hanna), ค.ศ. 1895 (cited in Charnock, n.d.)

ภายหลังจากความพยายามในการยกเลิก “spoils system” โดยการออกรัฐบัญญัติปฏิรูปการพลเรือนในปี ค.ศ. 1883 ก็กลับทำให้บทบาทของการใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งยิ่งมีความสำคัญเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก เนื่องจากพรรคการเมืองไม่สามารถรับเงินจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลางได้อีกต่อไป จึงทำให้วุฒิสมาชิกมาร์ค ฮันนาซึ่งรับบทบาทเป็นที่ปรึกษาด้านการรณรงค์หาเสียงของ วิลเลียม แมคคินลีย์ (William McKinley) ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรครีพับลิกันที่ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 1896 จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวิธีการในการหาเงินเพื่อการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งไปอย่างสิ้นเชิง โดยฮันนาได้ใช้วิธีการเข้าหานายทุนใหญ่อย่าง เจ พี มอร์แกน (J. P. Morgan) กับจอห์น ดี ร็อกกี้เฟลเลอร์ (John D. Rockefeller) รวมถึงนายทุนคนอื่น ๆ เพื่อระดมเงินทุนสำหรับการรณรงค์หาเสียง โดยผลลัพธ์คือการที่เขาได้เงินรวมทั้งหมดยาว 3.5 ล้านดอลลาร์ ซึ่งทำให้พรรครีพับลิกันสามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจัดกิจกรรมหาเสียง การจัดการถกอภิปรายภายใน และการจัดทำแผ่นพับ โปสเตอร์ กระตุ่ม หรือป้ายโฆษณาอีกจำนวนมาก รวมไปถึงการลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์และมีการจ้างคณะทำงานอีกจำนวนมาก จึงทำให้พรรครีพับลิกันได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งครั้งดังกล่าวได้ และภายหลังจากนั้น บทบาทของเงินในการรณรงค์เลือกตั้งของสหรัฐฯ ก็มีความสำคัญมากขึ้นเป็นอย่างมาก ซึ่งก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ายังมีการใช้เงินมากขึ้นเท่าไร ระบบการเมืองในการเลือกตั้งก็ยังมีประสิทธิภาพและมีความก้าวหน้ามากขึ้นเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม การที่เงินมีบทบาทในการเมืองมากขึ้นก็ทำให้เกิดข้อถกเถียงในสังคมอเมริกันที่ว่า การใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งนั้นก่อให้เกิดความไม่เสมอภาคและขัดต่อหลักการ 1 คน 1 เสียงในการเลือกตั้งหรือไม่ เพราะการใช้เงินจำนวนมากในการเลือกตั้งนั้นทำให้ความสนใจและการมีส่วนร่วมอาจถูกจำกัดอยู่ในแวดวงของบุคคลที่ร่ำรวยเพียงบางกลุ่มเท่านั้น และทำให้คนรวยเหล่านี้ในหลายกรณีมีสิทธิ์และโอกาสมากกว่าประชาชนคนอื่น ๆ ดังเช่นกรณีของ รอสส์ เพรอตต์ (Ross Perot) มหาเศรษฐีชาวอเมริกันที่สามารถรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งโดยใช้เงินของเขาจนในที่สุดก็สามารถมีชื่อปรากฏในบัตรเลือกตั้งเป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี

ที่ไม่สังกัดพรรคการเมืองในบัตรเลือกตั้งของการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 1992 แม้ว่าเขาจะไม่ประสบความสำเร็จก็ตาม แต่มันก็แสดงให้เห็นว่าเขามีเงินทุนเยอะกว่าก็ยอมทำให้มีความได้เปรียบมากกว่า ด้วยเหตุนี้ส่วนหนึ่งของสัคมอเมริกันจึงต้องการให้มีการจำกัดปริมาณการใช้เงินของปัจเจกบุคคลที่สามารถใช้ได้ในการสนับสนุนการเลือกตั้งต่อคนต่อครั้ง เพื่อให้เกิดความเสมอภาคในการเลือกตั้งอย่างแท้จริง ในขณะที่อีกฝ่ายก็มองว่า การใช้เงินในการสนับสนุนการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิในการแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นเนื้อหาสำคัญของบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญบทที่ 1 (the First Amendment) ที่ระบุว่า

คงเกรงจะไม่บัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งศาสนาประจำชาติ หรือห้ามเสรีภาพในการนับถือศาสนา หรือลดทอนเสรีภาพในการพูดหรือของสื่อ หรือสิทธิในการชุมนุมหรือรวมตัวของประชาชนโดยสงบเพื่อร้องทุกข์ต่อรัฐบาลในความคับข้องใจของพวกเขา (“Constitution of the United States, First Amendment,” 1791)

ซึ่งหากใครอยากจะสนับสนุนผู้สมัครชิงตำแหน่งคนใด ก็ย่อมเป็นสิทธิของเขาตามรัฐธรรมนูญในการแสดงออกถึงจุดยืนดังกล่าวเช่นกัน

กระนั้น ในความเป็นจริงแล้ว รัฐบาลกลางสหรัฐฯ ก็ได้มีความพยายามในการควบคุมการใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งมาโดยตลอด โดยเริ่มจากความพยายามในการจัดการกับ “spoils system” ในการเมืองอเมริกันในปี ค.ศ. 1867 ที่สภาคงเกรสได้มีการออกกฎหมายห้ามเจ้าหน้าที่ทหารเรือบริจาคเงินสนับสนุนการเลือกตั้ง และในปี ค.ศ. 1876 ก็ได้มีการออกกฎหมายที่ขยายขอบเขตการห้ามดังกล่าวไปสู่เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลางทั้งหมด โดยจุดสูงสุดของความพยายามดังกล่าวก็คือความสำเร็จในการผ่านกฎหมายปฏิรูปข้าราชการพลเรือน อันเป็นการยกเลิก “spoils system” อย่างเด็ดขาดโดยการไม่อนุญาตให้ลูกจ้างของรัฐบาลกลางทั้งหมดได้เงินบริจาคแก่การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1883 ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น (Pendleton Act, 1883) แต่ก็เป็นที่โต้เถียงกันไปแล้วเช่นกันว่า ผลลัพธ์ของชุดมาตรการดังกล่าวก็คือการที่ผู้สมัครและพรรคการเมืองต้องหันไประดมเงินทุนจากนายทุนที่มีความร่ำรวยและมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจของประเทศแทน ซึ่งก็ยิ่งทำให้ขั้วถ่วงเอียงที่ว่าด้วยความไม่เสมอภาคในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งนั้นรุนแรงมากขึ้นไปอีก

ภายหลังจากนโยบายที่ต้องการจะปฏิรูปการใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งอย่างจริงจังโดยประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลต์ (Theodore Roosevelt) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1905 ซึ่งก็มิทั้งความพยายามที่จะควบคุมการบริจาคให้พรรคการเมือง และการควบคุมการใช้จ่ายของพรรคการเมืองในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง โดยในปี ค.ศ. 1907 สภาคงเกรสได้มีการออกกฎหมาย Tillman Act เพื่อห้ามไม่ให้บรรษัทบริจาคเงินใด ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเลือกตั้ง (The Tillman Act: 34 Stat. 864, 1907) แต่จากข้อจำกัดดังกล่าว ก็ได้มีการริเริ่มการหาทางออกของการระดมเงินทุนเพื่อสนับสนุนประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 1944 โดย Congress of Industrial Organization—CIO

ที่มีการจัดตั้งคณะกรรมการการเมือง (Political Action Committees—PACs) มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1943 เพื่อระดมเงินทุนโดยการสร้างกองทุนแยกออกจากบริษัท และสามารถใช้จ่ายเงินต่าง ๆ ได้ตามที่ต้องการ ซึ่งคณะกรรมการการเมืองนี้เป็นสิ่งที่ไม่ผิดกฎหมายใด ๆ เนื่องจากไม่ได้เป็นการระดมเงินทุนจากบริษัทหรือสหภาพแต่เป็นจากสมาชิกของบริษัทหรือสหภาพ จึงถือว่าเป็นการใช้ช่องว่างของกฎหมายที่มีอยู่ (CIO Political Action Committee, n.d., p.2)

ภายหลังจากนั้นก็มีความพยายามที่จะควบคุมการใช้จ่ายของคณะกรรมการการเมืองอยู่เรื่อยมา โดยตาม Federal Election Campaign Act ในปี ค.ศ. 1971 ได้มีการบังคับให้คณะกรรมการการเมืองจำเป็นต้องขึ้นทะเบียนกับคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลกลาง (Federal Election Committee) โดยคณะกรรมการการเมืองสามารถบริจาคให้แก่ผู้ลงสมัครโดยตรงได้ถึง 5,000 เหรียญต่อการเลือกตั้ง และอีก 15,000 เหรียญให้แก่คณะกรรมการของพรรคการเมือง ส่วนการใช้จ่ายหรือการบริจาคในรูปแบบอื่นอย่างเช่นการทำโฆษณาส่งเสริมผู้สมัครนั้นสามารถทำได้โดยไม่มีเพดานจำกัด (Ghosh, 2022) และเนื่องจากการกำหนดเพดานดังกล่าวจึงให้เกิดคณะกรรมการการเมืองอีกประเภทหนึ่งขึ้นมาเพื่อเลี่ยงข้อจำกัดดังกล่าว คือ คณะกรรมการการเมืองที่ไม่ได้บริจาคเงินให้แก่ผู้ลงสมัครหรือคณะกรรมการพรรคการเมืองโดยตรง ซึ่งคณะกรรมการการเมืองประเภทนี้ถูกเรียกโดยคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลกลางว่า Super PACs ซึ่งในปัจจุบันมีกลุ่ม Super PACs ที่ลงทะเบียนกับคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลอยู่ 5,738 องค์กร ส่วนคณะกรรมการการเมืองที่บริจาคให้ทั้งแก่ผู้สมัคร คณะกรรมการของพรรคการเมือง และกิจกรรมอื่น ๆ นั้น ในปัจจุบันเรียกว่า Hybrid PACs ซึ่งมีอยู่กว่า 70,943 องค์กรที่ลงทะเบียนอยู่กับคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลกลาง (White, 2022, p.124)

ในส่วนความพยายามในการควบคุมการใช้จ่ายของพรรคการเมืองในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งเป็นการเฉพาะนั้น เริ่มต้นจากปี ค.ศ. 1910 ที่ได้มีการออกกฎหมาย Publicity Act ซึ่งควบคุมการใช้จ่ายเงินสำหรับการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของพรรคการเมือง โดยในการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวในปี ค.ศ. 1911 ได้มีการกำหนดเพดานการใช้จ่ายในการหาเสียงเลือกตั้งของพรรคการเมืองที่สามารถใช้ได้ต่อผู้สมัครในตำแหน่งต่าง ๆ (The Publicity Act: 36 Stat. 822, 1910; The 1911 Amendments to the Publicity Act: 37 Stat. 25, 1911) และจากสถานการณ์และบริบทแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป กฎหมายดังกล่าวก็ถูกแทนที่โดย Federal Election Campaign Act ในปี ค.ศ. 1971 ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อจำกัดปริมาณการใช้จ่ายในการรณรงค์หาเสียงกับสื่อโทรทัศน์ และการควบคุมวิธีการระดมเงินทุนของพรรคการเมือง และยังมีกำหนด อย่างไรก็ตามภายหลังจากกรณี Buckley v. Valeo ในปี ค.ศ. 1976 ที่มีการตัดสินจากศาลสูงว่า การกำหนดปริมาณการใช้จ่ายเงินของพรรคการเมืองนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ ส่งผลให้ต้องมีการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวในปี ค.ศ. 1979 ที่อนุญาตให้พรรคการเมืองสามารถจ่ายเงินได้อย่างไม่มีการจำกัดในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการรณรงค์ให้ประชาชนออกมาลงทะเบียนหรือออกมาใช้สิทธิใช้เสียงในการเลือกตั้ง แต่ก็ต้องมีการรายงานต่อคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลกลาง โดยการใช้

จ่ายเงินประเภทนี้มีศัพท์เรียกว่า “hard money” นอกจากนี้ภายใต้การแก้ไขกฎหมายดังกล่าว พรรคการเมืองยังสามารถใช้จ่ายโดยไม่จำเป็นต้องมีการควบคุมจากคณะกรรมการการเลือกตั้งเพื่อกิจกรรมการรณรงค์ภายในของพรรค หรือกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลกลาง ซึ่งการใช้จ่ายเงินประเภทนี้เรียกว่า “soft money” ทั้งนี้ เนื่องจากการใช้ soft money ในการเมืองอเมริกันมีเพิ่มมากขึ้นเป็นอย่างมาก ในปี ค.ศ. 2002 จึงได้มีความพยายามในการควบคุมการใช้ soft money ดังกล่าวผ่านกฎหมาย Bipartisan Campaign Reform Act ที่มีการบังคับให้การโฆษณาต่าง ๆ ที่ใช้ soft money แล้วเกี่ยวข้องกับกาโฆษณาหรือส่งเสริมผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งนั้นจำเป็นต้องได้รับการรับรองจากตัวผู้ลงสมัครเสียก่อน (Bipartisan Campaign Reform Act of 2002, 2002)

อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้ยังไม่ได้รวมไปถึงการระดมเงินทุนและการใช้จ่ายของผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งเอง ซึ่งจากระบบการคัดเลือกบุคคลที่พรรคจะส่งให้เป็นผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งอย่างการเลือกตั้งขั้นต้น (primaries) นั้นก็บังคับให้ตัวผู้สมัครต้องระดมเงินทุนด้วยตัวเองเช่นกัน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเหตุผลที่ว่า ผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งจะสามารถทำหรือไม่ทำตามนโยบายของพรรคก็ได้ ทั้งนี้ ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นถึงเพดานการรับบริจาคของผู้สมัคร PACs และคณะกรรมการพรรคในระดับต่าง ๆ ที่จัดทำโดยคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐบาลกลางสำหรับการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2024

ตารางที่ 3 เพดานการบริจาคในการเลือกตั้งของปี ค.ศ. 2023 – 2024

		Recipient				
		Candidate committee	PAC† (SSF and nonconnected)	Party committee: state/district/ local	Party committee: national	Additional national party committee accounts‡
Donor	Individual	\$3,300* per election	\$5,000 per year	\$10,000 per year (combined)	\$41,300* per year	\$123,900* per year
	Candidate committee	\$2,000 per election	\$5,000 per year	Unlimited transfers	Unlimited transfers	
	PAC: multicandidate	\$5,000 per election	\$5,000 per year	\$5,000 per year (combined)	\$15,000 per year	\$45,000 per year
	PAC: non-multicandidate	\$3,300* per election	\$5,000 per year	\$10,000 per year (combined)	\$41,300* per year	\$123,900* per year
	Party committee: state/district/local	\$5,000 per election	\$5,000 per year	Unlimited transfers	Unlimited transfers	
	Party committee: national	\$5,000 per election**	\$5,000 per year	Unlimited transfers	Unlimited transfers	

ที่มา: Federal Election Commission, 2024. ‘Contribution limits,’

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า มีความพยายามในการควบคุมการระดมและการใช้เงินสำหรับการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งมาโดยตลอด แต่ในทางกลับกันความพยายามดังกล่าวก็มักจะมีช่องโหว่

ให้เกิดการหลีกเลี่ยงข้อกฎหมายต่าง ๆ ได้อย่างเสมอ และการแก้ไขปัญหานี้ ๆ ก็มักจะนำไปสู่การเกิดปัญหาใหม่ ๆ ตามมาเสมอเช่นกัน และข้อถกเถียงในประเด็นที่ว่าด้วยบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 1 นั้นก็ยังคงเป็นประเด็นใหญ่ในการถกเถียงอยู่โดยตลอด แต่กระนั้นจากเงื่อนไขของการเลือกตั้งตำแหน่งต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือตำแหน่งประธานาธิบดีที่บังคับให้พรรคการเมืองจำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมาก จึงทำให้พรรคการเมืองที่มีขนาดใหญ่ย่อมต้องหาช่องทางในการระดมเงินทุนเพื่อใช้จ่ายในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง จึงทำให้ความพยายามปฏิรูปการระดมเงินทุนดังกล่าวรวมไปถึงความพยายามที่จะหาช่องโหว่ทางกฎหมายมีลักษณะที่เห็นพ้องต้องกันระหว่างสองพรรคการเมืองใหญ่ (bipartisan) ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ระบบสองพรรคการเมืองมีความเข้มแข็งและเหนียวแน่นในการเมืองอเมริกัน

สรุป

กล่าวโดยสรุป ระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งในสหรัฐอเมริกาเกิดขึ้นจากระบบสหพันธรัฐที่ให้อำนาจอธิปไตยแก่รัฐในการกำหนดกรอบกติกาเกี่ยวกับการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งที่เป็นผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีที่แท้จริง ซึ่งระบบดังกล่าวมีทั้งส่วนที่รัฐบาลสหรัฐมีเหมือนกันคือการใช้ระบบ winner-takes-all ที่ทำให้การเลือกผู้แทนของประชาชนจำเป็นต้องเลือกในเชิงยุทธศาสตร์มากกว่าที่จะเป็นในเชิงอุดมคติ ในขณะที่ส่วนที่แตกต่างกันก็คือการกำหนดกติกาย่อย ๆ ที่ว่าด้วยตัวผู้สมัครที่จะสามารถมีรายชื่อปรากฏในบัตรเลือกตั้งของมลรัฐนั้น ๆ ได้ ซึ่งเงื่อนไขนี้ผนวกกับหน้าที่ของพรรคการเมืองในการเมืองอเมริกันทำให้มีเพียงพรรคการเมืองใหญ่ ๆ ที่มีความสามารถในการระดมเงินทุนได้จำนวนมหาศาลเท่านั้นที่จะสามารถเข้าสู่การเมืองในระดับรัฐบาลกลางได้ ซึ่งในอีกทางหนึ่งคือ ถึงแม้ว่าพัฒนาการของพรรคการเมืองและการระดมเงินเพื่อรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งจะเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าไปตามสถานการณ์ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ทั้งสองอย่างนี้คือพลวัตสำคัญของการเมืองอเมริกัน

บรรณานุกรม

- Ballotpedia. (2024). **List of political parties in the United States**. Retrieved August 11, 2024 from https://ballotpedia.org/List_of_political_parties_in_the_United_States
- Bipartisan Campaign Reform Act of 2002**. (2002). https://www.law.cornell.edu/wex/bipartisan_campaign_reform_act_of_2002.
- Burnham, W. D. (1970). **Critical Elections and the Mainsprings of American Politics**. New York: Norton.
- Carini, B. (2024). **Green Party View – A write-in vote for Jill Stein is a vote for democracy**. Retrieved October 21, 2024 from https://www.gp.org/write_in_vote_for_jill_stein_is_a_vote_for_democracy.
- Charnock, E. J. (N.D.). **Money and the Financing of Campaigns**. Retrieved October 22, 2024 from <https://www.civilpolitics.org/money-and-financing-campaigns/>.
- Chase Oliver for President. (2024). **Chase and Mike on The ballot in 47 states**. Retrieved October 21, 2024 from <https://votechaseoliver.com/ballot-access/>.
- CIO Political Action Committee. (N.D.). **CIO Political Action Committee (PAC) Collection Papers, 1943 – 1960's**. Retrieved October 23, 2024 from <https://reuther.wayne.edu/files/LR000647.pdf>.
- Democrat. (2024). **'24 Democratic Party Platform**. Retrieved August 19, 2024 from <https://democrats.org/wp-content/uploads/2024/08/FINAL-MASTER-PLATFORM.pdf>.
- Federal Election Commission. (2024). **Contribution limits**. Retrieved October 20, 2024 from <https://www.fec.gov/help-candidates-and-committees/candidate-taking-receipts/contribution-limits/>.
- Ghosh, S. (2022). 'PACs, Super PACs and More: Your Guide to Key Election Spending Vehicles,' **CLC**. Retrieved September 15, 2022 from <https://campaignlegal.org/update/pacs-super-pacs-and-more-your-guide-key-election-spending-vehicles>
- National Association of Secretaries of State. (2020). **State Laws regarding Presidential Ballot Access for General Election**, January 2020. Retrieved October 20, 2024 from https://www.nass.org/sites/default/files/surveys/2020-07/research-ballot-access-president-Jan20_0.pdf.
- Pendleton Act**. (1883). <https://www.archives.gov/milestone-documents/pendleton-act>.

- The 1911 Amendments to the Publicity Act: 37 Stat. 25.** (1911). <https://www.cambridge.org/core/books/abs/basic-documents-in-federal-campaign-finance-law/publicity-act-36-stat-822-1910-the-1911-amendments-to-the-publicity-act-37-stat-25-1911/34B55E158863B3873D40CEC9AA1BCC30>.
- The American Presidency Project. (2024). **2024 GOP Platform: Make America Great Again!** Retrieved July 8, 2024 from <https://www.presidency.ucsb.edu/documents/2024-republican-party-platform>.
- The Publicity Act: 36 Stat. 822.** (1910). <https://www.cambridge.org/core/books/abs/basic-documents-in-federal-campaign-finance-law/publicity-act-36-stat-822-1910-the-1911-amendments-to-the-publicity-act-37-stat-25-1911/34B55E158863B3873D40CEC9AA1BCC30>.
- The Tillman Act: 34 Stat. 864.** (1907). <https://www.cambridge.org/core/books/abs/basic-documents-in-federal-campaign-finance-law/tillman-act-34-stat-864-1907/B544B28C42F38C6850E2C9EAA7A0E465>.
- U.S. Const.** (1789). <https://constitution.congress.gov/constitution/>.
- U.S. Const. amend. I.** (1791). <https://constitution.congress.gov/constitution/amendment-1/>.
- U.S. General Services Administration. (N.D.). **Electoral College.** Retrieved October 20, 2024 from <https://www.usa.gov/electoral-college>
- Washington, G. (1976). **George Washington's Farewell Address to the People of the United States**, 19 September 1796. Retrieved August 13, 2024 from <https://www.govinfo.gov/content/pkg/GPO-CDOC-106sdoc21/pdf/GPO-CDOC-106sdoc21.pdf>.
- Wasserman, G. (2013). **kānmūrang āmērikan : khrōngsāng sathāban krabūankān.** [The basics of American politics] (Thiparat, P. & Nogsuan Sawasdee, S., Trans.) Bangkok: Faculty of Political Science, Chulalongkorn University.
- White, J. K. & Kerbel, M. R. (2022). **American Political Parties: Why They Formed, How They Function, and Where They're Headed.** Kansas: University Press of Kansas.

ภาคผนวก
กติกาของการมีชื่อในบัตรเลือกตั้งประธานาธิบดีของแต่ละมลรัฐในสหรัฐอเมริกา

อลาบามา (9)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องรับรองชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐธรรมนูญของมลรัฐ ภายใน 82 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองดังกล่าวจะต้องได้รับคะแนนเสียงมากกว่า 20% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องมีรายชื่อของผู้มีสิทธิเลือกตั้งรับรองอย่างน้อย 5,000 รายชื่อ พร้อมทั้งต้องเสนอชื่อรองประธานาธิบดีและคณะผู้เลือกตั้งด้วย
อลาสก้า (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องรับรองชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีต่อรัฐธรรมนูญของมลรัฐ ภายในวันที่ 15 กันยายน โดยพรรคการเมืองจะต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 3% ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนของคะแนนเสียงทั้งหมดสำหรับตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐหรือประธานาธิบดี กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องมีรายชื่อของผู้มีสิทธิเลือกตั้งรับรองอย่างน้อย 1,000 รายชื่อและต้องเสนอชื่อภายในวันจันทร์แรกของเดือนสิงหาคมในปีที่มีการเลือกตั้ง
อาร์โซนา (11)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องเสนอชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีต่อรัฐธรรมนูญของมลรัฐ ภายใน 80 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองจะต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนของคะแนนเสียงทั้งหมดสำหรับตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐหรือประธานาธิบดี หรืออาจเป็นองค์กรอื่นใดที่ลงทะเบียนไว้กับมลรัฐซึ่งต้องมีผู้มีสิทธิเลือกตั้งรับรองไม่ต่ำกว่า 1% และ 1/3% ของการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐหรือประธานาธิบดีครั้งก่อนหน้า โดยโดยคำร้องดังกล่าวจะต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในอย่างน้อย 5 เขตที่แตกต่างกัน และลายเซ็นอย่างน้อย 10% จะต้องมาจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตที่มีประชากรน้อยกว่า 500,000 คน กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องมีรายชื่อของผู้มีสิทธิเลือกตั้งรับรองอย่างน้อย 3% ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดและต้องยื่นก่อน

อาร์คันซอ (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องเสนอชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในวันที่ 15 กันยายน โดยพรรคการเมืองจะต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 3% ในการเลือกตั้งครั้งก่อนหน้า กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของกลุ่มการเมืองอาจได้รับสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยยื่นคำร้องที่มีชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 1,000 คนต่อเลขาธิการรัฐไม่เกินวันจันทร์แรกของเดือนสิงหาคม กลุ่มดังกล่าวจะต้องยื่นหนังสือรับรองที่ระบุชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อเลขาธิการรัฐไม่เกิน 75 วันก่อนการเลือกตั้ง และต้องรับรองรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งประธานาธิบดีต่อเลขาธิการรัฐไม่เกินวันที่ 15 กันยายน
แคลิฟอร์เนีย (54)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องเสนอชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ ไม่เกินวันที่ 1 ตุลาคม โดยพรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติเหมาะสมคือพรรคการเมืองที่ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีอิสระอาจได้รับสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปโดยยื่นคำประกาศการลงสมัครรับเลือกตั้งของผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีแต่ละคนและเอกสารการเสนอชื่อที่ลงนามโดยผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนอย่างน้อย 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดในรัฐต่อเจ้าหน้าที่การเลือกตั้งประจำมลรัฐไม่เกิน 88 วันก่อนการเลือกตั้ง
โคโลราโด (10)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ต้องเสนอชื่อภายในวันที่ 1 กรกฎาคม โดยในกรณีพรรคการเมืองใหญ่ที่สามารถเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีได้จะต้องได้รับคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า 10% ในการเลือกตั้งระดับมลรัฐ ส่วนในกรณีพรรคการเมืองเล็กจะต้องได้รับคะแนนเสียง 1% จากการเลือกตั้ง 2 ครั้งก่อนหน้า และต้องมีจำนวนผู้ลงทะเบียนเลือกตั้งไม่ต่ำกว่า 1,000 คน กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ไม่ได้สังกัดพรรคการเมืองใดสามารถขอรับสิทธิลงคะแนนเสียงสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 5,000 คน และแจ้งการยอมรับการเสนอชื่อจากผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและผู้มีสิทธิเลือกตั้งแต่ละคน ต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ ไม่เกิน 90 วันก่อนการเลือกตั้ง คำสมัคร ผู้สมัครต้องจ่ายเงิน 500 USD ก่อนการเลือกตั้ง 90 วัน

คอนเน็คติคัต (7)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองใหญ่ต้องยื่นรายชื่อผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ ไม่เกิน 14 วันหลังจากการประชุมใหญ่ของรัฐสิ้นสุดลง พรรคการเมืองเล็กต้องรับรองรายชื่อผู้ได้รับการเสนอชื่อต่อรัฐมนตรีมหาดไทยไม่เกิน 62 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองใหญ่คือพรรคการเมืองที่ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 20% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐครั้งก่อนหน้า ส่วนพรรคการเมืองเล็กคือพรรคที่ได้รับคะแนนเสียง 1% ของจำนวนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐครั้งก่อนหน้า กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ไม่ได้รับการเสนอชื่อจากพรรคการเมืองเล็กหรือใหญ่สามารถขอใช้สิทธิลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกิน 90 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเท่ากับ 1% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนให้ดำรงตำแหน่งในการเลือกตั้งครั้งล่าสุด หรือ 7,500 คน
เดลาแวร์ (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีสิทธิ์แต่ละพรรคต้องยื่นหนังสือรับรองการเสนอชื่อต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่เกินวันที่ 1 กันยายน โดยต้องมีชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี หากพรรคการเมืองจัดการประชุมใหญ่ระดับชาติ หนังสือรับรองดังกล่าวจะต้องยื่นภายในวันอังคารถัดจากการประชุมใหญ่ หรือวันที่ 15 กันยายน ก่อนวันใดวันหนึ่งก่อน ทั้งนี้ พรรคการเมืองคือองค์กรทางการเมืองที่เสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี หรือเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งต้องตัดสินใจกันในการเลือกตั้งทั่วไป พรรคการเมืองที่จะมีรายชื่ออยู่ในบัตรเลือกตั้งทั่วไปได้หากจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนในนามของพรรคการเมืองนั้นเท่ากับอย่างน้อย 10/100 ของ 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดที่ลงทะเบียนในรัฐ ณ วันที่ 31 ธันวาคมของปีก่อนการเลือกตั้งทั่วไป กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ไม่ได้สังกัดพรรคการเมืองใดสามารถมีชื่อปรากฏในบัตรเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นคำประกาศว่าไม่ได้สังกัดพรรคการเมืองใดต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่เกินวันที่ 1 กันยายน พร้อมคำร้องเสนอชื่อที่ลงนามโดยผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดที่ลงทะเบียนไว้ ณ วันที่ 31 ธันวาคมของปีก่อนหน้าการเลือกตั้งทั่วไป
ดี.ซี. (3)	ไม่มีข้อมูล

ฟลอริดา (30)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมืองใหญ่อาจมีสิทธิในการมีชื่อในบัตรเลือกตั้งทั่วไปได้ โดยผู้ว่าการมลรัฐจะต้องแต่งตั้งคณะผู้เลือกตั้งให้แก่ผู้สมัครแต่ละคนโดยต้องไม่เกินวันที่ 1 กันยายน ส่วนพรรคการเมืองเล็กก็ต้องมีการจัดการประชุมพรรคและการเสนอรายชื่อผู้สมัครก่อนวันที่ 1 กันยายนต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐเช่นกัน โดยพรรคการเมืองเล็กคือกลุ่มใดๆ ที่ในวันที่ 1 มกราคมก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น มีผู้ลงทะเบียนเป็นสมาชิกมากกว่า 5% ของผู้เลือกตั้งที่ลงทะเบียนทั้งหมดของมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครไม่สังกัดพรรคต้องยื่นคำร้องที่มีการลงนามรับรองโดยผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนแล้ว 1% ของรัฐต่อกระทรวงมหาดไทยภายในวันที่ 15 กรกฎาคม
จอร์เจีย (16)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่เสนอชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีจะต้องจัดการประชุมพรรคอย่างน้อย 150 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไปหรือในปีที่มีการประกาศผลสามะในประชากรคือ 120 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองหมายถึงองค์การทางการเมืองที่ได้เสนอชื่อผู้ว่าการมลรัฐในการเลือกตั้งครั้งสุดท้ายและผู้สมัครได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 20% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนในมลรัฐสำหรับตำแหน่งนั้น หรือเสนอชื่อผู้สมัครประธานาธิบดีในการเลือกตั้งครั้งสุดท้ายและผู้สมัครได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 20% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนสำหรับตำแหน่งนั้น กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอิสระ หรือผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากกลุ่มการเมืองสามารถลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปโดยยื่นคำร้องเสนอชื่อไปยังรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันอังคารที่สองของเดือนกรกฎาคม คำร้องเสนอชื่อต้องมีผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนแล้ว 7500 คนที่มีสิทธิลงคะแนนในครั้งสุดท้ายที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีลงนาม ผู้สมัครต้องยื่นแจ้งให้รัฐมนตรีว่ามหาดไทยของมลรัฐทราบไม่เกินวันอังคารที่สองของเดือนกรกฎาคมนี้ และจ่ายค่าธรรมเนียมเท่ากับ 3% ของค่าธรรมเนียมประจำปีของตำแหน่ง

ฮาวาย (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมืองที่ผ่านการรับรองลงคะแนนสำหรับการเลือกตั้งทั่วไป พรรคการเมืองที่ผ่านการรับรองต้องยื่นต่อเจ้าหน้าที่การเลือกตั้งสูงสุดไม่เกินวันที่ 60 ก่อนการเลือกตั้ง และส่งคำร้องรวมถึงชื่อของผู้สมัครของพรรคสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี รวมถึงค่าแถมที่ว่าผู้สมัครนั้นได้รับการคัดเลือกจากทั้งพรรคในรัฐและพรรคระดับชาติ โดยพรรคระดับชาติคือพรรคที่ได้รับการยอมรับเพื่อเข้าสู่บัตรลงคะแนนในอย่างน้อยหนึ่งรัฐนอกจากรัฐฮาวาย หรือพรรคที่ได้รับการพิจารณาจากเจ้าหน้าที่การเลือกตั้งสูงสุดว่าได้พยายามโดยแท้จริงในการเป็นพรรคระดับชาติ โดยเกณฑ์การพิจารณาถือเป็นพรรคที่ได้รับ: - อย่างน้อย 10% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับตำแหน่งต่าง ๆ ทั้งทั้งมลรัฐหรือในอย่างน้อย 50% ของเขตการเลือกตั้งรัฐสภา หรือ; - อย่างน้อย 4% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนให้กับสำนักงานทั้งหมดของวุฒิสมาชิกของมลรัฐ หรือ; - อย่างน้อย 4% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนให้กับสำนักงานทั้งหมดของผู้แทนราษฎรทั่วทั้งมลรัฐ หรือ; - อย่างน้อย 2% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนให้กับสำนักงานทั้งหมดของวุฒิสมาชิกของมลรัฐและสำนักงานทั้งหมดของผู้แทนราษฎรที่รวมทั่วทั้งมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีบุคคลหรือผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคหรือกลุ่มที่ไม่ใช่พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติสามารถเข้าถึงการลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปได้ โดยการยื่นคำร้องต่อเจ้าหน้าที่การเลือกตั้งหัวหน้านายไม่น้อยกว่า 90 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป พร้อมคำร้องที่มีการลงนามรับรองของอย่างน้อย 1% ของจำนวนคะแนนเสียงที่ลงคะแนนในมลรัฐในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุด
ไอดาโฮ (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองแต่ละพรรคต้องรับรองรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และรายชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี ให้กับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 1 กันยายน นอกเสียจากจะได้รับการขยายเวลานาน 5 วันจากรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ โดยพรรคการเมืองคือองค์กรของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งในรัฐหรือระดับชาติ 3 คนขึ้นไป ผู้กระป๋องได้ชื่อพรรคในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด หรือมีผู้สมัครชิงตำแหน่งในรัฐหรือระดับชาติในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดที่ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 3% ของคะแนนรวมที่ได้กับผู้ว่าการหรือผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอิสระสามารถได้รับสิทธิ์เข้าไปในบัตรเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปโดยการยื่นเอกสารกับรัฐมนตรีการต่างประเทศไม่เกินวันที่ 25 สิงหาคมก่อนการเลือกตั้ง โดยใช้คำร้องที่ลงชื่อโดยผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 1,000 คน ผู้สมัครต้องยื่นเอกสารที่รัฐมนตรีการต่างประเทศไม่เกินวันที่ 1 กันยายน ซึ่งระบุชื่อของผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี

อลิสรอยส์ (19)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีชื่อเสียงแต่ละพรรคต้องรับรองต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐบาลใน 2 วัน หลังจากการประชุมพรรคเพื่อสรรหาผู้แทนชื่อของผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีของพรรค โดยพรรคการเมืองที่มีชื่อเสียงคือพรรคการเมืองที่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดสำหรับตำแหน่งในสหรัฐและเขตได้รับคะแนนเสียงมากกว่า 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้ผู้ว่าการสหรัฐ และพรรคการเมืองดังกล่าวต้องได้รับคะแนนเสียงมากกว่า 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนทั่วทั้งรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปในครั้งก่อนวันเลือกตั้งขั้นต้นที่เป็นพรรคการเมืองที่มีชื่อเสียง กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่เป็นอิสระ หรือผู้สมัครจากพรรคการเมืองใหม่ สามารถเข้าถึงการลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปได้ โดยยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่น้อยกว่า 134 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงจำนวน 1% ของจำนวนผู้ลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปทั่วประเทศครั้งก่อนหน้านี้ หรือ 25,000 คน แล้วแต่อย่างใดจะน้อยกว่า คำร้องต้องระบุรายชื่อของผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีด้วย
อินเดียน่า (11)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองขั้นตอนการเลือกตั้งไม่เกินวันอังคารที่ 2 ของเดือนกันยายนรายชื่อของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อของผู้ได้รับการเสนอชื่อสำหรับตัวแทนเลือกตั้งประธานาธิบดี โดยพรรคการเมืองหมายถึงพรรคการเมืองสองพรรคที่ได้รับการเสนอชื่อสำหรับตำแหน่งรัฐมนตรีมหาดไทยของสหรัฐในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดที่ได้รับจำนวนคะแนนเสียงสูงสุดและอันดับสองสูงสุดอย่างทั่วประเทศในตำแหน่งนั้น พรรคการเมืองยังมีคุณสมบัติเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครสำหรับตัวแทนเลือกตั้งประธานาธิบดีหากผู้ได้รับการเสนอชื่อของพรรคในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดสำหรับตำแหน่งรัฐมนตรีมหาดไทยของสหรัฐได้รับคะแนนเสียงรวมอย่างน้อย 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงในตำแหน่งนั้น กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอิสระหรือผู้สมัครที่เป็นหนึ่งในพรรคการเมืองเล็กที่ไม่มีสิทธิเสนอชื่อโดยการประชุมสามารถเข้าถึงบัตรลงคะแนนสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นต่อฝ่ายการเลือกตั้งไม่เกินวันที่ 15 กรกฎาคม ซึ่งต้องมีการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรและคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนซึ่งเท่ากับ 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดรายชื่อของผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีรวมทั้งรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีจะต้องถูกยื่นต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของสหรัฐไม่เกินวันอังคารที่สองของเดือนกันยายน

ไอโอว่า (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องยื่นยันต่อรัฐมนตรืมหาดไทยของมลรัฐภายใน 81 วันก่อนวันเลือกตั้ง รายชื่อผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อผู้เลือกประธานาธิบดีหากการประชุมระดับชาติของพรรคการเมืองเลื่อนออกไปหลังจาก 89 วันก่อนวันเลือกตั้ง รายชื่อผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต้องได้รับการยืนยันภายใน 5 วันหลังจากการเลื่อนออกไป เป็นทางเลือกแทนการยืนยันโดยคณะกรรมการกลางของรัฐของพรรคการเมือง ใบรับรองการเสนอชื่อที่ออกโดยการประชุมระดับชาติของพรรคการเมืองนั้นสามารถใช้ในการยืนยันรายชื่อผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีของพรรคได้ โดยพรรคการเมืองคือพรรคที่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุด หรือผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐในการเลือกตั้งครั้งล่าสุด ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 2% ของคะแนนเสียงรวมทั้งคะแนนให้กับผู้สมัครชิงตำแหน่งนั้น ๆ ในการเลือกตั้งนั้น กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในฐานะอิสระหรือผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากองค์การการเมืองที่ไม่มีการประชุมเลือกตั้งหรือการประชุมพรรคสามารถเข้าถึงบัตรเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยยื่นต่อเลขาธิการแห่งรัฐภายในไม่เกินวันที่ 81 ก่อนการเลือกตั้ง การรับรองการสมัครและคำร้องที่มีลายเซ็นอย่างน้อย 1500 คนจากผู้ออกเสียงที่มีสิทธิซึ่งอาศัยอยู่ในอย่างน้อย 10 เขตของมลรัฐ การยื่นเอกสารต้องรวมรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีด้วย
แคนซัส (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับจะต้องรับรองต่อเลขาธิการแห่งรัฐว่ามีรายชื่อของผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี การรับรองนี้อาจรวมถึงชื่อของผู้สมัครชิงประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีด้วย พรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับคือพรรคการเมืองที่เสนอชื่อบุคคลอย่างน้อยหนึ่งตำแหน่งในระดับรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งใดครั้งหนึ่ง และผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อในการตำแหน่งในระดับมลรัฐใด ๆ ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงที่ถูกลงคะแนนในการเลือกตั้ง พรรคการเมืองอาจได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการโดยการยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในวันที่ 1 มิถุนายน ก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น โดยมีรายชื่อผู้ที่ลงนามสนับสนุนอย่างน้อย 2% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่เป็นอิสระสามารถเข้าถึงบัตรเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปโดยการยื่นต่อเลขาธิการแห่งรัฐไม่ช้ากว่าวันจันทร์ก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น โดยมีคำร้องที่ลงนามโดยผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงอย่างน้อย 5,000 คน คำร้องต้องมีชื่อของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี รวมถึงชื่อของคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี ผู้สมัครจะต้องยื่นคำแถลงการเป็นผู้สมัครต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่ช้ากว่าวันจันทร์ที่ 2 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไป

เคนดักกี (8)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองหรือองค์การการเมืองจะต้องรับรองชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีและชื่อของผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี ต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันศุกร์ถัดจากวันอังคารแรกของเดือนกันยายน โดยพรรคการเมืองคือองค์กรของผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่งผู้สมัครได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 20% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในวันเลือกตั้งที่ผ่านมาเพื่อเลือกตั้งผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องเสนอชื่อกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันศุกร์ถัดจากวันอังคารแรกของเดือนกันยายน โดยต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงที่ลงทะเบียนไว้อย่างน้อย 5,000 คน โดยในคำร้องต้องรวมรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งด้วย
หลุยเซียน่า (8)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับแต่ละพรรคต้องยื่นรายชื่อเลือกตั้งประธานาธิบดีกับเลขาธิการแห่งรัฐ หากผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีไม่ได้รับการรับรองต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในวันอังคารแรกของเดือนกันยายน โดยพรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับคือพรรคที่มีผู้ลงทะเบียนอย่างน้อย 1,000 คนที่ลงทะเบียนเป็นสมาชิกพรรคภายใน 90 วันก่อนหน้าการเปิดช่วงคุณสมบัติหรือหากผู้สมัครคนใดของพรรคสำหรับผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุดได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนเสียงที่ลงหรือผู้สมัครคนใดของพรรคสำหรับตำแหน่งทั่วทั้งมลรัฐในการเลือกตั้งขั้นต้นหรือในการเลือกตั้งทั่วไป กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันศุกร์แรกที่ตามมาวันอังคารแรกของเดือนกันยายน โดยต้องประกาศเจตนาที่จะลงสมัคร บันทึกคำปฏิญาณของผู้เลือกตั้งแต่ละราย และคำร้องที่มีลายเซ็นอย่างน้อย 5,000 รายชื่อของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนโดยในแต่ละเขตต้องอย่างน้อย 500 รายชื่อ คำสมัคร ผู้สมัครต้องจ่ายเงิน 500 USD ตอนยื่นเรื่อง

เมน (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติจะเสนอชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี โดยพรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติ หมายถึงพรรคที่อยู่ในบัตรลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งใดครั้งหนึ่งใน 2 ครั้งก่อนหน้านี้ และมีผู้ลงคะแนนเสียงอย่างน้อย 10,000 คนที่ลงทะเบียนกับพรรคและลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้าย โดยพรรคการเมืองอาจผ่านคุณสมบัติได้ หากมีผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าการรัฐหรือประธานาธิบดีในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อน ซึ่งได้รับการเสนอชื่อโดยคำร้องและได้รับคะแนนเสียง 5% หรือมากกว่าของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในรัฐสำหรับการเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐหรือประธานาธิบดี หรือมีผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวน 10 คนหรือมากกว่า ซึ่งไม่ได้ลงทะเบียนในพรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติ ยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ ภายในวันที่ 180 ก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น โดยคำร้องนั้นต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในจำนวนเท่ากับอย่างน้อย 5% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในมลรัฐสำหรับการเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐครั้งก่อน กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในวันที่ 15 สิงหาคม โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 4,000 คน และไม่เกิน 6,000 คน และต้องมีชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมดด้วย
แมรีแลนด์ (10)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติต้องรับรองต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของมลรัฐให้เสร็จสิ้นไม่เกินวันที่ 6 กันยายน ชื่อของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี พร้อมรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งของพรรค และต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการการเลือกตั้งของมลรัฐไม่เกิน 30 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยพรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติคือพรรคการเมืองที่ได้เสนอชื่อผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งในการลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปทั่วโดยได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงทั้งหมดสำหรับตำแหน่งนั้น กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่เกินวันจันทร์แรกของเดือนสิงหาคม และต้องเป็นหนังสือรับรองการสมัครและคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนแล้วอย่างน้อย 10,000 คน และผู้สมัครจะต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่เกิน 30 วันก่อนการเลือกตั้ง
แมสซาชูเซตส์ (11)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองต่อเลขาธิการแห่งรัฐไม่เกินวันอังคารที่สองของเดือนกันยายน โดยมีรายชื่อตัวแทนสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งด้วย โดยพรรคการเมืองหมายถึงพรรคที่มีผู้สมัครในตำแหน่งใด ๆ ทั่วรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้ายได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 3% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดสำหรับตำแหน่งนั้น หรือพรรคที่มีจำนวนผู้ลงทะเบียนเท่ากับหรือมากกว่า 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดในมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องส่งเอกสารการเสนอชื่อให้เลขาธิการแห่งรัฐไม่เกินวันอังคารที่สองของเดือนกันยายน เอกสารการเสนอชื่อจะต้องมีรายชื่อตัวแทนสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง รวมถึงลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 10,000 คน

มิชแกน (15)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกิน 1 วันทำการหลังจากสิ้นสุดการประชุมพรรคแห่งชาติ โดยพรรคการเมืองดังกล่าวต้องได้รับคะแนนเสียงมากกว่า 1% ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนหน้า กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายใน 110 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยคำร้องจะต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิและผู้ลงทะเบียนเลือกตั้งของรัฐจำนวนเท่ากับไม่น้อยกว่า 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ได้รับการลงคะแนนสำหรับผู้สมัครทั้งหมดในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดที่มีการเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐ โดยในคำร้องจะต้องมีลายเซ็นจากผู้ลงคะแนนที่ลงทะเบียนอย่างน้อย 100 คนในอย่างน้อยครึ่งหนึ่งของเขตการเลือกตั้งทั้งหมดในมลรัฐ ผู้สมัครจะต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายใน 66 วันก่อนการเลือกตั้ง
มินิโซตา (10)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองหลักต้องรับรองต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐเกี่ยวกับรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งและรายชื่อผู้สมัครสำหรับประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีอย่างน้อย 71 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป เพื่อที่จะมีสถานะเป็นพรรคการเมืองหลัก โดยพรรคการเมืองจะต้องมีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนดข้อใดข้อหนึ่งต่อไปนี้: - เสนอผู้สมัครอย่างน้อยหนึ่งคนสำหรับตำแหน่งตามรัฐธรรมนูญในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดสำหรับตำแหน่งเหล่านี้ หรือผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีหรือวุฒิสมาชิกสหรัฐในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุด ซึ่งได้รับคะแนนเสียงในแต่ละเขต และได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งนั้น; หรือ - เสนอผู้สมัครสภาผู้แทนราษฎรมลรัฐอย่างน้อย 45 คน และ 23 คนสำหรับวุฒิสมาชิกของมลรัฐ และ 4 คนสำหรับผู้แทนในสภาองเกรส และผู้แทน 1 คนสำหรับแต่ละตำแหน่งตามรัฐธรรมนูญ ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด; หรือ - ยื่นคำร้องเสนอชื่อกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐก่อนปิดการยื่นสำหรับการเลือกตั้งขั้นต้นของรัฐ ซึ่งมีลายเซ็นของสมาชิกพรรคที่มีจำนวนไม่น้อยกว่า 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งทั่วไปของรัฐครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อเลขาธิการแห่งรัฐไม่น้อยกว่า 77 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 2,000 คน และต้องระบุชื่อคณะผู้เลือกตั้งด้วย
มิสซิสซิปปี (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีรวมถึงคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่น้อยกว่า 60 วันก่อนการเลือกตั้ง กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำขอต่อเลขาธิการแห่งรัฐไม่น้อยกว่า 60 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยคำขอต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 1,000 คน คำขอต้องแนบรายชื่อบุคคลที่จะทำหน้าที่เป็นคณะผู้เลือกตั้ง

มิสซูรี (10)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีการจัดตั้งต้องรับรองชื่อของผู้ได้รับการเสนอชื่อให้เป็นประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีแก่รัฐมนตรียุทธศาสตร์ของมลรัฐไม่ช้ากว่าวันอังคารที่ 12 ก่อนการเลือกตั้งหรือภายใน 7 วันทำการหลังจากการเลือกผู้สมัครประธานาธิบดีแล้วแต่ที่กำหนดเวลาโดยจะช้ากว่า แต่ละพรรคการเมืองที่มีการจัดตั้งต้องรับรองชื่อของผู้เลือกตั้งแก่รัฐมนตรียุทธศาสตร์การกระทรวงมหาดไทยไม่ช้ากว่าวันอังคารที่ 3 ก่อนการเลือกตั้งโดยพรรคการเมืองจะต้องต้องได้รับคะแนนเสียงเกินกว่า 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับตำแหน่งนั้นในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งหนึ่งในสองครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำประกาศการเสนอตัวและคำร้องต่อเลขาธิการแห่งรัฐไม่น้อยกว่าวันจันทร์ที่ 15 ก่อนหน้าการเลือกตั้ง โดยต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิออกเสียงที่ลงทะเบียนแล้วไม่ต่ำกว่า 10,000 คน คำร้องนั้นครอบคลุมถึงชื่อของคณะผู้เลือกตั้งและชื่อของผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีด้วย
มอนทานา (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติเหมาะสมต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อให้เป็นประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรียุทธศาสตร์ตามวันที่ที่กำหนด พรรคการเมืองจะมีคุณสมบัติเหมาะสมหากมีผู้สมัครสำหรับตำแหน่งทั่วทั้งมลรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปอย่างน้อยหนึ่งในสองครั้งที่ผ่านมาก็ได้รับคะแนนเสียง 5% หรือมากกว่าของคะแนนเสียงรวม พรรคการเมืองต้องผ่านการรับรองโดยการยื่นเอกสารต่อสำนักงานรัฐมนตรียุทธศาสตร์แห่งรัฐไม่ช้ากว่า 85 วันก่อนวันที่การเลือกตั้งขึ้นต้น ซึ่งจะต้องประกอบด้วยรายชื่อที่มีลายเซ็นของผู้ลงทะเบียนลงคะแนนเสียงเทียบเท่าหรือมากกว่า 5% ของคะแนนเสียงที่มอบให้แก่ผู้สมัครที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันเก้าอี้ผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนหน้า หรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวน 5,000 คน แล้วแต่อย่างใดจะน้อยกว่า กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรียุทธศาสตร์ของมลรัฐภายใน 76 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเท่ากับ 5% หรือมากกว่าของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่มอบให้แก่ผู้สมัครผู้ว่าการรัฐที่ได้รับการรับรองในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ผ่านมา หรือลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 5,000 คน แล้วแต่จำนวนใดจะน้อยกว่า

เนบราสกา (5)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อจากพรรคการเมืองที่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของรัฐสำหรับการเข้าถึงบัตรลงคะแนนแบบพรรคอาจได้รับการจัดวางในบัตรลงคะแนนทั่วไปเจ้าหน้าที่ของการประชุมพรรคการเมืองระดับชาติหลาย ๆ พรรคต้องรับรองต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของรัฐไม่เกินวันที่ 8 กันยายนสำหรับรายชื่อผู้สมัครรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี แต่ละพรรคการเมืองต้องจัดการประชุมพรรคระดับรัฐไม่เกินวันที่ 1 กันยายนเพื่อเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งและต้องรับรองรายชื่อผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของรัฐ พรรคการเมืองจะปฏิบัติตามข้อกำหนดของรัฐสำหรับการมีชื่อในบัตรเลือกตั้งแบบพรรคได้ถ้าผู้สมัครที่ได้รับการเสนอชื่อจากพรรคในการเลือกตั้งทั่วไประดับมัลรัฐสองครั้งล่าสุดได้รับเสียงโหวตอย่างน้อย 5% ในการแข่งขันทั่วทั้งมัลรัฐ หรือถ้าผู้สมัครจากพรรคการเมืองนั้นในเขตที่รวมถึงผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดของทั้งมัลรัฐได้รับเสียงโหวตอย่างน้อย 5% ในแต่ละเขตของพวกเขา กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคการเมืองที่เพิ่งก่อตั้งใหม่และผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ไม่สังกัดพรรคใด สามารถเข้าถึงบัตรเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นคำร้องต่อเลขาธิการรัฐภายในวันที่ 1 กันยายน โดยต้องมีรายชื่อผู้ลงนามอย่างน้อย 2500 คนที่ลงทะเบียนเลือกตั้ง คำร้องต้องประกอบด้วยรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง
-------------------------	---

เนวาด้า (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมืองใหญ่หรือเล็กที่มีคุณสมบัติสามารถมีชื่อปรากฏในบัตรเลือกตั้ง โดยแต่ละพรรคการเมืองใหญ่และเล็กต้องรับรองรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาของพรรคการเมืองเล็กต้องได้รับการรับรองโดยรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาไม่เกินวันอังคารแรกของเดือนกันยายน รายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี คุณสมบัติเป็นพรรคการเมืองใหญ่: - พรรคต้องถูกกำหนดให้เป็นพรรคการเมืองในใบสมัครการลงคะแนนผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 10% ของผู้ลงทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในรัฐเมื่อวันที่ 1 มกราคม ก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น หรือ; - พรรคต้องยื่นคำร้องต่อเลขาธิการรัฐไม่เกินวันศุกร์สุดท้ายของเดือนกุมภาพันธ์ ก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น รวมลายเซ็นของผู้ลงทะเบียนเท่ากับหรือมากกว่า 10% ของจำนวนผู้ลงคะแนนเสียงรวมในการเลือกตั้งทั่วไปที่ผ่านมาสำหรับตำแหน่งผู้แทนในสภาองเกรส คุณสมบัติเป็นพรรคการเมืองเล็ก: - ผู้สมัครใด ๆ ของพรรคร่วมในการเลือกตั้งครั้งนี้แล้วจะต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนสำหรับตำแหน่งผู้แทนในสภาองเกรส; - ในวันที่ 1 มกราคมก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น พรรคนั้นจะต้องได้รับการระบุเป็นพรรคการเมืองในใบสมัครลงทะเบียนของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนทั้งหมดในรัฐ หรือ - พรรคจะต้องยื่นคำร้องต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาไม่ช้ากว่าวันศุกร์ที่สามของเดือนพฤษภาคมก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนอย่างน้อย 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในครั้งที่แล้วสำหรับตำแหน่งผู้แทนในสภาองเกรส กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในวันศุกร์ที่สองของเดือนสิงหาคม และยื่นคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนซึ่งเท่ากับหรือมากกว่า 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ผ่านมามาในตำแหน่งผู้แทนในสภาองเกรส นอกจากนี้ ผู้สมัครจะต้องยื่นรายชื่อบุคคลที่จะแต่งตั้งเป็นคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐด้วย คำสมัคร เฉพาะกรณีที่มีการเสนอชื่อเองต้องจ่ายเงิน 250 USD พร้อมกับการยื่นคำร้อง
------------------------	--

นิวแฮมป์เชียร์ (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองรายชื่อของผู้สมัครซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดี และคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีนครรัฐภายใต้ของมลรัฐภายในวันอังคารสุดท้ายของเดือนตุลาคม โดยพรรคการเมืองคือองค์กรการเมืองใด ๆ ที่ได้รับคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า 4% จากจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับผู้ว่าการมลรัฐหรือวุฒิสมาชิกสหรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปของรัฐครั้งที่ผ่านมา กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำแถลงเจตจำนงระหว่างวันพุธแรกในเดือนมิถุนายนและวันศุกร์ของสัปดาห์ถัดไป และส่งไปยังรัฐมนตรีนครรัฐภายใต้ของมลรัฐไม่เกินวันพุธหนึ่งสัปดาห์ก่อนการเสนอชื่อหลัก เอกสารที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียน 3,000 คน แบ่งเป็น 1,500 คนจากแต่ละเขตรัฐสภาของสหรัฐ ในรัฐ ค่าสมัคร ผู้สมัครในการเสนอชื่อเองต้องชำระค่าธรรมเนียมจำนวน 250 USD
นิวเจอร์ซีย์ (14)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องรับรองรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งกับรัฐมนตรีนครรัฐภายใต้ของมลรัฐภายใน 1 สัปดาห์หลังจากที่ผู้เลือกตั้งได้รับการเสนอชื่อในการประชุมของรัฐซึ่งจะต้องจัดขึ้นภายใน 1 สัปดาห์ภายหลังการปิดการประชุมระดับชาติของพรรค หนังสือรับรองอาจรวมถึงรายชื่อของผู้สมัครซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี โดยพรรคการเมืองต้องเป็นพรรคที่ในการเลือกตั้งที่จัดขึ้นสำหรับสมาชิกทั้งหมดของสมาชิกใหญ่ที่เกิดขึ้นก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น ได้รับคะแนนเสียงสำหรับสมาชิกของสมาชิกใหญ่น้อย 10% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีนครรัฐภายใต้ของมลรัฐไม่เกินวันที่ 99 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไป คำร้องจะต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ถูกกฎหมายจำนวน 800 คนในรัฐนั้น ชื่อของคณะผู้เลือกตั้งอาจรวมอยู่ในคำร้องได้
นิวเม็กซิโก (5)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีนครรัฐภายใต้ของมลรัฐไม่เกิน 56 วันก่อนการเลือกตั้ง พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติคือพรรคการเมืองที่มีผู้สมัครในบัตรลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปอย่างน้อยหนึ่งในการเลือกตั้งสองครั้งก่อนหน้านี้ หรือหากพรรคการเมืองมีผู้สมัครสำหรับผู้ว่าการรัฐหรือประธานาธิบดีในการเลือกตั้งทั่วไป ผู้สมัครนั้นจะต้องได้รับ 1% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับตำแหน่งนั้น พรรคการเมืองสามารถได้รับคุณสมบัติเป็นพรรคการเมืองโดยการยื่นคำร้องพร้อมกับรัฐมนตรีนครรัฐภายใต้ของมลรัฐโดยมีลายเซ็นอย่างน้อย 1/2 ของ 1% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับตำแหน่งผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปก่อนหน้านี้ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำประกาศการสมัครและคำร้องเสนอชื่อที่มีจำนวนลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเท่ากับอย่างน้อย 3% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงให้กับตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด ทั้งนี้ คำร้องต้องรวมชื่อของคณะผู้เลือกตั้งด้วย

นิวยอร์ก (28)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องรับรองต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของมลรัฐภายใน 14 วันหลังจากการเลือกตั้งขั้นต้นฤดูใบไม้ร่วง เกี่ยวกับชื่อของผู้ได้รับการเสนอชื่อเป็นคณะผู้เลือกตั้งโดยพรรคการเมืองหมายถึงองค์กรการเมืองใด ๆ ที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งสำหรับตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐในการเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมามีได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 50,000 คะแนน กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของมลรัฐไม่เกิน 11 สัปดาห์ก่อนการเลือกตั้ง คำร้องนี้ต้องมีรายชื่อผู้ลงนาม 15,000 คน โดยต้องมีรายชื่อไม่ต่ำกว่า 100 คนจากแต่ละเขตการปกครองของครึ่งหนึ่งของมลรัฐ คำร้องต้องรวมชื่อคณะผู้เลือกตั้งด้วย และต้องยื่นแถลงการณ์การยอมรับการเสนอชื่อไม่เกินวันที่ 3 หลังจากวันสุดท้ายที่ยื่นคำร้อง
นอร์ทแคโรไลนา (16)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องเสนอชื่อผู้ซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และรับรองชื่อของคณะผู้เลือกตั้งกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ โดยพรรคการเมืองคือกลุ่มใด ๆ ที่ผู้สมัครซึ่งตำแหน่งผู้ว่าการหรือคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนหน้าได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 2% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ได้รับการลงคะแนนในมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งแห่งรัฐภายในวันศุกร์สุดท้ายของเดือนมิถุนายนก่อนการเลือกตั้งทั่วไป คำร้องต้องมีจำนวนลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนเท่ากับ 1.5% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดที่ลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดสำหรับผู้ว่าการ คำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนอย่างน้อย 200 คนจากแต่ละเขตเลือกตั้ง 4 เขตในรัฐ ผู้สมัครต้องรับรองต่อนายทะเบียนแห่งรัฐภายในวันศุกร์แรกของเดือนสิงหาคมชื่อของผู้สมัครรองประธานาธิบดีและชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง
นอร์ทดาโคตา (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง กำหนดเวลาของการที่พรรคการเมืองยื่นรายชื่อผู้สมัครชิงประธานาธิบดีคือ 64 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองหมายถึงองค์กรทางการเมืองที่มีผู้สมัครเป็นคณะผู้เลือกตั้งผู้สมัครซึ่งตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐ ผู้สมัครซึ่งตำแหน่งอัยการสูงสุด หรือผู้สมัครซึ่งตำแหน่งรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐในบัตรเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดและผู้สมัครต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นเอกสารกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 64 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไป ซึ่งประกอบด้วยหนังสือแสดงเจตจำนงในการสมัคร แถลงการณ์ผลประโยชน์ และคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 4,000 คน รายชื่อคณะผู้เลือกตั้งจะต้องยื่นพร้อมคำร้อง

ไอโฮโอ (17)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองใหญ่ต้องรับรองรายชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐให้ทราบก่อนวันที่ 90 นับจากวันเลือกตั้ง พรรคใหญ่ต้องเสนอชื่อคณะผู้เลือกตั้งไม่เกิน 40 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไปและต้องรับรองรายชื่อของผู้เลือกตั้งให้รัฐมนตรีมหาดไทยของรัฐทราบภายใน 5 วัน ในขณะที่พรรคเล็กต้องรับรองให้รัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐทราบก่อนวันที่ 90 นับจากวันเลือกตั้งสำหรับรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อคณะผู้เลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองต้องได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งในการเลือกตั้งครั้งก่อนหน้าอย่างน้อย 5% ของทั้งหมด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อเลขาธิการรัฐไม่น้อยกว่า 90 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 5,000 คน ผู้สมัครจะต้องยื่นแถลงการณ์การลงสมัครและรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งพร้อมกับคำร้องดังกล่าว
โอกลาโฮมา (7)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับต้องเสนอและยืนยันรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและยืนยันต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐอย่างน้อย 90 วันก่อนวันเลือกตั้งทั่วไปเกี่ยวกับรายชื่อผู้ได้รับการเสนอชื่อสำหรับคณะผู้เลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับที่พรรคการเมืองที่ผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐหรือคณะผู้เลือกตั้งได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 10% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งใดครั้งหนึ่ง กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐภายในวันที่ 15 กรกฎาคมของปีการเลือกตั้งประธานาธิบดี โดยมีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนเท่ากับอย่างน้อย 3% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้ายสำหรับประธานาธิบดี ผู้สมัครจะต้องรับรองต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐภายในวันที่ 1 กันยายน ชื่อของผู้สมัครสำหรับรองประธานาธิบดีและชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง
โอเรกอน (8)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องเสนอชื่อและต้องรับรองต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่ช้ากว่า 70 วันก่อนการเลือกตั้งถึงรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และรายชื่อคณะผู้เลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองจะได้รับคุณสมบัติเป็นพรรคการเมืองหลักหากมีจำนวนผู้เลือกตั้งไม่น้อยกว่า 5% ของจำนวนผู้เลือกตั้งที่ลงทะเบียนในรัฐจะต้องลงทะเบียนเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองก่อนวันที่ 275 ก่อนวันที่การเลือกตั้งขึ้นต้น กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 70 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไป พร้อมคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงให้แก่ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ผ่านมา ชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต้องยื่นพร้อมคำร้อง

เพนซิลวาเนีย (19)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้ได้รับการเสนอชื่อของแต่ละพรรคการเมืองจะต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรืมหาดไทยของมลรัฐภายในสามสัปดาห์หลังจากการประชุมใหญ่ระดับชาติของพรรค โดยพรรคการเมืองหมายถึงพรรคหรือองค์ทางการเมืองที่มีผู้สมัครได้รับคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนหน้าการเลือกตั้งขั้นต้นในแต่ละอย่างน้อยสิบเขตในมลรัฐไม่ต่ำกว่า 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในมลรัฐ และได้รับคะแนนเสียงรวมในมลรัฐเท่ากับอย่างน้อย 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่สำคัญที่สุดที่ลงในมลรัฐสำหรับผู้สมัครที่ได้รับเลือกตั้ง กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นเรื่องต่อรัฐมนตรืมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันศุกร์ที่สองหลังจากการเลือกตั้งขั้นต้นพร้อมกับหนังสือรับรองการสมัครและเอกสารการเสนอชื่อที่มีลายเซ็นของผู้สิทธิเลือกตั้ง 5,000 คน ค่าสมัคร เฉพาะผู้สมัครที่เสนอชื่อเองต้องจ่ายค่าสมัคร 200 USD ตอนยื่นเรื่องสมัคร
โรดไอแลนด์ (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องเสนอชื่อผู้แทนเลือกตั้งประธานาธิบดีในการประชุมซึ่งต้องจัดขึ้นไม่เกินวันที่ 14 ตุลาคม โดยพรรคการเมืองคือองค์การทางการเมืองที่: - ได้เสนอชื่อตัวแทนเข้าชิงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้ายของเจ้าหน้าที่ทั่วไป และได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนทั้งหมดที่ลงคะแนนสำหรับผู้ว่าการรัฐ หรือ; - ได้เสนอชื่อตัวแทนเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งสุดท้าย และได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนทั้งหมดที่ลงคะแนนในรัฐสำหรับผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นเอกสารเสนอชื่อซึ่งมีลายเซ็นของผู้สิทธิเลือกตั้งจำนวน 1,000 คน ผู้สมัครต้องยื่นคำประกาศลงสมัครรับเลือกตั้ง ภายในวันสุดท้ายสำหรับการยื่นต่อรัฐมนตรืมหาดไทยของมลรัฐ
เซาท์แคโรไลนา (9)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะเสนอชื่อคณะผู้เลือกตั้ง และต้องรับรองชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่เกินวันอังคารแรกหลังจากวันจันทร์แรกของเดือนกันยายน โดยพรรคการเมืองหมายถึงพรรคการเมือง องค์การ หรือสมาคมที่ได้รับการรับรองโดยคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ยื่นคำร้องกับคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐภายในวันที่ 15 กรกฎาคม ซึ่งคำร้องนั้นต้องมีลายเซ็นของผู้สิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนแล้วอย่างน้อย 5% แต่ไม่จำเป็นต้องเกิน 10,000 รายชื่อ

เซาท์ดาโคตา (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ประธานการประชุมแห่งชาติของแต่ละพรรคการเมืองต้องรับรองชื่อของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐทันทีหลังจากการประชุมหากการรับรองในระดับชาติไม่ได้รับ ชื่อจะต้องได้รับการรับรองโดยประธานของพรรคในระดับรัฐตามคำร้องขอของรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ พรรคการเมืองแต่ละพรรคต้องรับรองรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในสามวันนับจากการประชุมในระดับรัฐ และไม่เกินวันอังคารที่ 2 ของเดือนสิงหาคม โดยพรรคการเมืองคือพรรคที่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าราชการซึ่งได้รับคะแนนเสียงรวมอย่างน้อย 1 เปอร์เซ็นต์จากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อน กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นเรื่องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันอังคารแรกของเดือนสิงหาคม ก่อนการเลือกตั้ง ใบรับรองการเสนอชื่อซึ่งมีลายเซ็นจำนวนเท่ากับอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงรวมทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับผู้ว่าราชการในการเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐครั้งล่าสุดที่ได้รับการรับรอง ผู้สมัครต้องยื่นคำประกาศการเป็นผู้สมัครและรับรองชื่อผู้สมัครตำแหน่งรองประธานาธิบดีก่อนที่จะเวียนคำร้องเสนอชื่อ
เทนเนสซี (11)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครที่ได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมืองจะต้องได้รับการรับรองทันทีจากผู้ประสานงานการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองหมายถึงพรรคการเมืองที่มีผู้สมัครอย่างน้อย 1 รายในการเลือกตั้งที่ให้ผู้ลงคะแนนทั้งรัฐเลือกในช่วง 4 ปีที่ผ่านมา โดยผู้สมัครนั้นต้องได้รับคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า 5% ของจำนวนเสียงทั้งหมดที่มีการลงคะแนน หรือเป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐในการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อผู้ประสานงานการเลือกตั้งไม่เกินวันพฤหัสบดีที่ 3 ของเดือนสิงหาคม โดยมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนแล้วจำนวน 25 คนหรือมากกว่าสำหรับผู้เลือกตั้งแต่ละคนที่กำหนดให้แก่รัฐ ซึ่งรวมเป็นลายเซ็นที่ถูกต้อง 275 รายการ ผู้สมัครต้องยื่นรายชื่อของสมาชิกคณะผู้เลือกตั้งและผู้ได้รับการเสนอชื่อเป็นรองประธานาธิบดีด้วย

เท็กซัส (40)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองชื่อของผู้สมัครสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง ก่อนวันที่ 71 ก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดี หรือวันทำการแรกหลังจากวันที่สิ้นสุดการประชุมเสนอชื่อในระดับชาติของพรรค โดยพรรคการเมืองที่ได้รับอนุญาตจะต้องมีการจัดการเลือกตั้งขั้นต้น โดยผู้สมัครของคนที่สำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีจะได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ผู้สมัครทั้งหมดได้รับในตำแหน่งนั้น ได้ และพรรคต้องยื่นเอกสารกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 75 หลังการประชุมระดับหน่วยเลือกตั้ง โดยมีรายชื่อผู้เข้าประชุมที่แสดงว่าจำนวนผู้เข้าประชุมนั้นเท่ากับหรือมากกว่า 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดของการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด หากจำนวนผู้เข้าประชุมในการประชุมน้อยกว่าจำนวนที่ต้องการ พรรคอาจมีคุณสมบัติในการเข้าถึงบัตรเลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไปด้วยการยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐโดยมีจำนวนลายเซ็นที่เมื่อรวมกับจำนวนผู้เข้าประชุมในรายการแล้วเท่ากับหรือมากกว่า 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดที่ได้รับการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อเลขาธิการแห่งรัฐภายในวันจันทร์ที่ 2 ของเดือนพฤษภาคม โดยต้องยื่นใบสมัครพร้อมคำร้องที่มีจำนวนลายเซ็นอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงรวมที่ผู้สมัครทุกคนได้รับในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุดในรัฐ โดยในคำร้องต้องมีรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งด้วย
ยูทาห์ (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่จดทะเบียนต้องรับรองรายชื่อของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อรองผู้ว่าการมลรัฐไม่เกินวันที่ 31 สิงหาคม หรือให้การอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้รองผู้ว่าการมลรัฐยอมรับการรับรองผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากสำนักงานระดับชาติของพรรคที่จดทะเบียน และแต่ละพรรคที่จดทะเบียนต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อรองผู้ว่าการจังหวัดไม่เกินวันที่ 31 สิงหาคม ในการที่จะมีคุณสมบัติเป็นพรรคการเมืองที่จดทะเบียน องค์กรต้องเข้าร่วมในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด และในการเลือกตั้งทั่วไปปกติอย่างน้อยหนึ่งในสองครั้งสุดท้าย ได้รับคะแนนเสียงรวมที่เท่ากับ 2% หรือมากกว่าของคะแนนเสียงรวมทั้งหมด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นต่อรองผู้ว่าการภายในวันที่ 15 สิงหาคม ซึ่งรวมถึงหนังสือรับรองการเสนอชื่อคำร้องเสนอชื่อที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 1,000 คน ค่าสมัคร ผู้สมัครที่ยื่นเรื่องสมัครเองต้องจ่ายค่าสมัครจำนวน 500 USD

เวอร์มอนต์ (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองใหญ่ต้องรับรองรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งอย่างรวดเร็วหลังจากที่ผู้เลือกตั้งได้รับการเสนอชื่อในที่ประชุมพรรคซึ่งจัดขึ้นไม่เกินวันอังคารที่ 4 ของเดือนกันยายน พรรคการเมืองต้องรับรองต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 47 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไปเกี่ยวกับรายชื่อผู้ได้รับการเสนอชื่อของพรรคสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อเลขาธิการของรัฐไม่เกินวันพฤหัสบดีที่สองหลังจากวันจันทร์แรกของเดือนมิถุนายนก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น โดยจะต้องมีเอกสารการเสนอชื่อที่ประกอบด้วยลายเซ็นของผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียง 1,000 คน และแบบฟอร์มยินยอมจากผู้ได้รับการเสนอชื่อแต่ละคนสำหรับการเลือกตั้งประธานาธิบดี
เวอร์จิเนีย (13)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องส่งรายชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเลือกที่การประชุมพรรคและรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ไปยังคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่ช้ากว่า 74 วันก่อนการเลือกตั้ง พรรคการเมืองที่มีกำหนดการประชุมระดับชาติหลังจากวันที่ 74 ก่อนการเลือกตั้งต้องยื่นใบรับรองผู้แทนประธานาธิบดีและรับรองรายชื่อบุคคลที่คาดว่าจะได้รับการเสนอชื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่การประชุมระดับชาติของพรรค ไปยังคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่ช้ากว่า 74 วันก่อนการเลือกตั้ง พรรคการเมืองต้องรับรองรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อที่การประชุมพรรคระดับชาติไม่ช้ากว่า 60 วันก่อนการเลือกตั้ง พรรคการเมืองหมายถึงองค์กรที่ได้รับความเห็นเสียงอย่างน้อย 10% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงให้กับตำแหน่งรัฐบาลทั่วท้องถิ่นภายในสองการเลือกตั้งทั่วไปของรัฐก่อนหน้านี้ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งแห่งรัฐไม่เกินวันที่ 74 ก่อนการเลือกตั้ง คำร้องต้องมียุติบัตรจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ผ่านการรับรองอย่างน้อย 5,000 คน รวมถึงลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ผ่านการรับรองอย่างน้อย 400 คนจากแต่ละเขตสภาผู้แทนราษฎร คำร้องต้องรวมถึงชื่อของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและชื่อของคณะผู้เลือกตั้งด้วย

วอชิงตัน (12)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองใหญ่ต้องเสนอชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและต้องรับรองกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐอย่างน้อย 75 วันก่อนการเลือกตั้ง ชื่อของบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อของพรรคสำหรับคณะผู้เลือกตั้งและผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีโดยพรรคการเมืองใหญ่คือพรรคการเมืองที่เคยมีผู้ได้รับการเสนอชื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีรองประธานาธิบดี วุฒิสมาชิกสหรัฐ หรือสำนักงานทั่วทั้งรัฐที่ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดในมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องมีการจัดประชุมที่มีผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อยหนึ่งร้อยคนเข้าร่วม โดยต้องไม่เกินวันเสาร์ที่สองของเดือนพฤษภาคมหรือระหว่างวันเสาร์แรกของเดือนมิถุนายนถึงวันเสาร์ที่สี่ของเดือนกรกฎาคม ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินหนึ่งสัปดาห์หลังจากการประชุม โดยต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 1,000 คนและใบรับรองการเสนอชื่อ และต้องยื่นรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินสิบวันหลังจากการประชุม
เวสต์เวอร์จิเนีย (13)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมืองอาจถูกจัดให้อยู่ในบัตรเลือกตั้งทั่วไป พรรคการเมืองเสนอชื่อผู้สมัครสำหรับคณะผู้เลือกตั้งในเดือนมิถุนายน กรกฎาคม หรือสิงหาคม และต้องรับรองรายชื่อผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในสิบห้าวัน พรรคการเมืองคือองค์กรที่ผู้สมัครของพรรคสำหรับตำแหน่งผู้ว่าการได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 1% ของจำนวนรวมของคะแนนเสียงที่ลงให้กับผู้สมัครทั้งหมดในรัฐสำหรับตำแหน่งนั้นในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นเรื่องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 1 สิงหาคมก่อนการเลือกตั้งทั่วไป ใบรับรองการเสนอชื่อซึ่งประกอบด้วยจำนวนลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนซึ่งเท่ากับอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงที่ลงให้สำหรับประธานาธิบดีในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุด คำสมัคร ผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีที่เสนอชื่อเองต้องชำระค่าธรรมเนียมเทียบเท่ากับ 1% ของเงินเดือนประจำปีของตำแหน่ง โดยมีเงื่อนไขว่าค่าธรรมเนียมการยื่นสำหรับประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดีต้องไม่เกิน 2500 USD

วิสคอนซิน (10)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับต้องเสนอชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี รับรองต่อคณะกรรมการความรับผิดชอบทั่วไปไม่เกินวันอังคารแรกในเดือนกันยายน ก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดี แต่พรรคที่ได้รับการยอมรับต้องจัดการประชุมในวันอังคารแรกของเดือนตุลาคมก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดีเพื่อวัตถุประสงค์ในการเสนอชื่อ คณะผู้เลือกตั้งและต้องรับรองรายชื่อผู้เลือกตั้งต่อคณะกรรมการความรับผิดชอบทั่วไปทันที โดยพรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับคือพรรคการเมืองที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งในมลรัฐในการเลือกตั้งผู้ว่าการครั้งสุดท้ายได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนน และหากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้ายเป็นการเลือกตั้งประธานาธิบดีด้วย ผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคหนึ่งจะต้องได้รับคะแนนเสียงทั้งหมดอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงทั้งหมด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งทั่วไปก่อนวันอังคารแรกของเดือนสิงหาคมก่อนการเสนอชื่อแบบพรรคการเมือง โดยต้องมีลายเซ็นระหว่าง 2,000 ถึง 4,000 ลายเซ็น เอกสารการเสนอชื่อจะต้องรวมรายชื่อผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี รวมถึงรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งด้วย
ไวโอมิง (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องเสนอชื่อคณะผู้เลือกตั้งในที่ประชุมรัฐและรับรองชื่อของผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกิน 30 วันหลังจากสิ้นสุดการประชุมพรรค โดยพรรคการเมืองคือองค์กรทางการเมืองที่ผู้สมัครของพรรคสำหรับตำแหน่งผู้แทนรัฐสภา ผู้ว่าการรัฐ หรือนายทะเบียนของรัฐ ได้รับคะแนนไม่ต่ำกว่า 10% ของคะแนนทั้งหมดที่ลงคะแนนเสียงให้กับตำแหน่งนั้นในการเลือกตั้งทั่วไปที่ผ่านมาล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกิน 70 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนไม่ต่ำกว่า 2% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับผู้แทนราษฎรแห่งสหรัฐอเมริกา ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้าย ค่าธรรมเนียม คำร้องของผู้เสนอชื่อเองต้องแนบค่าธรรมเนียม 200 USD ด้วย

ที่มา National Association of Secretaries of State, State Laws regarding Presidential Ballot Access for General Election, January 2020. Retrieved October 20, 2024 from https://www.nass.org/sites/default/files/surveys/2020-07/research-ballot-access-president-Jan20_0.pdf.

Guideline for manuscript submission.
Journal of Political Science Critique, Centre of Politics,
Social and Area Studies, Faculty of Political Science,
Ramkhamhaeng University.

Journal of Political Science Critique publishes academic articles from teachers, scholars, researchers, and graduate students in said fields, whether local or foreign, that fall in the scope of political science, international relations, public administration, sociology, anthropology, Asian study in scope of area study.

This journal seeks academic papers, for example, academic articles, research articles, review articles, and book reviews. Manuscripts submitted to Journal of Political Science Critique should be original contributions, not published by any other publication (except for research report and thesis), not be considered by any other publication at the same time, not a plagiarized work, not a shortened, or extracted from other people works, which could lead to misunderstanding in results of the research or study. All published articles must be reviewed by experts in related fields and approved by editorial boards.

Author Guideline

1. Type of manuscript

1. Academic article
2. Research article
3. Review article and book review
4. Special article

2. Manuscript template

- 2.1 Article name in Thai and English in the center of the paper. Use ** and specify the purpose of this article, both in Thai and English, in a footnote.
- 2.2 Author's name, both in Thai and English, without name title at the right side of the paper. Use * and specify the author's title, affiliated institution, and academic position (if applicable) in Thai and English in a footnote. If there is more than one author, please identify everyone.
- 2.3 Abstract in Thai and English, up to 250 words in length.

- 2.4 Specify the article's keyword in Thai and English, up to five keywords.
- 2.5 Introduction of the article.
- 2.6 Body of the article.
- 2.7 Conclusion of the article.
- 2.8 Reference materials of the article.

3. Manuscripts preparation

- 1. State author's name, title, academic position (if applicable), contactable address, email, telephone number, and Teletext.
- 2. One copy of the manuscript.
- 3. Use Microsoft Word program.
- 4. Use TH Sarabun New font size 16 on one-sided A4 paper.
- 5. Use single space option in line and paragraph spacing. Manuscripts must be between 15 - 20 pages, reference included.
- 6. References use APA (American Psychological Association) style.
- 7. Page Setup.
 - Set paper's top margins to 1 inch or 2.54 cm.
 - Set paper's bottom margins to 1 inch or 2.54 cm.
 - Set paper's left margins to 1.5 inches or 3.18 cm.
 - Set paper's right margins to 1 inch or 2.54 cm.

4. Manuscript submission

The manuscript may be submitted in any manner

- 1. Send one copy of the manuscript to the Editorial Board of Journal of Political Science Critique, Centre of Politics, Social and Area Studies, Faculty of Political Science, Sri Sattha Building, 3rd floor, room 314th, Ramkhamhaeng University, Ramkhamhaeng Rd, Hua Mak, Bang Kapi District, Bangkok 10240. Tel: 02-310-8497, 089-221-6703.
- 2. Email to ps.critique@gmail.com and uses email subjects as "Submission of the name of the manuscript Manuscript"
- 3. Make an online submission at so01.tci-thaijo.org/index.php/PSC. The author must register to the website before submitting can be done.

5. Citation and reference

1. Use the author-date citation system for in-text citation. Specify the author's name and publication year before or behind the cited text to state the originality. The page number can be specified if need be.

Author's name (Publication year, page number) before the cited text.

McCartney & Phillips (2006, p. 498-499)

(Author's name, publication year, page number) behind the cited text.

.....(McCartney & Phillips, 2006, p. 498-499)

2. Reference citation use APA (American Psychological Association) style.

All the reference material used in the article should be sorted alphabetically under the **Reference** Section. Thai Language materials should go before English Language materials.

1. Books

Author name. (Publication year). **Book title**. Edition. Location: Publisher.

Huntington, S. (2003). **The Clash of Civilization and the Remaking of World**

Order. New York: Simon & Schuster Paperbacks.

2. Journal

Author name. (Publication year). "Article Title." **Journal Title** Volume, Issue

(Month): First page-Last page.

Chanrochanakit, P. (2011). "Deforming thai Politics As Read through Thai Contemporary Art." **Third Text** 25,4: 419-429.

3. Article from magazine or newspaper

Author name. (Publication year). "Article Title." **Magazine/Newspaper title** (Date Month) : Page.

Spring, A., & Earl, C. (2018). "Just not blond': How the diversity push is failing Australian fashion." **The Guardian: Australia Edition**. (22 May) : 8.

4. Article from website

Author name. (Publication year). **Article Title**. Retrieved date/month/ year from website URL

Smith, T., & Williams, B. M. (2019). **How to structure a dissertation**. Retrieved 20 January 2016 from <https://www.scribbr.com/category/dissertation/>

5. Thesis or dissertation

Author name. (Publication year). **Thesis/Dissertation Title**. (doctoral dissertation or master's thesis). Name of institution, Faculty, Degree.

Boroughs, B.B.S. (2010). **Social networking websites and voter turnout**. (Master's thesis). Georgetown University, Faculty of the Graduate School of Arts and Sciences.

***** Note:** All the submitted manuscripts must be prepared according to the provided guideline to be considered for publication. The author's guidelines and manuscript preparation are at so01.tci-thaijo.org/index.php/PSC.

Publication Ethics

Journal of Political Science Critique emphasizes publication ethics and set the following principle and ethic for all parties involved.

Authors

1. The submitted manuscript should not be published by any other publication or be considered by any other publication at the same time.

2. If the submitted manuscript contains quotations, paraphrasing, or summarizing from other people's work, the manuscript should be properly cited, either in-text or in the reference section. Above all, the manuscript must not be plagiarized work.

3. The submitted manuscripts must be prepared according to the provided guideline.

4. If the submitted manuscript involves the use of animals, participants, volunteers or contains sensitive information about the informant, the author must strictly adhere to applicable law and regulation. A letter of consent or approval from the relevant institution must be present when conducting research.

5. The author must assign the copyright of the submitted manuscript to

the Journal of Political Science Critique before publication and agree not to submit the same manuscript to any other publisher after it was accepted.

6. The author must be an actual participant in the research or study discussed in the manuscript.

Editors and Editorial boards

1. The editor and editorial board must conduct a preliminary review of all received manuscripts to determine whether they meet the journal's criteria and scope. Additionally, the manuscripts must undergo a quality control process prior to publication.

2. The editor and editorial board must review all received manuscripts without biased or prejudice against authors' ethnicity, religion, gender, political view, and affiliated institution.

3. The editor and editorial board should be disinterested in financial gain or claiming the manuscripts as their own when dealing with authors and reviewers.

4. The editor and editorial board must not obstruct, alter, or intervene in information exchanging between authors and reviewers.

5. The editor and editorial board must strictly follow the journal's procedure.

Reviewers

1. Reviewers should be disinterested when dealing with authors. The review must based on the quality of the manuscripts, academic principle, and reason, without biased or prejudice against the authors.

2. Reviewers must be subject matter experts in the field regarding the manuscripts.

3. Reviewers must not seek any gain from the manuscripts they review; using any portion of the information in the manuscripts for personal gain is prohibited without the authors' written consent and editorial board approval.

4. If reviewers discover that the manuscript contains plagiarized work, they must notify the editor immediately with the evidence included.

5. Reviewers must review the manuscripts within a time frame appointed by the journal and must not reveal the contents of the manuscripts to others

Subscription Form for the Journal of Political Science Critique,
Centre of Politics, Social and Area Studies,
Faculty of Political Science, Ramkhamhaeng University

Date.....

Name.....Surname.....

Address.....

.....

Tel.....Fax.....

I/We would like to subscribe to the journal for:

☐ Bi-Annually 2 Issues 360 BTH Start.....

☐ 2 Year 4 Issues 700 BTH Start.....

☐ 3 Year 6 Issues 1,000 BTH Start.....

☐ Cash

☐ Transfer to account TMB Bank Public Company
Limited Ramkhamhaeng Branch: Account Name:
Centre of Politics, Social and Area Studies. RU.
No. 15-6216-50-25

Signature.....

Date...../...../.....

Please send this form and your payment confirmation to
Centre of Politics, Social and Area Studies, Faculty of Political Science,
Ramkhamhaeng University, Huamak, Bangkapi, Bangkok, 10240
Tel: 02-310-8497 , 080-0609843
E-mail. ps.critique@gmail.com Website: so01.tci-thaijo.org/index.php/PSC

แนวทางการพิจารณาและการส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารรัฐศาสตร์พิจารณา ของศูนย์การเมือง สังคม และอาณานิคมศึกษา

วารสารรัฐศาสตร์พิจารณาเป็นวารสารที่นำเสนอบทความวิชาการ จากคณาจารย์ นักวิชาการ นักวิจัยและนักศึกษาทั่วไปทั้งภายในและภายนอกประเทศได้มีโอกาสเสนอผลงานวิชาการเพื่อเผยแพร่และแลกเปลี่ยนวิทยาการโดยเฉพาะองค์ความรู้ใหม่ในสาขารัฐศาสตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รัฐประศาสนศาสตร์ สหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บริหารธุรกิจ การเมือง การปกครอง และเอเชียศึกษาในกรอบอาณานิคมศึกษา (Area Study)

ผลงานวิชาการที่รับตีพิมพ์อาจอยู่ในรูปแบบต่อไปนี้ บทความวิชาการ บทความวิจัย บทความปริทัศน์ และบทวิจารณ์หนังสือ เป็นต้น ต้นฉบับ (Manuscript) ที่ส่งพิจารณาเพื่อตีพิมพ์ภายใต้เงื่อนไขว่าจะต้องไม่เคยเผยแพร่ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ใดมาก่อน (ยกเว้นรายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์) และไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณารอตีพิมพ์ในวารสารอื่น ต้องไม่เป็นผลงานทางวิชาการที่ลอกเลียน ดัดทอนจากผลงานวิจัยของผู้อื่น ไม่มีการคัดลอกหรือชักนำให้เข้าใจผิดในผลงานหรือ ผลการศึกษา เรื่องที่ได้รับการตีพิมพ์ต้องผ่านการกลั่นกรองจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้อง (peer-reviewed) และได้รับความเห็นชอบจากกองบรรณาธิการ

คำแนะนำสำหรับผู้ส่งบทความลงตีพิมพ์ในวารสารรัฐศาสตร์พิจารณา (Author Guideline)

1. ประเภทของบทความที่รับพิจารณา

1. บทความวิชาการ
2. บทความวิจัย
3. บทความปริทัศน์และบทวิจารณ์หนังสือ
4. บทความพิเศษ

2. รูปแบบการเขียนบทความ

2.1 ชื่อเรื่อง ให้พิมพ์ชื่อเรื่องบทความไว้กลางหน้ากระดาษ ทั้งชื่อเรื่องภาษาไทยและชื่อเรื่องภาษาอังกฤษ พร้อมใส่เครื่องหมาย ** และระบุ footnote ว่าบทความนี้เขียนขึ้นมาจากวัตถุประสงค์ใด ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

2.2 ชื่อผู้เขียน ใส่ชื่อผู้เขียนบทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยไม่ต้องระบุคำนำหน้าชื่อ ไว้ด้านขวาสุด พร้อมใส่เครื่องหมาย * เพื่อระบุใน footnote ว่าผู้เขียนเป็นใคร ตำแหน่งวิชาการ (ถ้ามี) ของผู้เขียนทุกคน อยู่สถานที่ใด (ในกรณีที่มีชื่อผู้เขียนหลายคน กรุณาระบุให้ครบทุกคน)

2.3 บทคัดย่อ (Abstract) ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (ไม่เกิน 250 คำ)

2.4 คำสำคัญ (Keyword) ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 5 คำ

- 2.5 บทนำ
- 2.6 เนื้อหา
- 2.7 บทสรุป
- 2.8 เอกสารอ้างอิง

3. การเตรียมต้นฉบับ

1. ให้ระบุชื่อผู้เขียน ยศหรือตำแหน่ง ที่อยู่หรือที่ทำงานที่สามารถติดต่อได้ พร้อมเบอร์โทรศัพท์ อีเมลและโทรสารที่สามารถติดต่อได้
2. ส่งต้นฉบับจำนวน 1 ชุด
3. พิมพ์โดยโปรแกรม Microsoft Word for Windows
4. ใช้อักษรแบบ TH SarabunNew ขนาด 16 โดยใช้กระดาษ A4 พิมพ์หน้าเดียวเท่านั้น
5. ระยะห่างระหว่างบรรทัดให้ใช้ single space ความยาวของบทความไม่น้อยกว่า 15 หน้าแต่ไม่เกิน 20 หน้า รวมเอกสารอ้างอิง
6. ใช้ระบบอ้างอิงแบบ APA (American Psychological Association)
7. การตั้งค่าหน้ากระดาษ
 - ระยะขอบบน (Top margin) 1” หรือ 2.54 เซนติเมตร
 - ระยะขอบล่าง (Bottom margin) 1” หรือ 2.54 เซนติเมตร
 - ระยะขอบซ้าย (Left margin) 1.5” หรือ 3.18 เซนติเมตร
 - ระยะขอบขวา (Right margin) 1” หรือ 2.54 เซนติเมตร

4. การส่งต้นฉบับ

การส่งต้นฉบับสามารถทำได้หลายช่องทาง

1. ส่งต้นฉบับ 1 ชุด ไปยังกองบรรณาธิการวารสาร ศูนย์การเมือง สังคมและอาณานิคมศึกษา คณะรัฐศาสตร์ อาคารศรีศรัทธา ชั้น 3 ห้อง 314 มหาวิทยาลัยรามคำแหง ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240 โทรศัพท์ 02-310-8497 , 089-221-6703
2. ส่งทางอีเมลมายัง
ps.critique@gmail.com
โดยเขียนหัวข้ออีเมลว่า ส่งบทความ เรื่อง.....
3. ส่งทางออนไลน์ โดยเข้าไปสมัครและส่งต้นฉบับได้ด้วยตนเองที่
so01.tci-thaijo.org/index.php/PSC

5. การอ้างอิงและการเขียนเอกสารอ้างอิง

กรณีที่ต้องเขียนต้องการระบุแหล่งที่มาของข้อมูลในเรื่อง

1) ให้ใช้วิธีการอ้างอิงในส่วนเนื้อเรื่องแบบนามปี (author-date in text citation) โดยระบุ ชื่อผู้แต่ง และปีพิมพ์ของเอกสารไว้ข้างหน้าหรือข้างหลังข้อความที่ต้องการอ้าง เพื่อบอกแหล่งที่มาของข้อความนั้น และอาจระบุเลขหน้าของเอกสารที่อ้างด้วยก็ได้หากต้องการ

(ชื่อผู้แต่ง, ปีพิมพ์, เลขหน้า) ไว้ท้ายข้อความที่อ้างอิง

(สุนีย์ มัลลิกะมาลย์, 2549, น. 200-205)

(McCartney & Phillips, 2006, p. 498-499)

2) ให้มีการอ้างอิงส่วนท้ายเล่ม (reference citation) โดยการรวบรวมรายการเอกสารทั้งหมดที่ผู้เขียนได้ใช้อ้างอิงในการเขียนผลงานนั้น ๆ จัดเรียงรายการตามลำดับอักษรชื่อผู้แต่ง ภายใต้วหัวข้อ เอกสารอ้างอิง สำหรับผลงานวิชาการภาษาไทย หรือ Reference สำหรับผลงานวิชาการภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการเขียนเอกสารอ้างอิงแบบ APA (American Psychological Association) กรณีรายการเอกสารอ้างอิงภาษาไทย ให้แปลรายการอ้างอิงเป็นภาษาอังกฤษต่อท้าย

รายการอ้างอิงภาษาไทยเดิม ตัวอย่างการเขียนเอกสารอ้างอิงมีดังนี้

1. หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). **ชื่อเรื่อง**. ครั้งที่พิมพ์. สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์/ผู้จัดพิมพ์.

พรพิมล ตรีโชติ. (2542). **ชนกลุ่มน้อยกับรัฐบาลพม่า**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

Huntington, S. (2003). **The Clash of Civilization and the Remaking of World Order**. New York: Simon & Schuster Paperbacks.

2. วารสาร

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). “ชื่อบทความ.” **ชื่อวารสาร** ปีที่,ฉบับที่ (เดือน): หน้าแรก-หน้าสุดท้าย.

สมบัติ จันทรวงศ์. (2557). “คณาธิปไตยหรือประชาธิปไตยในอาเซียน: มุมมองของ Alexis de Tocqueville.” **วารสารเอเชียพิจารณา ฉบับปฐมฤกษ์** 15,5: 23-63.

Chanrochanakit, P. (2011). “Deforming Thai Politics As Read through Thai Contemporary Art.” **Third Text** 25,4: 419-429.

3. นิตยสารหรือหนังสือพิมพ์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์เผยแพร่). “ชื่อบทความ.” **ชื่อนิตยสาร/หนังสือพิมพ์** (วันที่ เดือนที่) : หน้า. **ผู้พิมพ์/ผู้พิมพ์**. (2554). “จะอย่างไรกับภาคใต้?” **มติชน** (3 มิถุนายน): 15.

4. บทความจากเว็บไซต์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่เผยแพร่). ชื่อเรื่อง. ค้นเมื่อ วัน เดือน ปี ที่สืบค้น จากชื่อเว็บไซต์. **สมชาย ภคภาสวโรจน์**. (2556). **ความสัมพันธ์ระหว่าง AEC และประชาคมสังคม และวัฒนธรรมอาเซียน**. ค้นเมื่อ 22 กรกฎาคม 2557 จาก <http://www.mfa.go.th>.

5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทและดุษฎีบัณฑิต

ผู้แต่ง. (ปีพิมพ์). ชื่อเรื่อง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทหรือปริญญาดุษฎีบัณฑิต). ชื่อมหาวิทยาลัย, ชื่อคณะ, ชื่อสาขาวิชาหรือภาควิชา. **Borouhs, B.B.S.** (2010). **Social networking websites and voter turnout**. (Master’s thesis). Georgetown University, Faculty of the Graduate School of Arts and Sciences.

ธีระพันธ์ ชนาพรณ. (2548). **การจัดการการสื่อสารของคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชนที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาชั้นปีที่ 1**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทและดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาการสื่อสาร ภาครัฐและเอกชน.

*****หมายเหตุ** ต้นฉบับบทความที่นำเสนอจะต้องถูกต้องตามหลักเกณฑ์และคำแนะนำการเขียนที่กำหนดเท่านั้น จึงจะได้รับพิจารณาดำเนินการประเมินบทความก่อนตีพิมพ์สามารถดูรายละเอียดการจัดเตรียมต้นฉบับได้ที่ so01.tci-thaijo.org/index.php/PSC

จริยธรรมในการพิมพ์ (Publication Ethics)

วารสารให้ความสำคัญกับการรักษามาตรฐานด้านจริยธรรมในการตีพิมพ์เผยแพร่บทความ ดังนั้นจึงกำหนดให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องปฏิบัติตามหลักการและมาตรฐานด้านจริยธรรมในการตีพิมพ์อย่างเคร่งครัด ดังนี้

บทบาทหน้าที่ของผู้นิพนธ์

1. บทความที่ผู้นิพนธ์ส่งมาเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารต้องเป็นบทความที่ไม่เคยตีพิมพ์หรือเผยแพร่ที่ไหนมาก่อน
2. ผู้นิพนธ์ต้องทำการอ้างอิงให้ถูกต้องทุกครั้งหากมีการระบุผลงานของผู้อื่นในต้นฉบับ ไม่ว่าจะเป็นการคัดลอกข้อความ (Quotation) การสรุปความ (Paraphrase) หรือการย่อความ (Summary) ต้องมีการอ้างอิง (Citation) ทั้งในเนื้อหา (In text citation) และการเขียนรายการเอกสารอ้างอิงตอนท้าย (References) และต้องไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น
3. ผู้เขียนต้องเขียนต้นฉบับให้ถูกต้องตามรูปแบบที่กำหนดไว้ใน “คำแนะนำผู้แต่ง” หรือ “Author Guidelines”
4. หากผลงานทางวิชาการของผู้นิพนธ์เกี่ยวข้องกับการใช้สัตว์ผู้เข้าร่วมหรืออาสาสมัคร หรือผลการวิจัยมีประเด็นที่เปราะบางต่อผู้ให้ข้อมูล ผู้นิพนธ์ควรดำเนินการตามหลักจริยธรรมปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด รวมถึงต้องได้รับความยินยอมก่อน การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลหรือแสดงเอกสารที่เกี่ยวข้อง เช่น หนังสือรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ หรือในสัตว์ทดลองประกอบด้วยทุกครั้ง
5. ผู้นิพนธ์ต้องยินยอมโอนลิขสิทธิ์ให้แก่วารสารก่อนการตีพิมพ์ และไม่นำผลงานไปเผยแพร่หรือตีพิมพ์กับแหล่งอื่น ๆ หลังจากที่ได้รับการตีพิมพ์กับวารสารแล้ว
6. ชื่อผู้นิพนธ์ที่ปรากฏในบทความต้องเป็นผู้ที่มีส่วนในบทความนั้น ๆ จริง

บทบาทหน้าที่ของบรรณาธิการและกองบรรณาธิการ

1. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาและตรวจสอบบทความที่ส่งมาเพื่อพิจารณาตีพิมพ์กับวารสารทุกบทความ โดยพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหาบทความกับเป้าหมายและขอบเขตของวารสาร รวมถึงตรวจสอบคุณภาพบทความในกระบวนการประเมินคุณภาพบทความก่อนการตีพิมพ์
2. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องใช้หลักการพิจารณาบทความโดยอิงเหตุผลทางวิชาการเป็นหลัก และโดยปราศจากอคติด้านเชื้อชาติ ความเชื่อทางศาสนา เพศ แนวคิดทางการเมือง และสถาบันที่สังกัด ต่อผู้นิพนธ์และบทความที่พิจารณาไม่ว่าด้วยกรณีใด
3. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับผู้นิพนธ์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ ไม่ว่าจะเพื่อประโยชน์ในเชิงธุรกิจหรือนำไปเป็นผลงานทางวิชาการของตนเอง

4. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องไม่ปิดกั้น เปลี่ยนแปลง หรือแทรกแซงข้อมูลที่ใช้แลกเปลี่ยนระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิและผู้นิพนธ์
5. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องปฏิบัติตามกระบวนการและขั้นตอนต่าง ๆ ของวารสารอย่างเคร่งครัด

บทบาทหน้าที่ของผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ

1. ผู้ทรงคุณวุฒิต้องไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับผู้นิพนธ์ การพิจารณาคุณภาพของบทความต้องคำนึงถึงคุณภาพบทความเป็นหลัก และพิจารณาบนหลักการและเหตุผลทางวิชาการโดยปราศจากอคติหรือความขัดแย้งส่วนตัว
2. ผู้ทรงคุณวุฒิต้องตระหนักว่าตนเองเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของบทความที่รับประเมินอย่างแท้จริง
3. ผู้ทรงคุณวุฒิต้องไม่แสวงหาประโยชน์จากบทความที่ตนเองได้ทำการประเมิน ไม่นำส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อมูลต้นฉบับที่ตนเป็นผู้ประเมินไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตนหากไม่ได้รับความยินยอมอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้เขียน หรือความเห็นชอบจากบรรณาธิการ
4. หากผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบพบว่าบทความที่รับประเมิน เป็นบทความที่คัดลอกผลงานชิ้นอื่น ๆ ผู้ทรงคุณวุฒิต้องแจ้งให้บรรณาธิการทราบทันที พร้อมแสดงหลักฐานประกอบที่ชัดเจน
5. ผู้ทรงคุณวุฒิต้องรักษาระยะเวลาประเมินตามกรอบเวลาประเมินที่วารสารกำหนด รวมถึงไม่เปิดเผยข้อมูลของบทความให้ผู้อื่นได้รับรู้

แบบฟอร์มสมัครสมาชิกวารสารรัฐศาสตร์พิจารณา
ศูนย์การเมือง สังคม และอาณาบริเวณศึกษา
คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

วันที่.....

ชื่อ..... นามสกุล.....

ที่อยู่.....

โทรศัพท์.....โทรสาร.....

ขอสมัครสมาชิกวารสารเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และอาเซียนศึกษา

☐ รับวารสารรายปี 2 ฉบับ 360 บาท เริ่มตั้งแต่ฉบับที่.....

☐ รับวารสารรายปี 4 ฉบับ 700 บาท เริ่มตั้งแต่ฉบับที่.....

☐ รับวารสารรายปี 6 ฉบับ 1,000 บาท เริ่มตั้งแต่ฉบับที่.....

พร้อมนี้ได้ชำระค่าสมาชิกเป็น ☐ เงินสด

☐ โอนเงินเข้าบัญชี ธนาคารทหารไทย

สาขารามคำแหง ชื่อบัญชี “ศูนย์การเมือง

สังคมและอาณาบริเวณศึกษา ม.ร.”

เลขที่บัญชี 156-2-27622-8

ลงชื่อ.....

วันที่.....

โปรดส่งหลักฐานและใบสมัครสมาชิกมาที่

ศูนย์การเมือง สังคม และอาณานิคมศึกษา คณะรัฐศาสตร์ อาคารศรีศรัทธา ชั้น 3 ห้อง 314
มหาวิทยาลัยรามคำแหง ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

โทรศัพท์ 02-310-8497 , 080-0609843

อีเมล ps.critique@gmail.com เว็บไซต์ so01.tci-thaijo.org/index.php/PSC